

ਤਿਤਮਤਿਸੀਪਮ ਤਮਨੇਨਮ: ਅਥਗੁਰੂ ਸਿਖ ਬਲਾਸ ਸਾਗ ਸਾਰ ਬੇਕ ਪ੍ਰ
 ਆਗੁਰਗੋ ਬਿੰਦ ਗੁਣੇਸ ਪਦ ਪੰਕਜ ਕੋਠਿ ਪਾਰ) ਗਬਿਅ ਨਹਰ ਨ ਮੰਗਲ ਕ
 ਬੰਦੇ ਪਾਦ ਉਦਾ ਰਸਰ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਹੁਰ ਚਰਨਾ ਅਸੁਰੀ ਸੰਪਤਿ ਹਰ ਹਿਕਰ
 ਤਿਸੰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਮੁਗਰੀ ਮਨਹਰਿ ਮੁਗ ਦੇਹਿ ਬਾਛੁ ਤਮ ਮ ਅਰਥ ਅ
 ਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਆਦਿ ਲੈਦ ਸਮ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਯੰਤਾ ਕਾਇਕਾ ਯਕ ਮਾਨ ਸੀ ਨ ਮੋਸਰ
 ਗੁਰ ਸੀ ਤਮਰ ਬਕੇਜੇ ਪਿਤਕਾਰੀ) ਅਪਿਕਾਰ ਸਾਹਿਤ ਕੀਏ ਮੁਕਤ ਅਨਕਜਿ
 ਨਤਿ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਸੁਖ ਸੁਕਰ ਮੇਰੇ ਚਿਰ) ਅਤੀ ਗਤੀ ਕਰੇ ਬਿਮਲ ਸਰਬ ਸੁਪਦਾ
 ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਮੁਖ ਪਰਾਚੀ ਨ ਪਾਤਿਚਾਨਾ ਕਹਿਤ ਨ ਵੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੋ ਮੁਗਮ ਬੋਧ
 ਤਿਤਮਾਨ ਗੀਤ ਬਹੁ ਸੰਤ ਬਨਾਵਤਾ) ਸ੍ਰੁ ਸ੍ਰੁ ਮਤਿ ਅਨ ਸ੍ਰੁ ਰਵਾਕ ਸੁਸੇਤੁੀ ਅਲਾ
 ਾਵ ਮੋਖ ਕ ਕੁਤਿ ਸੋ ਪੰਥਾ ਪਰਮੇਸ਼ਤਰ ਵੀਨ ਵਾਕ ਗੁਰ ਸੀ ਜਗ ਰੀਥਾ) ੩

ਸਿਰਕੀ ਬਿਕਾਸ ਸਾਗ ਸਾਰ
 ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ

(8)

566

67

31

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤਤਸਤਿਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਮਨੇਨਮਃ ॥ ਅਥ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਬਲਾਸ ਸਾਗ ਸਾਰ ਬਥੇ ਕ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰ ਨ ਲਿਖਿਯਤੇ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀਆ ਗੁਰਗੋ ਬਿੰਦੁ ਗਣੇਸ ਪਦ ਪੰਕਜ ਕੋ ਭਰ ਧਾਰ ॥ ਆਖਿ ਅਨਹਰਨ ਮੰਗਲ ਕ
 ਰਨ ਬੰਦੋ ਪਾਵਤਿ ॥ ਦਾਗ ਬੰਦੋ ਪਾਵਤਿ ॥ ਰਸ ਰਸੁ ਤੀਸੁ ਹਰ ਚਰਨ ॥ ਆਸੁ ਰੀਸੁ ਪਤਿ ਹਰ ਹਿਕਰ
 ਸਿੰਧੇ ਹੀ ਕਰਨ ॥ ਭੁਨਤਿ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਹੁ ਮੁਗੀ ਮਨ ਹਰਿ ਮੁਗ ॥ ਦੇਹਿ ਬਾਹੁ ਤਮ ਮ ਅਰਥ ਅ
 ਨੁਥਾ ਬਿਨਾਸ ਕਰਗ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਆ ਦਿਲੈ ਦਸ ਮੁਗੁ ਪ੍ਰਯੰਤ ॥ ਕਾਇਕ ਬਾਜ ਕਮਾਨ ਸੀਨ ਮੋਸਰ
 ਬਗੁਰ ਸੰਤ ॥ ਨਮੋ ਸਰ ਬਗੁਰ ਸੰਤ ਸਰ ਬਕੇਜੇ ਪਿਤ ਕਾਰੀ ॥ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਹਿਤ ਕੀਏ ਮੁਕਤ ਅਨਕਜਿ
 ਤ ਅਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ॥ ਭੁਨਤਿ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਹੁ ਸੁਖ ਸੁਕਰ ਮੇਰੇ ਚਿਰ ॥ ਅਤੀ ਗਤੀ ਕਰੇ ਬਿਮਲ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾ
 ਇਕ ਗੁਰ ॥ ੨ ॥ ਗ੍ਰੀਸਮੀਤ ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਸੁ ਪਰਾਚੀਨ ਪਾਉਚਾਨ ॥ ਕਹਿਤ ਨਹੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੋ ਸੁਗਮ ਬੋਧ
 ਹਿਤ ਸਾਨ ॥ ਸੁਗਮ ਬੋਧ ਹਿਤ ਸਾਨ ਗ੍ਰੀਸ ਬਹੁ ਸੰਤ ਬਨਾਵਤ ॥ ਸੁਮਤਿ ਅਨ ਸੁਰ ਵਾਕ ਸੁ ਸੁਭੀ ਅਨਾ
 ਵਤ ॥ ਭੁਨਿਤ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਹੁ ਮੇਧ ਕਾਰਿ ਮੋਧੀਯਾ ਪਰਦੁ ਨਹੀਨ ਵਾਕ ਗੁਰ ਸੰਤ ਗਰਬਿ ॥ ੩

(8)
 54
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

ਏਹੀ ਹੋਤਾ ਵਿਚਾਰ ਉਰਸ ਰਬਰੀ ਨਿਰਬਾਣ। ਸਾਰ ਸਾਰੀ ਥੋਕ ਬਰਾ ਲਿਖਤ। ਸਿਖ ਅਥ ਜਾਣ। ਸਲਿਖ
 ਤਰੀਖ ਅਥ ਜਾਣ ਮੁਸੁਖ ਹਿਤ ਸੇਬਰ। ਲਾਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਥਾ ਜਾਹ ਤਿਹੀ ਕਥਾ ਜਸਰ। ਕੁਨਿਤ ਸੀਤ
 ਨਿਰਬਾਣ ਲਖੇ ਸੇ ਦੇਹਿ। ਏਹ ਦੇਹੀ ਨੇ ਸਰਬ ਹਰੀ ਕੀ ਓਹੀ ਬਧਾਰ ਉਰ ਹਿਤ ਸੇ ਦੇਹੀ। ੪। ਯਾਤੇ ਦਸਤੁ
 ਅਵਸਤ ਕਹੋ ਵੇਰੁ ਲੇਖ ਥੋਕ। ਗੁਰੂ ਨਿਖ ਸੰਬਾਰ ਬਰ ਪਰਮ ਨਉ ਤੁਅਨੇਕ। ਪ੍ਰਸਨ ਉਤੁ ਅਨੇਕ ਸੁਣੇ
 ਅਥ ਸੇਈ ਸੁਣਾਵੈ। ਸਿਖ ਜਿ ਉਕੀਨ ਪ੍ਰਸਨ ਗੁਰੂ ਜਯੋ ਉਤੁ ਗਾਵੈ। ਕੁਨਿਤ ਸੀਤ ਨਿਰਬਾਣ ਵਾਕ ਇਹੁ
 ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਤੇ ਦਸੁ ਅਵਤਾਰ ਥੋਕ ਹੋਵੈ ਰੇ ਲੇਖੁ ਯਾਤੇ ੫, ਵੈ। ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਦ
 ਵਾਕ ਅਰਥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ। ਮੁਹਸਰਨਾਗਤ ਜਾਨ ਕਰ ਕਹੀਏ ਕਰਨਾ ਭੋਨ। ੬। ਸਾਵਧਾਨ ਅਨਕਾਨਕ
 ਹਸਤ ਹੋ ਸਿਖ ਸੁਜਾਨ। ਤਵ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤੁ ਕਹੋ ਗਏ ਜਯੋ ਬ੍ਰਿਧ ਬਖਾਨ। ੭। ਆਵ੍ਰਿਤ। ਪਦ ਜਨ
 ਗੁਜਾਨ ਕਾਥਿ ਸੁਯ ਪਦਾਰਥ ਜਾਣਤੀ। ਤਦ ਵਿਖਾਯ ਗਯਾਨ ਕਾ ਜਨਕ ਮੁਖ ਪਦ ਹੋ ਮਾਨਤੀ। ਹਰੁ
 ਰੁਪ ਸੇ ਪਦ ਹੋ ਸੁਧੀ ਅਸਾਵਤੋ। ਕਿੰਚਾ ਪਦ ਅਰਥ ਰੂਪ ਅਨੁਪਾਇ ਹੀ ਸੁਗਾਵਤੋ। ੮। ਵਾਕ ਜਨ

ਜੇਗਾਨਹੈਤਾਕਾਵਿਖਯਜੋਵਾਕਅਰਥਹੈਸੋਈਕੁਖਤਹੈਨਸੋਤਦਵਿਖਯਗਿਯਨਕਨਕਸੇ
 ਵਾਕਥਖਾਨਦੇ॥ਕਿੰਚਪਦਸਮੁਦਾਯਾਵਾਕਸਮਸਮਯਕਮਾਨਦੇ॥੬॥ਪਰਵਾਕਅਰਥਅਨੁਪਆਪਗੁਰੂ
 ਗਾਇਆਸੋਮੇਰੇਚਿਰਮੰਤ੍ਰਹੈਪੁਰਾਅਗਾਇਆ॥ਪਰਵਸਤਅਵਸੁਰੂਪਆਪਪੁਰੁਗਾਈਏ॥ਕਿੰਚਮੇਰੇ
 ਉਰਗੁਰਤਿਮਰਮੰਦੇਹਗਵਾਈਏ॥੭॥ਸ਼ਿਕਲਅਥਾਧਸਰੂਪੁਵਸਤਸੋਈਆਤਮਾ॥ਆਵਿਚਾਰਤ
 ਸਿਧਸੁਸਕਲਅਵਸਤਅਨਾਤਮਾ॥ਪਰਵਸਤਅਵਸਤੁਅਰਥਇਹੀਸਿਖਜਾਨਤੀ॥ਕਿੰਚਸਮਯਕ
 ਰਸਮੀਭਨਤੁਸੁਸਕਮਾਨਤੀ॥੮॥ਆਪੇਕਾਰੀਆਦਅਨੁਬੰਧਚਾਰਜੋਗਾਈਏ॥ਸੁਖੀਪ੍ਰਾਬ੍ਰਤੀ
 ਅਰਥਸੁਗੁਰਸਮਝਾਈਏ॥ਅਧਿਕਾਰੀਬੰਧਜਸੰਬੰਧਪ੍ਰਯੋਜਨਜਾਣਲੈ॥ਕਿੰਚਕਹੋਸੁਤਿਨਕੇ
 ਰੂਪਸੁਰਿਦੇਪਛਾਣਲੈ॥੯॥ਚਤੁਰਸਾਪਨਸਾਹਿਤਜੋਈਨਰਦੇਖੀਏ॥ਵੇਦਾਂਤਗੰਥਆਧਿਕਾ
 ਰੀਸ੍ਰਿਸ੍ਰਪੇਖੀਏ॥ਜੀਵਬ੍ਰਹਮਅਭੇਦਵਿਖਯਸੁਜਾਣੀਏ॥ਕਿੰਚਯਥਾਮੰਥੰਧਸਰੂਪਸੁਸਟੇਬ
 ਖਾਨੀਏ॥੧੦॥ਕੀਰੀ॥ਕੀਰੀਵਿਖਯਰਤੀਏਹਜਾਨਪ੍ਰਯੋਗਦਰਪਤਿਪੈਪਛਾਣ॥ਕੀਰਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ

ਵਿਸਾਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਾ ਕਰਤਾ ਅਰਧ ਵਿਹਾਰਿ ਮਧਿ ॥ ਗਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰੋਣੇ ਹਜਾਣਾ ਜੰਨ ਪ੍ਰਜੰ
ਲਾਕ ਜੋਗਾਵ ਪਛਾਣਾ ॥ ਗਾਨਾ ਨ ਜੰਨਾ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁ ਜਨਕਾ ਵਿਚਾਰ ਦੁਹਾਰ ਸੀ ਦੇਹ ਨਤ ਨਕ
ਅਧਿਕਾਰੀ ਛਨ ਕਰੋ ਤੁੰਦੇਖਾ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਪਕ ਕਾਵ ਸੁ ਪੇਖਾ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੁ ਛਨ ਕੇ ਕਾਖਤ
ਪੰਡਤ ॥ ਪ੍ਰਾਪਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਕਾਖ ਮੰਤ੍ਰਿਤਾ ॥ ਜੇਵ ਸਤਿ ਪਗ ਪਤ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਕਰੋ ਕੇ
ਦਿਦ ਮੋਇ ॥ ਜਾ ਕੋਇ ਇ ਪਗ ਪਤਿ ਧਿਰ ॥ ਪ੍ਰਾਪਕ ਕੋ ਸੁਤਾ ਕੇ ਧੀਰ ॥ ਵਿਚਾਰ ਅਧਿਕ
ਰੀਕਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰਤ ਬਨ ਕਾਵ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ਚਤੁ ਸ੍ਰੇਸਾਧ ਨ ਜੋ ਪ੍ਰਕੁਤਾਖੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾ
ਰੂਪ ਨਹੀ ਆਪੇ ॥ ਸਿਖ ਸੁ ਪ੍ਰਸਤ ਰੂਪ ਪਹਿਕੀਨਾ ॥ ਗੁਰਤ ਬਠਿ ਸਿਖ ਕੋ ਦੇਨਾ ॥ ਕਾਰ ਦਹਿ ਜਾ
ਨ ਸਰਪ ਕਰੋ ਜਹਾ ਛਨ ਅੰਧ ਸਤਿ ਤਾਇ ਹੁਕਮੇ ਤਹ ॥ ੧੪ ॥ ਦੇਹ ॥ ਕਾਰ ਦਸਤਿ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਅਹੇ ਨਿ
ਦਿਰਤੀ ਜੋਇ ॥ ਪਰਮ ਨੰਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਣ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਸੋਇ ॥ ੧੫ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ਰੋ ਪ੍ਰਕੁਰੀ ਨਦ
ਯਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜੋ ਅਨਥੀ ਧਨ ਅਪੁਓਚਾਰੇ ॥ ਤਾ ਕੇ ਸਰਪ ਅਨਪਾ ਬਿਚਾਰ ਸਸਾਰ ਲਖੇ ਗਾਰੇ ॥

ਹੋਇ ਆਸਾ ॥ ਚਿੰਟੇ ਹਮੁ ਕਤ ਕਹੁ ॥ ਕੁਪਾਸਾ २੬ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹੇ ਬੰਦੇ ਹਮੁ ਕਤ
ਜੇ ਜਾਣੀ ॥ ਪਰਾਹੁ ਬਸੁ ਗੁਰੁ ਕਹੁ ॥ ਸਗੀਰ ਪ੍ਰਣ ਸੇਵੀ ਸੁਨ ਰਹੇ ॥ ੨੭ ॥ ਬਹੁਰ ਨ ਤਾ ਕਹੁ ਇਉਂ ਤ ਬਾਨ
ਵਿਦੇ ਹਮੁ ਕਤ ਸੇਹੈ ਸਿਖ ਜਾਨ ॥ ਜਯੋ ਜਲ ਮੇਂ ਜਲ ਆਇ ਬਟਾਨਾ ॥ ਤੁਯੋ ਜੇ ਤੀ ਸੰਗ ਜੇਤ ਸਮਾਨਾ ॥
ਗੁਰਨਾਨਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਇਹ ਜਾਨ ॥ ਤੁਸਿ ਬਨੀ ਕੇ ਉਰ ਮੇਂ ਮਾਨਾ ॥ ਕਹੇ ਸਿਖ ਮੇਂ ਹੋ ਉਰ ਧਾਰਾ ॥ ਜਾਨ ਸੁਹਿਰ ਦੇ ਮਾ
ਪ ਯਾਰਾ २੮ ॥ ਅਮੁਖੁ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁ ॥ ਕੀਆ ਆਪਾ ਮੇਰੇ ਉਰ ਕੇ ਹਰੇ ਸੀਤਾ ॥ ਬੇਦ ਅਨ ਕੁਲ ਜਤਨ ਕੇ ਧਾਰਾ ॥ ਚ
ਹੇ ਹਮੁ ਕਤ ਜੇ ਸਹਿਤ ਪਾਯਾਰਾ २੯ ॥ ਤਾ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਅਮੁਖੁ ਜਾਨਾ ॥ ਅਬੁਤੁ ਪੁਰੁ ਜੇ ਸੀਕ ਆਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿਖੁ
ਰਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਪੁਛੇ ਜੇ ਉਰ ਸੀਕ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਅਮੁਖੁ ਤ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੁ ਹਈ ਯੋ ॥ ਕਰਣਾ ਨਿਧਿ ਮੁਹੁ ਪੁਰੁ
ਤੀਯੋ ॥ ਅਸੁ ਬਿਖੇ ਪੁ ਦੇਖੇ ਗਤਿ ॥ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨ ਜੇ ਹੋ ਸਹਿਤ ॥ ਅਵਰਣ ਦੇਖ ਕੇ ਹਰਣ ਨਿਮਿਤ ॥ ਸੁਦਣ
ਚੇਤੇ ਉਤ ਮਮਿਤਾ ॥ ਕਰ ਪ੍ਰਯਤਨ ਜਿਸ ਮੇਂ ਮਨਿ ਮਿਤਾ ॥ ਹਰ ਯੋ ਦੇਖ ਜਿਹ ਮਲਾ ਨਿ ਸਾਚਿਤਾ ॥ ੩੨ ॥ ਵਿਖੇ ਪੁ
ਅਵਰਣ ਦੇਖ ਦੇ ਰਹੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਹਰਿ ਆਜੋ ਚਿਤ ਚਹੇ ॥ ਮਾਧਮ ਸੇ ਸਿਖ ਤੁਰਿ ਜਾਨਾ ॥ ਹਰਿ ਆਜੋ

ਪੰਨਾ ੪੩

ਮੰਦ ਸੋ ਕਰੋ ਬਖਾਨ ੩੩) ਪਾ ਘਾ ਬਿ ਭੁਜੀ ਸੁਗਾਵਾ ਜਿ ਸਤਾ ਗਾ ਮੇ ਪੁਨਿ ਮਿਤ ਜਤਨੇ ਮੇ ਲਾਗਾ ਗਿ
 ਪਾ ਦੇਖ ਜੋ ਭਿਰ ਮੇ ਭਾਰੇ) ਚਾਹੇ ਤਿਨ ਕੇ ਬੇਗਾਨਿ ਵਾਰੇ ੩੪) ਸੋ ਸਿਖ ਜਾਨਤੂ ਹੈ ਵਕੂਰਗੀ ਮੰਦ ਮੁਖ
 ਤਾ ਜਿਸ ਭਿਰ ਜਾਗੀ) ਅਬ ਤੈ ਪੁਰੈ ਸੁਣਾ ਦਿਸਤਾ ਤੇਰੇ ਭਿਰ ਕੀ ਮਿਟੇ ਕੁਰਾਂਤਾ ੩੫) ਨਰ ਕੇਤੀ ਨਸ
 ਫਕੇ ਜਾਨਾ ਖੇਤੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਨਾ ਕੀਨ ਜਾਤੀਨ ਬਸੂ ਪੁਨਤੀਨ ਦੇ ਕਰ ਬੁਧਤੁ ਦੇਖ ਪ੍ਰਦੀਨ ੩੬
 ਦੇ) ਦਿਸਤਾ ਸਹਿਤ ਮੁਖ ਤਾ ਕੁਰੀ) ਅਪਰ ਸੋਧਾ ਤਾ ਕੇ ਕਹੁ ਕਰਤ ਬਾ ਅਪਸਰੇ ਸਾ ਜਿਸ ਤੇ ਬੋਧ
 ੩੭) ਚੋ) ਅਸਾ ਕੇਈ ਮੁਖ ਪੁਰੈ ਏ) ਤਨ ਮਨ ਪਨ ਭੇਦਾ ਪਰ ਸੋਏ) ਕਰ ਕੀਤ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ) ਕ
 ਰੇ ਪ੍ਰਸਨ ਪੁਨ ਏਹ ਗੁਰ ਅਗੇ) ਦਿਸਤਾ ਤਾ ਬਿ ਮਾਰੇ ਕਾ ਜਾਨਾ) ਇਹੁ ਧਰ ਭਿਰ ਪਾਨ ਪਛਾਨ
 ੩੮) ਕਾਭਿਤੁ) ਦੁਖ ਸੰਸਾਰ ਮੁਝੈ ਲਾਗੇ) ਅਪਾਰ ਗਾਤਾ ਕੇ ਨਾਸੇ ਤ ਸੁਭ ਸਾਪਨ ਭਿਚਾਰੀ ਏ) ਜਾਤੇ
 ਇਹ ਨਾਸੇ ਫੇਰ ਫੇਰ ਕੇ ਨਗਾ ਸੋ ਸਿਖ ਸਾਪਨ ਕੇ ਸਾਪਨ ਜਿਗਿ ਜਾ ਸਾ ਭਿਰ ਧਾਰੀ ਏ) ਜਿਗਿ ਜਾਸਾ
 ਰਸ ਰੁਪ ਅਬ ਭਾਖੀ ਏ ਅਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਕੇ ਗਹਿ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਦੁਖ ਮਾਰ ਮਾਰੀ ਏ) ਸੁਣਹੋ ਜਿਗਿ ਜਾਸਾ

ਚੰਦਉਤਾ ਅਧਮ ਅੰਦਪ ਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਰ ਕਹੇ ਤਾ ਨਿਹਾਰੀਏ ॥ ੨੮ ॥ ਸੋ ਤੇਹ ਅਜਾਨੀ ਸਰੂਪ ਦੇ ਨਤੁ ਜਾਨੀਅ
 ਬਤਿਨ ਕੇ ਕਰ ਤੰਬਾਉ ਨਿਰਨ ਨ ਸੁਣਾਯੋ ॥ ਅੰਦਮ ਅਕੇ ਕਰ ਮਊ ਪਾਸ ਨਾ ਬਖਾਨੇ ॥ ਚਿਤ ਮਕੇ ਗਜਾ ਨਦਾਖ
 ਹੋ ਚੇਦਨ ਮੇਗਾਯੋ ॥ ਅਤਿਨ ਕੇ ਸੁਰੂਪ ਅਧੁਕਾਖੀਏ ਅਨੁਪ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਪਾਰ ਸੁਰੂਪ ਗਜਾਨ
 ਪਾਯੋ ॥ ਕਹੇ ਗੁਰਸਾਹਿਬਾਨ ਹੋਇ ਸਿਖ ਸੁਣ ਅਧੁ ਜੋ ਸੇ ਗੁਰ ਗ੍ਰਿਥ ਨ ਮੇਰੂਪ ਸੋ ਦਿਖਾਯੋ ॥ ੪੦ ॥ ਚੈ ॥ ਕਰ
 ਅਭਿਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਭੀਗ ॥ ਭਿਹਤ ਨਿਖਿਧੁ ਪਰੋਭਿਰਪਿਗ ॥ ਭਿਹਤ ਸੋਈ ਜੋ ਕਰਨੇ ਕਹੇ ॥ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਪ੍ਰਸ
 ਚਿਤ ਸੋ ਅਹੇ ॥ ੪੧ ॥ ਨਖਿਦ ਸੋਈ ਜੋ ਪੀਤ ਨ ਏਆਖੇ ॥ ਦੁਰੂਤ ਮਦਾਦ ਸੋ ਬਹੁ ਬਿਧੁ ਖਾਖੇ ॥ ਭਿਸ ਸਕਾ
 ਮ ਸਹ ਸੋ ਸੁਰੂਹੇ ॥ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਮੰਦ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ੪੨ ॥ ਸਨਾਨ ਸੰਧਯਾ ਆਦਿ ਸਾਨਿਤ ॥ ਜਗਤ ਸਗਾਧ
 ਖਿਆਹ ਨਮਿਤ ॥ ਹੋਏ ਪਾਪ ਕੇ ਨਾਹ ਨਮਿਤ ॥ ਕਰੇ ਕਰਮ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਚਿਤ ॥ ਸਦ੍ਰਿਸਤ ਨਿਰਖ
 ਦਿਸਤੀ ਜਾਣ ॥ ਸਿਖ ਤੂ ਨਿਕੇਰੇ ਖੁਭਾਣ ॥ ੪੩ ॥ ਚੈ ॥ ਕਰਮ ਰੂਪ ਮੇਜਾਨ ਨਾ ਸਹਿਤ ॥ ਦ੍ਰਿਸਤ ਬਿ
 ਰਾਗ ॥ ਕਹੇ ਕ ॥ ਅੰਦਰੁ ਗਤ ਕਾ ਕੇ ਭਧੁ ਨਗਨਾਗ ॥ ੪੪ ॥ ਚੈ ॥ ਤਿਰਥ ਭਗ ॥ ਜੋ ਠਾਕਰ ਦਵਾਰੇ

4
 ਮੇਰਾ ਪੁੱਜੇ ਧੰਨ ਪੁਰਤ ਸਾਹੇ ॥ ਸਿਰਿ ਤਿਸੁ ਧਾਰਿ ॥ ਗੰਗਾ ਸਾਂਦੀ ॥ ਜਾ ਚਿਤ ਅੰਗਰੀ ਤੁਰੇ
 ਨਾਈ ॥ ੪੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ ਜਲ ਮੇਧਾਰੇ ॥ ਅੰਦਰੁ ਧਰਤੀ ਸੇ ਜਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਰਮ ਅੰਤਿ
 ਕਬਲ ਗਕਰਨੀ ॥ ਕਹੀਏ ਗੁਰ ਜਪੇ ਸਾਸੁ ਬਰਨੀ ॥ ੪੬ ॥ ਵੇ० ॥ ਜਬਲਗ ਅੰਤੁ ਸਕਰਨ ਕੀ ਬਿਹਤ
 ਸੁਧਨ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ਕਹੇ ਗੁਰੁ ਤਬਲ ॥ ਕਰੇ ਮੰਦਰੁ ਮੁਖੁ ਦੇਇ ॥ ੪੭ ॥ ਸਖਣ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਧ ਕਾ ਕਹੀਏ
 ਗੁਰ ਸੋਆਪਾ ॥ ਹੋ ਸੇਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਧਨ ਖਤਨ ਮਨ ਹੋਇ ਅਪਾਪਾ ॥ ੪੮ ॥ ਚੰਪਈ ॥ ਇਸ ਉਪਰੰਤ
 ਕਰਮ ਨਹੀ ਕਰੇ ॥ ਕਾਇਕ ਬਾਇਕ ਜੇ ਸੁਰਗੇ ॥ ਅਨਸ ਤਾਕੇ ਰੋ ਕਰਤ ਬਾ ॥ ਕਹਿਤ ਗਿੰਧ ਗੁਰ ਜੇਤੇ
 ਕੁੰਬਾ ॥ ੪੯ ॥ ਤਨ ਅਸਾਨ ਜੋ ਪੁਜਾਹੁ ਏ ॥ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੰਪਨਾ ਤਰਪਣੁ ਲਹੀਏ ॥ ਬਰਤ ਕਥਾ
 ਤੀਰਥ ਰੋਜੇ ਤੇ ॥ ਆਲ ਸੁਗਧ ਕਥਨ ਲਖ ਤੇਤੇ ॥ ੫੦ ॥ ਸੁਣੁ ਅਧ ਕਹੈ ਸੁਲਾਕਰ ਜੀਅ ॥ ਇਨਕ
 ਜਹਿ ਨਿਖੇਦ ਰੋ ਕੀਆ ॥ ਸੰਤ ਗੁਰੁ ਮੁਖ ਦੁਕ ਮੇ ਜਾਨ ॥ ਸੋ ਅਧ ਪੁਰਤ ਸਿਖਾ ਸਿਆਨ ॥ ੫੧ ॥
 ਕੁੰਡਲੀਆ ॥ ਆਸ ਅਸਾਨ ਪੁਤਲਾ ਤਨ ਪੁਰੀ ਸਕੀਥਾਨ ॥ ਤਜਾਇਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਸਿਖਾ ਦਿਸਾਅ

ਨਾਤਮਜਾਨਾ ਯਦਿਸਾਅ ਨਾਤਮਜਾਨਾ ਹੀਗਤਾਇ ਸਕਤਿਜੋ ਸਤਾਚਿਤਆਨੀਦਰੂਪਆਪਣਾਆਪਸੇ
 ਭੁਜੋਭੁਨਿਤਸੀਤਾਨਿਰਬਾਣਨਾਥਿਰਥਾਜਾਵੇਸਾਸਾਤਚਯਹਹੋਵੇਸੁਫਲਅਨਾਤਮਤਨਹਰੁਮਾਸਾ
 ੫੨) ~~ਅਥ~~ ਚੈਧ: ਪ੍ਰਮਾਣਗ੍ਰੰਥਗੁਰਵਾਕਪਛਾਨ ਸੋਅਥਾਸਿਖਤਨੀਕੇਮਾਨੁ ਜਲਧੋਵੇਬਹੁਦੇਹਅਨੀ
 ਤਾ ਸੁੰਧਕਹਾਹੋਇਕਾਚੀਭੁਤਿ ੫੩ ਨਾਵੁਚਲੇਤੀਰਥੀਮਨਥੋਟੇਤਨਚੋਗਾਇਕਭਾਲਥੀਨਤਿਆ
 ਵੇਰਾਚਰੁੀਆਹੋਗਾਚਾਹੋਰੇਧੋਤੀਤਬਰੁੀਅੰਦ੍ਰਵਿਸਨਕੋਗਾਸਾਪਰੁਲੇਅਣਨਤਿਆਚੋਰਸੁਚੋਰਾਚੋਰ
 ੫੪) ਜੋਪਾਹਿਨਕੀਪੈਰੀਪਾਇਨ ਤੇਸਕੀਸਾਅਜਾਈਜਾਇ ਜੋਪਾਹਨਕੋਕਹਤੇਦੇਵਾਤਾ
 ਕੀਨਿਹਠਲਹੋਵੇਸੇਵਾ ੫੫ ਸੀਧਿਸਾਸੋਜਸੀਧਪਛਾਣੇਅਨਪਸਰੇਕੋਪਦੇਮੇਆਣਾਗਾਇਤੀ
 ਸੋਜੋਗੀਵਤੀਥੋਵੇ ੫੬ ਸੇਜੋਤ ਪਕਨਾਹੋਵੇ ੫੭ ਬਤਨੇਅਕਰੇਬਹੁਭੁਤੀ ੫੮ ਨਹੀਤਲਰਾਮ
 ਨਾਥੀਜਾਗਾਕਥਕਥਥਾਕੇਅੰਤਨਾਪਾਇਆ ੫੯ ਪਰੁਪਰੁਗੁਰੀਸਦੀਜੇਪਰੁਪਰੁਗੁਰੀਅੰਖਾਤਾ
 ਪਰੁਪਰੁਚੇਨੀਪਾਈਮੇਪਰੁਪਰੁਜਾਈਏਸਾਥਾ ੬੦ ਪਰੁਪਰੁਏਜੇਤੇਬਰਸਬਰਸਪਰੁਪਰੁਏਜੇਤੇਮਾਸਾ
 ਪਰੁਪਰੁਏਜੇਤੀਆਰਜਾਪਰੁਪਰੁਏਜੇਤੀਸਾਸਾਨਾਨਕਸੇਖੇਇਕਗਲਹੋਗਉਮੈਪੁਖਨਵਾਥਾਤੀਰ

੬ ਥਰੁ ਵਿਅਤੇ ਤੇ ਲਾਇਆ ॥ ਜੀ ੬ ॥ ਪਿਰਨਾ ਮਾਨੇ ਕੋ ਊਸੁ ॥ ਏਆ ਸਰਾਧ ਕਰਾਈ ॥ ਸਿ ਪੁਰੀ ਬਪੁਰੇ
 ਕਹਾ ਕਿਆ ਪਉ ਚੇ ਕਉ ਆ ਕੂਕਰ ਬ ॥ ਏ ੫੮ ਕੁੰਡਲੀਆ ॥ ਆਲਾਮ ਨ ਸਿਉ ਕਹਿ ਤੋ ਸੁਣ ਦੇਵ ਜਗ
 ਕੂਪਾ ॥ ਮੁਢ ਫਰਨ ਤੇ ਪਤਾ ਕੀ ਆ ਜੇ ਤੁਨਾ ਲਖੇ ਨਿਜ ਰੂਪ ॥ ਜੇ ਤੁਨਾ ਲਖੇ ਨਿ ਜੈ ਤੇ ਕਰਈ ਪੈਸਰੁ ਬੋਧੀ ॥
 ਕੇਵਲ ਜੋ ਧਰਮ ਦ ਥੇ ਲਕਰ ਪ੍ਰੇ ਜੋ ॥ ਥੀ ॥ ਕਹਿ ਰੀਰ ਪਰ ਕਾ ਵਿਗਾਇ ਪਤਿ ਤਿਨ ਕਾ ਮੁਖ ਕਾਲਾ ॥
 ਜੋ ਪ੍ਰਿਤ ਕਬੂਤ ਮਾਭੁ ਨ ਗਿਆਨਾ ॥ ਨ ਫਰਤ ਮਾਨਾ ॥ ੫੯ ॥ ਕਾਠ ਕੀ ਹੁਦ ਸਕੀ ਸੁਤ ਕੀਆ
 ਲਾਤਾ ॥ ਫਿਰਾਏ ਕੋਊ ਕਾਜ ਨ ਚਰ ॥ ੬੦ ॥ ਇਤ ਆਦ ਕ ਸੁਣੁ ਵਾਕਾ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਅੰਦ ਜਗਿ
 ਜਾ ਸੁਕੋ ਬਿਵਹਾਰਾ ॥ ਕਾਇਕ ਬਾਇਕ ਹੋ ਸੋ ਜੇ ਤਾ ॥ ਕੀਆ ਨਿਛੁਦਾਇ ਨੇ ਮੇ ਤੇ ਤਾ ॥ ੬੧ ॥ ਅਥ ਮਕੇ
 ਉਪਾਸਨਾ ਜਾਣਾ ॥ ਸੋ ਤੁਸੁ ਹੁ ਅਥ ਕਹੇ ਬਖਾਣਾ ॥ ਆਨ ਸਤਿ ਨਾਮੇ ॥ ਬਿਵਹਾਰਾ ॥ ਕਰਨੇ ਜਗ ਸੇ ਸਹ ਤਪਿ
 ਆਗ ॥ ੬੨ ॥ ਸਿ ਪ੍ਰਿਤ ਕੁੰਡਲੀਆ ਵਿਖੇ ਤੁਜਾਣਾ ॥ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਧਿਆਨ ਪਾਛੁ ॥ ਚਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਤੁਸੁ ਹੁਇ
 ਸਤਿ ॥ ਕਰੋ ਧਿਆਨ ਸੇ ਲਾਇ ਪਰੀਤ ॥ ੬੩ ॥ ਵਿਗਾਟੀ ਸਕਾਸੀ ਸਮ ਕਾਸਾ ॥ ਚਰਨ ਪਤਾ ਲਤ ਕੀਨ
 ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਦਸ ਦਿਸ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਬਤਾ ਮਸਤਾ ॥ ਨਦੀ ਆਨਾ ਰੂਹ ਮਥਨ ਹੁਸਤਾ ॥ ੬੪ ॥ ਸਿਉ ਫਿਰ ਸਖ

ਰੂਪ

੬

ਮਿਟੀ ਮਾਸਾ ਜਲ ਹੋਰ ਕਤ ਪਵਹੁ ਹੋਸਾਸਾ ਇਵੀ ਦੇਵਾ ਇਵੀ ਜਾਨਾ ਵਿਗਪਾਸਤੇ ਆਦਪ ਛਾਨਾ ੬੪। ਬਧ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਚਿਤ ਵਿਸੁ ਜਾਣਾ ਹਿਕਾਰ ਰੁਖ ਨ ਚੰਦ੍ਰ ਪਦਾਣਾ ਅੰਸੇਈ ਸਵਰਾਦ ਕੋ ਧਿਯਾਨ ਕਰਨ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰੁਸੋ ਜਾਨਾ
 ੬੫। ਅਬ ਸੁਣ ਸਿਖ ਤੂੰ ਪਿਰੁ ਕੇ ਮਾਹੀ ਕਰੇ ਪਯਾਨ ਤੇ ਰੈ ਰਗ ਮਾਹੀ ਪਾਦ ਰੂਪ ਜੇ ਰੂਪ ਅਤੀਤਾ ਕਰੇ ਨਾਮ
 ਅਬ ਸੁਣ ਤੇਰੀਤਾ ੬੬। ਬੈਠ ਕਨਾਰੇ ਆਸਣ ਮਾਗਾਤ ਨ ਮੇ ਪਦ ਚਕ੍ਰ ਮੇ ਬਿਚਾਰਾ ਤੇ ਮੇ ਬਿਸਨਾ ਦਿਕ ਜੇ ਪ
 ਜਾਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਰੂਪ ਸਤ ਪਦਾਨਾ ੬੭। ਓ ਆਦਿ ਜੇ ਨਾਮ ਪੁਜਾਈਏ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣ ਪਦ ਸੁਸੋਗਾਈਏ ਲਖ ਜੇ ਓ
 ਨੇ ਮੇ ਪਰਮ ਅਨਪਾਸਾ ਧੀ ਪੁਜਾਨ ਮੇ ਜਾਣ ਪਾਸਿ ਮੇ ਕਰੇ ਪੁਜਾਨ ਇਹ ਚਾਰਾ ਚਿਤਾ ਦਿਕਾ ਗਰਹੇਤ
 ਬਿਚਾਰਾ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਸਮਗੀ ਨ ਜਾਣੀ ੬੮। ਤੇ ਬਿਚਾਰ ਲੀਯੋ ਮਨ ਮਾਹੀ ੬੯। ਅਧਮ ਰੁਗਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਰੇ ਸੇ ਮਧਮ ਸਹਿਤ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ਮੇ ਅਬ ਸੁਣ ਦੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਾ ਦਸ ਮਹਾਰਜੀ ਕੀ ਨ ਬਖਾਣਾ ੭੦। ਸਾਚ ਕਹੋ ਸੁ
 ਹਲੇ ਹਸਤੀ ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਓਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯੋ ਗੁਰਗ੍ਰਿਥ ਇਹ ਕੀ ਨ ਬਖਾਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਦਰ ਦੇ ਕੋ ਜਾ
 ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਭਿ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਸਜੇਤ ਬ੍ਰਹਮ ਗਭਿ ਸੁਰੁ ਹੀ ਪਰ ਬਾਗਾ ਅੰਸੇ ਸੁਸੀ ਦੁਸਦਾਸ ਕਰੇ ਸਾਤਿ ਧਾਰ ਰਿਦੇ
 ਗੁਰਗ੍ਰਿਥ ਚਾਰਾ ੭੧। ਨੀਗ ਬਿਨਾ ਕੋ ਮੀਨ ਨਹੀ ਸਰਦਰ ਬਿਨ ਜਜੋ ਹੀ ਸਨ ਬ੍ਰਹੇ ਤੇ ਸੇ ਤੇਨ ਬਿਨ ਹੋ

ਨਸੋਈ ਕਹੈਗੇ ਸੋ ਓਤ ਮਹੋਈ ੧੨। ਸਰ ਵਨ ਸਿਮਰਨ ਕੀਰਤਨ ਜਾਨਾ ਪਾਦ ਸੇਵਨਾ ਅਰਚਨ ਮਾਂਨਾ ਸਰਬ
ਸਮਰਪਣ ਭੀ ਦੋਜੋਈ ਦਾਸ ਸਖਾਭਾਵ ਜੋਹੋਈ ੧੩। ਇਹਨ ਦੁਹਰਲ ਖਗੁਰ ਮੇਧੇ ਸੁਨ ਅਬ ਕਹੋ ਸੁਜੋ ਸੇਕੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਸੇਵਕ ਸੁਣਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਬਖਸ਼ੈ ਪ੍ਰਯਾਨ ਨਗਾਵੇ ੧੪। ਸੁਦੁਹੁ ਗਤਤੁ ਪਾਤਿਸਿਖ ਜਾਣਾ
ਸੁਪ੍ਰਸੰਗਾਦਿ ਸ੍ਰਾਂਤ ਪਛਾਣਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਪਛਾਣਾ ਸੁਣਾ ਸਿਖ ਆਗੇ ਕਰੇ ਬਖਾਣਾ ੧੫। ਸੁਣਿ ਮੇ
ਸਿਖ ਪੀਰ ਸੁਰਨਾਥਾ ਸੁਣਿ ਮੇਧਰਤੁ ਧੰਨ ਅਕਾਸਾ ਸਿਮਰਨੁ ਗਤਿ ਤੁਯਾਹਿ ਸਿਖ ਪਾਰਾ ਨਿਸਾਦਿਨ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਾ ਬਿਚਾਰਾ ੧੬। ਕੇ ਸੋ ਸੋ ਸੇਕੇ ਓਪ੍ਰੀਤਾ ਦਾ ਗਮਨ ਮਓਰ ਅੰਤ੍ਰਿਯਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ
ਤਅੰਜਾ ਕਾਇਸ਼ਕੇ ਮਾਹੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਹੀ ੧੭। ਅੰਨੇ ਪਾਵੇ ਮੇ ਪ੍ਰਦਾਸਾ ਅੰਨੇ ਪ੍ਰਦਰੇ
ਸਾਧਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਨ ਜਸ ਅੰਸੇ ਗਾਵੇ ਸੁਕ ਦੇਵ ਬ੍ਰਜਾ ਸੁਜਨੇ ਨਿਸਾਦਿਨ ਪਗਾਵੇ ੧੮। ਕੀ
ਰਤਨ ਭਗਤੁ ਪਾਤਿਸਿਖ ਪਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਪਰਮਾਣੁ ਕਰੇ ਸੋ ਓਚਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੁਹੀ ਕਾਯਾ ਮੇਵੇ ਬਾ
ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਾ ਪੇਖਾ ੧੯। ਗਾਵੇ ਕੇ ਜਾਪੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਰਗ ਗਾਵੇ ਕੇ ਵੇਖੇ ਗਾਰਗ ਦੂਰਾ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਤ ਮਨੇ ਮਾਨਵ ਮਨਾ ਓਰਤੇ ਰਲੇ ੨੦। ਜੋ ਸੇਲਖ ਮੀਨਿਸਾਦਿਨ ਹਰ ਕੇ

ਅਸਤੀਗੇਸੁ ਉਰੇ ਮੇਧਰੇ ॥ ਪਦ ਸੇਵਨਾ ਇਹੁ ਗਤੀ ਜਾਨਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਸੁਕਰੇ ਬਖਾਨਾ ॥੬॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ
 ਤੁ ਜਾਮਰਾ ਤੁ ਉਰੇ ਦੇਖਾ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪੰਥਾ ॥ ਪਾਦੁ ਮਲੈ ਦਮਨ ਮਨੁ ਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭਾ ਫੇਰੀ ਹਰ ਜਨ ਕਾ
 ਪੀਸੁ ਪੀਸੁ ਪਕਾਵਾ ॥੭॥ ਬਿਰਸੀ ਯੁਕਤੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰੇ ॥ ਪ੍ਰਿਥੁ ਸਮਾਨੁ ਗੁਰੂ ਉਰੇ ਮੇਧਰੇ ॥ ਅਰਚਨੁ ਗੁਰੂ
 ਤੀ ਕਾ ਯਹਿ ਰੂਪਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਹੈ ਅਨੁਪਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਇਸੁ ਸਥਾਨ ਕਾ ਜਾਨਾ ॥ ਜਾਮੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰ
 ਥ ਪ੍ਰਮਾਨਾ ॥ ਅਨਿਦਿਨੁ ਪੁਜੈ ਗੁਰੂ ਰੇ ਪੈਰਾ ॥ ਧਰ ਗੁਰੂ ਕਥਨੁ ਹੋਇ ਉਰੇ ਪੈਰਾ ॥੮॥ ਅਸਰਾਂ ਗਤੀ ਨ
 ਦਤੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਰਨੀ ॥ ਜਯੋ ਅਕੁਰੁ ਰੰਗਿ ਚਰਨੀ ॥ ਬਿਰਨੁ ਗੁਰੂ ਤੀ ਤੁ ਉਰੇ ਦੇਖਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਦਿਨ
 ਪੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ॥੯॥ ਕਰਤੀ ਨੈਤ ਪੁਨੈ ਦਸ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਅਹੇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਨਿ
 ਸਾਂਦਿਨਾ ਨੇ ॥ ਜਯੋ ਗੁਰੂ ਮਾਨੁ ਰੂਪੁ ਤੁ ਜਾਨੇ ॥੧੦॥ ਦਾਸੁ ਗੁਰੂ ਤਕਾਇ ਧ੍ਰਿਬਿ ਦੁਹਾਰਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਪਾਤਿ
 ਪ੍ਰਤਿ ਤਕਾ ਪਾਰਾ ॥ ਠਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੀ ਭਗੁਰੇ ਹੋ ਚਾਰੀ ॥੧੧॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਨ
 ਕੇ ਉਰੇ ਮੀਤਾ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਥਾ ਜਿਉ ਅਰਜਨ ਚੀਤਾ ॥ ਸਥਾ ਗੁਰੂ ਤੀ ਤੁ ਯਹਿ ਸਿਖ ਜਾਨਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਇਸ
 ਤ੍ਰਿਪੁਰਖੁ ਪਦੁਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਸ ਸਥਾ ਅਗਿਆਨੁ ਨੁਕਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਖੈ ਪ੍ਰਸੰਦਰਾ ॥੧੨॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਆਗੇ

ਸਰਬਾਨਿਵੇਦਾ ਬਲਜਲੇਕਰਜੇਹੈ ਫਿਰਾਖੰਦਾ ਸਰਬਾਨਿਵੇਦਨਭਗਤਾਇਹੁਕਾਈ ॥੧੬॥ ਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀ
 ਕੋਸੁਖਦਾਈ ॥੧੭॥ ਗਾਨਪੁਤ੍ਰਾਇਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀ
 ਤਿਸੇਜੇਪ੍ਰਭੂਮਿਨਾਦੈਮੰਗਾਨਾਨਕਕੁਰਮਭਉਕਾਈਐਚਕੇਜਮਕੀਜੇਹ ॥੧੮॥ ਤਨਸੀਤਨਕਾਮਨ
 ਸੀਤਨਕੈਕੀਆਜੇਜੇਸਰਨਪਰੇਸੀਨਕੀਸੇਪਾਰਗਰਾਮੀਥੀਆਇਤੀਨਦਪਾਭੁਕਤੀ ॥੧੯॥
 ਚੈਪਈ ॥੨੦॥ ਗੁਰਕਰੇਪਿਯਾਨਦੇਕਬਲਊਚਿਤਯਕਾਗਰਹੋਇਨ ॥੨੧॥ ਜਬਲਊਚਿਤਯਕਾਗਰ
 ਕਬਇਹਜਾਨੇ ॥੨੨॥ ਦੇਖੇਜਬਅਰੰਬਬਦਾਨ ॥੨੩॥ ਤਾਉਪਰਤਉਪਾਸਨਨਾਹਿਕਰੇਬਿਚਾਰਸੇ
 ਚਿਹਕੇਮਾਹਿ ॥੨੪॥ ਪ੍ਰਕਾਇਪ੍ਰਮਾਦਇਖਾਵੈ ॥੨੫॥ ਗ੍ਰੰਥਸੀਤਕਹੇਉਰਸੇ ॥੨੬॥ ਗੀ
 ਸਾਅਰੇਰਨਾਉਤਮੇਧਰੇ ॥੨੭॥ ਮਰਮਰਮਰੇਗਰਭੁਪੁਨਪਰੇ ॥੨੮॥ ਮਾਗੇਕਹੈਕੁਲੀਆਜਾਨਾ ॥੨੯॥ ਸੀਤਦਾਕਸ
 ਰੁਸਤਿਪਛਾਨ ॥੩੦॥ ਅਪਾਸਉਪਾਸਕੁਭਾਵਜੇਏਤਮਾਨੇਭੇਦ ॥੩੧॥ ਸਨਮਮਿਗਤਿਭਵਕੇਨਹੇਧਿ
 ਕਾਰਕਰੇਤਿਹਬੇਦਾ ॥੩੨॥ ਪ੍ਰਿਕਾਰਕਰੇਤਿਨਬੇਦਦੇਦਸਕੁਕਰੇਅਨਾਦ੍ਰ ॥੩੩॥ ਤਤਭਿਤਨਕੀਸਰਾਮਾਹਿਨ
 ਹਿਪ੍ਰਾਦਤਅਦ੍ਰਕਹਿਗਿਰਪਰਕਵੀਗਾਇਆਪਰੇਆਪੇਨਾਸਕਾਏਤਮਾਨੇਭੇਦਜੇਭਾਵਉਪਾ

ਸੀਤਨਕਾ

ਸਤਿ ਪਾਸਕ ੬੪ ਪਰਿਥਕਾਚ ਸੀਦੁਖ ਮੇਰਤ ਨਚੁ ਰਾਹੇ ਭਾਗ ਕੁਤੀਆਲੈ ਪਰ ਮੇਥ ਸੀਦੀਨੀ
 ਪੇਨ ਨਿਕਾਰਾ ਦੀਨੀ ਪੇਨ ਨਿਕਾਰ ਬੇਨੁ ਬੁਧਵ ਨਕਹਾਂ ਏ। ਰਤਨ ਕੀਚ ਮੇਲਚਾ ਮਕੇਦਾ ਮਚਲਾਂ
 ਏ। ਕਹਿ ਗਿਰਧਰ ਕਵੀਗਾਇਰਤ ਨ ਨਿਜਾਗੇ ਜਾਨ ਪੁਰਿ ਜੋ ਪੁਰਸਸਾਪ ਕਰਤ ਵਰਿਦੇ ਸੀਦ
 ਖੇਮੇ ਪਰਿਯੋ ੬੫ ਚੈ। ਤਤੇਓਤ ਮਕੇਤ ਜਾਣਾ ਅੰਗਕਰਤ ਚਨ ਕੋਇ ਪਛਾਣਾ ਸਹਿਜਾਨ ਤਾ ਕੋ ਹੋਰ
 ਤਬਾ ਪੁਛੁ ਤਤੇਰੇਓਰ ਮੇਰੁ ਬਾ ੬੬ ਹੇਗੁਰ ਕਰਣਾ ਕਰਸੁ ਬਤਾਏ। ਸਹਿਜਾਨ ਰੂਪ ਭਲਾ ਅੰਧਰਿ
 ਖਾਏ। ਓਤ ਮਰਗਤੀ ਕਾਜੇ ਰੂਪਾ ਤਕਾ ਧਿਆਨੇ ਮੁਥੇ ਅਨੁਪਾ ੬੭। ਸਭ ਮੇ ਪੁਰਵ ਬ੍ਰਹਮ ਜੁ ਜਾਨੇ
 ਵਾਸਆਪ ਕੁ ਸਰਕਾਮਾਨੇ। ਜਸਤੀਨ ਪਾਹੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਹਿਜਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਭਲਾ ਬਿਨ ਬ੍ਰਹਮ ੬੮
 ਚਤੁਸ੍ਰੇ ਸਾਧਨ ਸਹਿਤ ਪਛਾਣਾ। ਬਾਕ ਸਰਵ ਵਗੁਰ ਕਾਰਨ ਮਾਨਾ। ਬਾਂਕ ਸੁਵਦ ਸੇਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇਵ
 ਲਏ ਕਤਾਰਿ ਰੇਧਾਗ ੬੯। ਸੁਵਦ ਮਨ ਨਿਧਿ ਜਾਸਨ ਸਹਿਤ। ਛਿਚਾਰ ਰੂਪ ਸੇਰੁ ਸਰਕਹਿਤ
 ਅਸਮਾ ਬਿਪ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹੋ ਜਾਕੇ। ਦੂਸਰ ਸੁਵਦ ਚਾਹੀਯੇ ਤਾਕੇ ੧੦੦। ਸਿਖਨ ਜਾਨ ਜੇ ਇਨ ਤੇ ਰਹਿਤ
 ਅਖਿਬ ਮਸੁਵਦ ਤੇ ਸਹਿਜਾਨ ਸੇਲਾਹਿ। ਸੀਦੇਹ ਬਿਪ੍ਰ ਜੇ ਹੋਸੇ ਸਾਰੇ। ਸੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇਆਪ ਨਿਹਾਰੇ

੧੦੧ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤਰੇ ਰਾਜੇਈ ਗੁਰੂ ਮਲਵਤ ਜਹਿ ਭਰੇਈ ਦੇਹਾ ਤਮੁ ਦੁਤਾ ਰਿਜਾਨ ਸੁਯਾਕੇ
 ਦੇਹਾ ਤਮੁ ਰਿਭਾ ਰਿਜਾਨ ਸੁਯਾਕੇ ੧੦੨ ਸਿਖ ਜਾਨ ਜਹਿ ਰਿਜਾਨ ਸੁਰੂਪਾ ਫਲ ਲਖ ਮੁਕਤ ਜੇ
 ਪ੍ਰਮਾ ਅਨੁਪਾ ਸਪਤੰਤਰੁ ਮੁਜੇ ਦੇਹਾ ਤੀਤਾ ਅੰਧ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸਤਿ ਸਾਸਰੁ ਰੀਤਾ ੧੦੩ ਬੀਰ ਜਨਮ
 ਅਵਸਥਾ ਜੇਈ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸਿਖਾ ਦਿਸੁੰਤ ਸੁਰੇਈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਏ ਭਰ ਜਾਨੇ ਸਹਿਤ ਦ੍ਰਿ
 ਸੁੰਤ ਸੇਭ ਲੇਖ ਛਾਨੇ ੧੦੪ ਚਤੁਰੇ ਪ੍ਰਸਾਨਿ ਪੈਂਗੁਰੁ ਜਥਿਨਾ ਕਹੀਏ ਆਪ ਸੇਕਰਨਾ ਭਥਿਨਾ ਬ
 ਵੇਕ ਦੇ ਕਵੇਗਾ ਗੁਪੁਦੁਜੇ ਪਟ ਸੀਪਤੀ ਰਖ ਸਿਖਤੀ ਜੇ ੧੦੫ ਮੇਖਾਇਛ ਚਤੁਰ ਪੈਸੇਈ
 ਕਹੁ ਅਬਰੂਪਾ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜੇਈ ਕਾਰਨ ਫਲ ਅਰ ਅੰਧੀ ਸਹਿਤਾ ਸੁਦਾ ਅਥਾਜਿ ਦੇ ਬਿਵੇਕ ਕੀਰਿ
 ਤਾ ੧੦੬ ਅੰਤਰਿ ਕਰਣ ਸਾਧਿ ਪੈ ਜੇਈ ਪੈ ਬਿਵੇਕ ਕਾਰਨ ਸੇਈ ਅਸਤਿ ਜਗਤ ਲਖ ਆਤਮ
 ਸਤਿ ਆਥਿ ਵੇਕ ਸੁਰੂਪ ਜਾਣੁ ਇਹ ਮਾਤਿ ੧੦੭ ਜਾਨਿਓ ਅਸਤਿ ਜਗਤ ਸੇਤੁ ਜੇ ਜਾਨਿਓ ਸਤਿ
 ਸੇ ਆਤਮ ਭੁਜੇ ਫਲ ਬਵੇਕ ਕਾ ਪੈ ਇਹੁ ਭਾਈ ਗਵਿਸੁੰਤ ਹਿਸ ਕਾਗੁ ਸੁਖ ਦਾਈ ੧੦੮ ਅਸੰਤਿ
 ਬੰਧਨ ਸੰਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ ਅਸੰਤਿ ਮੇਸੰਤਿ ਨਾਜ ਬ ਦ੍ਰਿਸਾਹੀ ਅੰਧ ਬਿਵੇਕ ਕੀਏ ਸਿਖ ਜਾਨ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮੁ ਛਕਾਧੁ ਸਪੁਰਾਨਾ ੧੦੬। ਯਾਹਿ ਚਿ ਦੇਕ ਸਰਸਾ ਮੁਲਾ ਲਖੇ ਨਨਗ ਜਿਹੁ ਬੁਧ ਸਬੁਲ।
 ਸੋਯਹਿ ਪਸਨ ਜਾਮੇ ਕਰੇ। ਦਾਸਤਵਤਿ ਜਾਗੇ ਕਲਪੁ ਰਹੇ ੧੦੭। ਜੇਕਹੁ ਦਾਸੁ ਦੁਤ ਬੁਠਿਗ ਆਖੇ।
 ਦੇਤਾ ਪੁੰਤੀ ਦੂਸਰਾ ਖਾ। ਚਰਾਮਾਗੀਰੀ ਕਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅਨੁਦਨੁ ਬਕੇ ਸੋਠਗੇ ਕੁੰਤਾ ੧੦੮। ਜੇਕਹੁ
 ਕਲਪੁ ਤਤ ਬੀਅਨਾ ਦਹਿ। ਉਪਰੰਤ ਨਮਾਧਨ ਬੁਢੇ ਬਤਾਵਹਿ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸੁਕਤਿ ਰਜ ਤਕਾ ਦੇ ਤੇ। ਆਖਿ
 ਨਹੀ ਸਮਝੇ ਬਕਤ ਸੁਤੇ ਤੇ ੧੦੯। ਅਪਹੀ ਉਤ ਸੋਯਹਿ ਗਾਖੇ। ਕਥਨ ਸਧਾਰਨ ਪ੍ਰੀਤੰਗ ਆਖੇ। ਅਨੁ
 ਬਰੇ ਕਕਹੇ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਚਿਤਕਾ ਤਿਨ ਨੇ ਵੀਆ ੧੧੦। ਅਨੁ ਬਰੇ ਕਨ ਜਾਨਤ ਸੋਈ। ਕਰ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਸੋਧਣੁ ਤਕੇਈ। ਬੁਢੇ ਕਕਹੇ ਮੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਗ। ਨਿਤਾਨਿ ਤਜੀਵੇ। ਸੁਰਧਾਰ ੧੧੧। ਸਮਤਾ
 ਕਹੇ ਤੀਸਰੇ ਸੋਈ। ਕਹੁ ਅਬਰੁਪੁ ਬਰਨੇ ਜੋਈ। ਦੇਹਮਾ ਦਕ ਜੋਧੇ ਦਾ ਲੋਕ। ਅਸਤਿ ਜਾਣੁ ਸੁਤ ਜੇ
 ਅਸੋਕ ੧੧੨। ਅਤਮ ਚਰ ਸੁਮੇ ਸੋਧਾਵੇ। ਤਪਤਪੁਰ ਸੁਜਿਓ ਨਲਕਉ ਜਾਵੇ। ਅਤਮ ਅਪਰੋਖ ਜਨ
 ਤਰੇ ਪੋਈ। ਦਾਸੁ ਦਲੇ ਕਾਤਿ ਆਗਰ ਸੋਈ ੧੧੩। ਦਾਸੁ ਦਾਤਿ ਆਗਰ ਦੇ ਨਹੀ ਬੁਢਾ। ਕਹੇ ਜੋ ਸੋਧੇ
 ਮਿਥ ਜਾਗਨ ਦਾ। ਦਾਸੁ ਦਲੇ ਕਨਹੇ ਕਲਿ ਕਾਲ। ਸੁਫਨਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਜਿਉ ਏ ਦੁਜਾ ਲਾ ੧੧੪। ਦਾਸੁ ਦਾਤ

ਰਹੁ

ਸਾਰੇ

ਮਜੇਹੈਏਕਾ ਤਿਸਕਾਤਿਅਗਨਕਿਸੀਬਿਵੇਕਾ ਜਿਵੇ ਸਬਦੇਕਾਬਿਖੇਤੀਜਾਣਾ ਕਲਪਤਾਤਿਅਗ
 ਤੇਸੈਖਪਛਾਣਾ ੧੧੮) ਅਪਣਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਹੈਤਾਕੇਮਾਹਿ ਸਮਾਚੀਨਥੇਮਿਥਿਆਨਾਹਿ ਸਮਤਾਬ
 ਦੇਕਾਬਿਖੇਨਹੀਤਿਆਗਾ ਸਮਤਾਸਿਖਰੁਸੈਬਡਭਾਗਾ ੧੧੯) ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਹੈਸਤਕਾਤਮੇਜਾਨਾ ਸਮਿਥਿ
 ਅੰਤਿਆਗਾ ਸਾਰਪਛਾਣਾ ਕਹਿਯੋਥਦੇਰਜੇਸਾਪਨਮੂਨਾ ਸੇਸਤੁਸਾਪਨਮੇਸਮਛਨਾ ੧੨੦
 ਬ੍ਰਿਛਟਾਸਮਸਾਪਨਜਾਨਾ ਛਨਤਾਪਰਿਜਾਨਜਬਾਰਥਮਾਨਾ ਸਮੇਪੁਬਦੇਕਾਹਿਸਿਸਿਖੀ
 ਗਯਾਨਾਪ੍ਰਜਤਸੇਕਾਯੀ ੧੨੧) ਤਾਹੀਕੇਦੇਕਾਹੈਸੁਰੇਦਾਸਮਾਨਥਸੇਸਜਾਨਾਬਿਨਖੇਦਾ
 ਸਹਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਬਦੇਕਾਮੇਜਾਨਾ ਜੇਸੇਆਪਸੇਪੁਰੁਬਥਾਨਾ ੧੨੨) ਥੇਗਾਗਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਸੁ
 ਭਾਈ ਜਿਤਮਾਨਵਰੇਕਾਹੁਸਖਦਾਈ ਤਿਜੇਰਿਕਾਇੰਦ੍ਰੇਤੀਜਾਣਾ ਚੈਥੇਦਸੀਕਾਰਪਾਹਿਚਾਛੁ
 ੧੨੩) ਬਸੀਕਾਰੇਮੇਯਾਹਿਰੇਭੇਦਾ ਅੰਦਤੀਕੂਤੀਬ੍ਰਹਮਾਦੇਦਾ ਯਾਹਿਸਮਾਨਜਾਨਦੁਖਰੂਪਾਅ
 ਤਮਪ੍ਰਾਪਤਹੈਤਅਨੂਪਾ ੧੨੪) ਸੰਤਨਕਾਕਰੇਸੀਗਤੀਜਾਣਾ ਬਈਗਾਗਮਾਨਜਿਤਏਹੀਕਰ
 ਚੇਥੇਦਜਾਅਰਥੀਦੇਸਤਿਆਗਾ ਲਖਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਤਤੁਏਹਬਡਭਾਗਾ ੧੨੫) ਸੰਤਨਕੀਕਰ

੨੮ ੴ ਸਿਰਿਗਾਸਕਤੋਇਹਹੇਤੁ ॥ ਕੁਰੀ ਚਰਬਹੁ ਦਕ ॥ ਭਵਸੇਤੁ ॥ ਦੇਹਾਦਿ ਮੇਜ ਬਾਸਕਤਨ ਹੋਇ ॥ ਤੁਰਿ ਰਸਜਾਤੁ
 ਕੇਰਨਕੋਇ ॥ ੧੩੫ ॥ ਕੁਰੀ ਬਾਂਸੁ ਬੈਠਾ ਅਕਾਂਤਾ ॥ ਚੰਨੀ ਜਪੇ ਸੋ ਬਿਨਹੀਰੁ ॥ ਤਾ ਕੁਰਚਰਜਾਨਤੁਇਸੀਨਜਾਸਾ
 ਮਹਾਰਕਕਰੁ ॥ ਮੁਹਿ ਬਿਸਾਸਾ ॥ ਦੇਹਾਦਿ ਕੇਕੀ ਕੋਪਾਇ ॥ ੧੩੬ ॥ ਤੁਰਿ ਰਸਜਾਤੁ ਕਰੇ ਬਛਾਇ ॥ ਜਾਇ
 ਬਹੁ ਰਕ ਦੇ ਸੀਨਜਾਸਾ ॥ ਚੰਨੀ ਰਜੇ ਸੋ ਹੋਇ ਨਿਗਾਸਾ ॥ ਰਿਸਾਤੁ ਮੇਧ ਸੀ ਕਾਤੁ ਜਾਇ ॥ ਕਰੇ ਕੇ ਬੁਧੁ ਪੁਟੇਹਪਛੁ
 ੧੩੭ ॥ ਭਿਭੁਲੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਰੋਗ ॥ ਤਜੇ ਜਾਇ ਸਰੁ ਮਿਸੁ ॥ ਸੋਗ ॥ ਤੁਰੀ ਬਾਂਸੁ ॥ ਦੇਹਾ ॥ ੧੩੮ ॥ ਦਿਸਾਤੁ ਜੋ ਮੇ
 ਸਿੰਧੂ ਨਾਗ ॥ ੧੩੯ ॥ ਦੇਸੀ ਨਾਸਾ ਸੇਵੈ ਇਜੇਗ ॥ ਮੁਖੀ ਸਰੀਸਾ ਬਿਨ ਰੋਗ ॥ ਚਤੁਰੁ ਸਾਧਨ ਕਰਜ
 ਗਿਜਾ ਸੀ ॥ ਵਿਵੁ ਰੁਖ ਜਾਇ ਸਿਸਾਨਿਜਾਸੀ ॥ ੧੪੦ ॥ ਤੰਤਾਗਿ ਜਾਨ ਚਿਪ ਜੇ ॥ ਚਿਪ ਰੋਗ ॥ ਕੀਵੁ ਮੁਕ
 ਤਿਚਹੇ ਜੇ ਸੀਤਾ ॥ ਰੇਖੁ ਮਹਿਸਾ ਵਿਵੁ ਸਾਨਿਜਾਸੀ ॥ ਮੁਕਦੀ ਜਿਸੇ ਮੇਰ ਕੀਰੁ ਸੀ ॥ ੧੪੧ ॥ ਦਿਸਾਤੁ ਪਾਰਨ
 ਦੀਕਾਂ ਜਾਇ ॥ ਦੇਹੀ ਰਾਗ ਸਰੁਪੁ ਕੀਆ ਬਾਇ ॥ ੧੪੨ ॥ ਦੇਹੀ ਰਾਗ ਸੀਰੀ ॥ ਮੁਖੀ ਗੁਰੁ ਦਿਸਾਤੁ ਕ
 ਹੋਆਪਾ ॥ ਰਾਗਨ ॥ ਸੰਭੀ ॥ ਤਿਸੇ ਕੋ ਸਾਖਾ ਪਾਤੁ ॥ ੧੪੩ ॥ ਚੋ ॥ ਦੇਹਾਦਿ ਸੁਖ ਸਿਖ ਕਾਰਹੇ ਬਾ
 ਕਰੁ ਪਾਰੋਤ ਮਪੇਖਾ ॥ ਆਪੁ ਬੀਠੁ ਚਰੇਖ ਕੇਲੋਕ ॥ ਚਿਤਾਸਗਰੁ ਪਾਇਸੇਕ ॥ ੧੪੪ ॥ ਸਾਖਾ ਸਮੁਹਿ ਰ

ਪਾਕਰਨੀ ਨਗੁਕੋਰੇਖਮਾਨਓਰਧਰਨੀ ਸਤੁਕਨਾਮਤੁਸਹਿਤਾਜਾਣੁ ॥੫॥ ਏਤ ਅਗੇਕੋਰਥਖਾਣਾ ੧੪੩
 ਖਿਨਖਿਨਖੀਨਾਦਿਸਹੋਇਜੇਤੀ ॥੫॥ ਏਅਨਿਤਦੇਖਸੈਤੇਤੀ ॥੫॥ ਰਥਧਪੁਲਿਕੇਪਾਛੇ ॥੫॥ ਸਹੇਨਹੀਸਮਜੇ
 ਆਏ ੧੪੪ ॥ ਨਾਸਦੇਖਦੇਦਿਸਮੇਜਾਣਾ ॥੫॥ ਦਿਸੁਤਸਮਗਰੀ ॥੫॥ ਦਿਸਪਛਾਣੇ ॥੫॥ ਦੀਨਹਦੀਨਨਿਵਿਰਤੀਜੇਈ
 ਫਲਤੁਜਾਣਾਸਿਪੁਰੇਸੈਈ ੧੪੫ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੁਗੁਰਗਰਿਪਿਆਮਾਧੀ ॥੫॥ ਕਰੇਜਤਨਨਅਦੀਨਕਹਾਇ ॥੫॥ ਤਿਸਕੇਨਾਸ
 ਅਪੀਨਤਾਧੀਗ ॥੫॥ ਅਪ੍ਰਾਪਤਚਾਹਿਨਜਾਕੇਪੀਗ ੧੪੬ ॥ ਅੰਬਲੀਮਿਰਕਾਹੈਦੁਸੁੰਤਾ ॥੫॥ ਜੇਲਖਤੁਬਿਨਾਬੁਰੰਤਾ
 ਜੇਕਪੁਲੋਕਕਿਜਾਵਤਭੋਗ ॥੫॥ ਗਲਾਨੀਤਾਮੇਸਮਬਰੁਗੇਗਾ ॥੫॥ ਸੁਆਨਦਿਸੁਕੀਨਿਆਈਦੇਖਾ ॥੫॥ ਅਪ੍ਰਵੇਗਾਗਇਅਉ
 ਖਰਪੰਖਾ ॥੫॥ ਦਿਸੁਤਗੁਲਰਕਾਜਾਮੇਹੋਈ ॥੫॥ ਕਰੇਬਧਤੁਲਖਲੈਸੈਈ ੧੪੭ ॥ ਵੇ० ॥ ਭਵਨਚਤੁਰਦਸਕੇਲਖ
 ਕਾਵੇਸੁਵਤਭੋਗ ॥੫॥ ਫਰੇਨਤਾਮੇਚਿਤਜਬਰੁਏਸੀਜੇਗਾਵਿਯੋਗ ੧੪੮ ॥ ਜਹੀਐਧਵੇਗਾਗਕੀਜਾਨਪਰ
 ਮਸਖਧਾਮਾ ॥੫॥ ਸਮਸੁਖਪੁਕੇਹੋਇਜਚਾਚਿਤਬਿਨਬਿਸੈਅਗਾਮਾ ੧੪੯ ॥ ਚੈ० ॥ ਬਏਕਵੇਗਾਗਕਹੋਜੇ
 ਦੇਖਾ ॥੫॥ ਖਟਸਿਪਤਸੇਕਾਰਨਪੰਖਾ ॥੫॥ ਤਾਕੇਰੂਪਾਵਿਖੇਖਰਭੇਦ ॥੫॥ ਅਥਕਹੁਜਿਓਸਾਸੁਵੇਦ ੧੫੦ ॥ ਵੇਹ
 ਆਰਕਜੇਚੈਦਾਲੋਕਾ ॥੫॥ ਸਬਦੀਦੇਖੇਮਿਸਤਸੇਕ ॥੫॥ ਨਿਸਿਓਮਨਕੀ ਬਿਤਤਟਾਈ ॥੫॥ ਆਤਮਦੇਖੇਜਿਸਮਨ

ਛਾਇ ੧੫੨) ਸਮਸਰੂਪ ਦੇ ਸਿਖ ਜਾਣਾ ਦਿਸ੍ਹਾਂਤ ਦੀ ਪਕ ਕੋਈ ਪਛਾਣਾ ਤਥਾ ਸੇ ਪੁਰ ਕਰਤੀ ਰਥ ਕੇਰਾ
 ਸੰਮਤ ਸਿਖ ਦੇ ਆਖਿ ਆਮੇਰਾ ੧੫੩) ਸਿਪੁਰਹ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੇਤੀ) ਅਤਮ ਭਰੁ ਈ ਨ ਬਭੇਤੀ) ਤਹਿ
 ਵਿਦੁ ਮਥਤ ਬੁਕ ਗਏ) ਦਮਸਰੂਪ ਦੇ ਵਿਰਲਾਲ ਏ ੧੫੪) ਅਦਾਰੀ ਪੁਤਲੀ ਮਾਲ ਦੁਸ੍ਰਾਤਾ ਰਾਜ ਸੈਨ
 ਕੇ ਬਖਾ ਬਿਨੁ ਰਾਤਾ) ਸਮਦਮ ਸਾਧਨਾ ਦਿਨੁ ਤਾਪਾਇ) ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭਰਮੇ ਹੋਇ ਠਗਾਇ ੧੫੫) ਦੇਹੀ ਜਾ
 ਦੁਭਿ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਪਾ) ਦਿਸ੍ਹਾਂਤ ਸੀਤਤ ਪਤਾ ਅਨੁਪਾ) ਸੂਬ ਦੁਖ ਕਾ ਸਹਾਜੇ ਏ) ਜਾਣੁ ਪਤਤਿ ਖਾਮਾ ਸੇਈ
 ੧੫੬) ਦੁਸ੍ਰਾਂਤ ਹਸਤੀ ਮੰਦੁ ਤਿਆਗ) ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁਣੁ ਰੂਰਾਗ) ਬਸਰਾ ਖੋਟੇ ਚਿਨਹ ਲੇਪਾ) ਜਿਉ ਸ
 ਮਾਨਤਿ ਨਾਹਿ ਬਿਛੋਪਾ ੧੫੭) ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਏ ਦੋ ਜੋਈ) ਦਿਨੁ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਤਿਨਾ ਮੇਰੇਈ) ਸਰਦਾਰੁ ਪਇਹੀ ਸਿਖ ਜ
 ਏ) ਦੇਰ ਦਾਕ ਅਥਕਰੋ ਬਖਾਣਾ ੧੫੮) ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੇਤੂ ਦੇਖਾ) ਹੋਮ ਗਵਾਕ ਅਵੰਤ ਪੇਖਾ) ਮਹਾਵਾਕ ਹੋ ਚਾਰ
 ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਸੁਣਤੁ ਸੋਰਿ ਦਾ ਅੰਤ ਪਾਗ ੧੫੯) ਤੰਤਮ ਸੀਮਾ ਹਾਂਵਾ ਕਪੂ ਜੋਈ) ਸਾਮ ਬੇਦ ਰਸੇ ਗਾਉ ਸੋਈ) ਅ
 ਥੁ ਅੰਸ ਮੀਯੁ ਜਰਾ ਲਾਵੇ) ਪ੍ਰਗਯਾਨ ਮਨੰਦ ਬ੍ਰਮ ਰਿਗ ਸਾਗਾਵੇ ੧੬੦) ਸਮਝੀ ਮਾਤਿ ਬ੍ਰਮਾ ਬ੍ਰ
 ਮਾਵ ਕਰੇ) ਅਖੰਡ ਅਗਭਿਤਾ ਕੇਸਰ ਰੇ) ਮਹਾਂਵਾਕ ਰੇ ਚਾਰ ਜੁਭੇਦਾ) ਮੇਸੇ ਜਾਣੁ ਗੁਰ ਨਿਰਬੇਦ ੧੬੧)

੭੫

ਅਰਥਨ ਤਕਾਮੁ ਦੇਸੁ ਵਾਵੇ। ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸੰਦੇਹੁ ਵਾਵੇ। ਤੰਤੁ ਅਸੀ ਜੋ ਵਾਕਾ ਸਿਖ ਜਾਣਾ। ਕਹੈ ਚਤੁਰੀ
 ਕਾ ਅਰਥ ਪਛਾਣਾ ॥੬੨॥ ਤੰਤੁ ਨਾਮੁ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇਖ। ਤਿਓ ਭੀ ਨਾਮ ਜੀਵ ਕਾ ਪੇਖ। ਅਸੀ ਨਾਮੁ ਦੇਕਤਾ
 ਜੋ ਈਸ। ਸੋ ਤੰਤੁ ਹੀ ਐਰਨ ਹਿ ਕੋ ਈ ॥੬੩॥ ਚੂਹ ਮਾਂ ਅਸੀ ਵਾਕੁ ਦੇਖ। ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕਹੈ
 ਅਬ ਪੇਖ। ਅਹਿ ਨਾਮ ਜੀਵ ਕਾ ਆਖੋ। ਚੂਹ ਮਨਾਮੁ ਸੀ ਵਾਕੁ ਭਾਖੋ ॥੬੪॥ ਅਸੀ ਨਾਮੁ ਦੇਕਤਾ ਜਾ
 ਣਾ। ਸੋ ਚੂਹ ਮਨੁ ਆਪ ਪਛਾਣਾ। ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨ ਮਾਨਿ ਵਾਕੁ ਕਾ ਅਰਥ। ਸੁਣੇ ਜੁ ਧਰੇ ਸੋ ਹਰੇ ਅਨਰਥ।
 ॥੬੫॥ ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨ ਨਾਮ ਜੀਵ ਕਾ ਪਾਗ। ਮਾਨ ਵ ਨਾਮੁ ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਗ। ਚੂਹ ਮਨਾਮੁ ਦੇਕਤਾ ਕੋ ਰੋਗ।
 ਰੁਸਮੁ ਦੇਕ ਬਿਯਾਪ ਕਹੈ ਰੋ ॥੬੬॥ ਅਯੰ ਮਾਤਮਾ ਚੂਹ ਮਜੇ ਵਾਕ। ਸੁਣਾ ਅਰਥ ਅਰਥ ਸੁਹੈ ਮੁਸ
 ਕਾਤਾ। ਅਯੰ ਨਾਮ ਜੀਵ ਕਾ ਭਾਈ। ਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਸੀ ਵਾਕੁ ਦਾਈ ॥੬੭॥ ਚੂਹ ਮਨੁ ਅਰਥ ਦੇਕਤਾ ਹ
 ਚੁੰਦੈ। ਈਸ ਸਿਰ ਸੁਕ ਬਨ ਦੇ ਗਹੀ ਏ। ਅਯੰ ਭੀ ਜੋ ਅਹਿ ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨ। ਪਰ ਅਰਥ ਚਾਰ ਨੀਵ
 ਪਛਾਣਾ ॥੬੮॥ ਤਤ ਚੂਹ ਮਨ ਵਾਤਮਾ ਦੇਖ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਈ ਸੁਪੇਖ। ਭੀਨ ਉਧਾ ਧੂਤ
 ਐਸੇ ਜਾਣਾ। ਜੋ ਤੰਤੁ ਸੋ ਪਛਾਣਾ ॥੬੯॥ ਭੀਨ ਈਸੇ ਈ ਤਤ ਰੂਪ। ਅਨੈ ਅਰਥ ਦੇਸਿ ਅਨੁਪ

ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਸੋਇ ਰੰਪਿਯ ਅਰਿ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ੧੧੦) ਅਨੰਦ ਜੋ ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨਹੈ ਸੋਇ
 ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨਹੈ ਸੁ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜੀਵਿ) ਅਤਮ ਸੂਯ ਅਯੀ ਹੋ ਅਤਮ) ਅਭੇਦ ਅਥ ਸਮਾਦਿ ਪ੍ਰਸੂਤਮ
 ੧੧੧) ਅਟਮਾਟ ਨਦੀ ਬੰਦਿ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤ ਭਿਨਕ ਮਸਾਨ ਅਗਨ ਬਿਨਕ੍ਰਾਂਤ ਰੰਤਮ ਸੰਤਿ ਵਾਕ ਉਪ
 ਦੇਸਾ) ਅਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਸ ਮੀਰਿ ਜਾਨ ਪ੍ਰਦੇਸ ੧੧੨) ਪ੍ਰਾਗਿ ਜਾਨ ਮਾਨੰਦ ਹੋਇ ਸੁਤੀ ਜਾਣਾ ਭੁਰ
 ਏਕਕਰ ਬੁਧ ਪਛਾਣਾ ਅਯੀ ਅਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਜੀਵਿ) ਪ੍ਰੀਤ ਖੁਦਕ ਜਾਣੁ ਤੁਸੇਇ ੧੧੩) ਅਵੰਤ
 ਦੁਕ ਮਾਹ ਤੁਰੇਦਾ ਸੋ ਅਥ ਕਹੈ ਸਮਾਦਿ ਨਿਰਖੇਦਾ ਅਹੰ ਦੁਕ ਕਾ ਅਥ ਹੋ ਜੀਵਿ) ਤਾਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਦ
 ਕ ਸੋਇ) ਜਾਤ ਕੇ ਸਹਾਇ ਕਾਇਨ ਕੇ) ਸੁਦਾ ਅਥ ਸਿਖ ਕਹੈ ਮੇਤਿਨ ਕੇ ੧੧੪) ਯਤੋ ਦਾਇਕ ਮ
 ਨੀਭੁਤਾ ਨੀਜਾਯੀ ਤੇਯੇਨ ਜਾਤਾ ਨੀਯਤ ਪ੍ਰਜੀਤ ਅਭੀ ਸੰਦਿ ਸੰਤੀ ਵਿਜੇਗ ਮਾਸੁਤਤ ਬ੍ਰਮਾਇਤਿ ਆਦਿ
 ਦੇਵੰਤ ਦਯੁਥਾ ਮਹਾਂ ਮਤ ਸਭਿ ਰੇਕੁਲੇ ਸੰਚਰਤੀ ਪ੍ਰਚਾ ਪ੍ਰਚਾ ਸੁਪਤ ਜਾਗ੍ਰਤਿ ਵਿਤ ਆਦਿ ਯਾਹਿ ਕਹਿ
 ਯੇ ਸਾਦਿਕ ਸਪੁਦਕ ਯਾ ਸਤ੍ਰੰਗ ਯਾ ਨੀਮਨੰ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਇਤ ਆਦਿ) ਯੇਯੀ ਵਿਗਨ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰ
 ਵਿਖਾਹਿਰ ਵਯੰ ਰੁਯੋਤੀ ਵਿਤ ਆਦਿ) ਵਿਤੀ ਨਿਰਵਿਕਲ ਪਦਕ ਯੀ ਅਥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਦੁਕ ਯਕਹੈ

ਜੀਵਿਤੀ

ਨਨਕੋਪਨਚੋਤਪ੍ਰਤਿਗਨਵਿਸੇਨਚਸਾਪਕ ਨਮੁਖਰਨੈਵਕੁਗਾਇਤਦੇਖਪਰਮਾਰਥਤਾਇਤਸੁਤਾਗਏ
 ਤੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਵਾਕਯੀ ੧੭੫। ਚੰਪਣੀ । ਬੇਰਵਾਕਗਰਅਥਜੇਭਾਖੇ। ਸੋਮੇਸਮਝਰਿਵੇ
 ਮੇਰਾਖੋ। ਸਮਾਧਾਨਰੂਪਹੋਜੇਈ। ਰਾਖੇਸਤਿਗੁਰਮੇਪ੍ਰਤਿਸੋਈ ੧੭੬। ਜੀਵਈਸਾਏਕਤੁ
 ਜਾਗਿਆਨ। ਤਾਤੇਹੋਏਜੇਮੋਖਪਛਾਨ। ਲੈਵਖੋਪਤੇਕਰਕੇਨਿਜਾਰੀ। ਤਾਕੇਵਿਖੋਬ੍ਰਿਤਿਜਿਸਪਾ
 ਰੀ ੧੭੭। ਸਮਾਧਾਨਤਾਏਜਿਸਪਾਈ। ਮੋਖਆਨਤਹਿਦੁਜਾਨਰੁਸਾਈ। ਸਮਾਧਾਨਤਾਕਾਜੇਰੂਪ
 ਮੇਊਰਪਰਿਓਸਮਝਅਨੂਪ ੧੭੮। ਆਨਮਤੇਕੀਜਾਵਤਮੋਖ। ਵੇਖਸਹਤਕੇਕਹੋਅਦੇਖ। ਸੁਣ
 ਅਬਾਸਿਖਸੋਤੁਤਕੇਗਾਖੋ। ਤਿਨਕੇਦੇਖਅਨਪਸੋਆਖੋ ੧੭੯। ਕਰਮਪ੍ਰਮਾਣੁਤੇਕਹਿਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ
 ਵਾਸਤੁਤੇਰਸੋਗਹੋਆਨਿਸ੍ਟੀ। ਅਰੰਭਵਾਰਪ੍ਰਵਾਮਸੋਆਖੋ। ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤਕੁਸਾਨਸੋਤਮੇਰਾਖੋ
 ੧੮੦। ਅੰਮ੍ਰਿਤਜਾਣਮਿਸਾਂਸਕਭਾਈ। ਕਰਮਾਂਤੇਤਿਨਮੋਖਥਤਾਈ। ਕਰਮੇਕਾਠਲਪਦਵਤਨਾਸੀ। ਸੁ
 ਵਰਗਸੁਤਕੇਕਹਿਅਬਨਾਸੀ ੧੮੧। ਵੇਖਸੋਤਮੇਬਹੁਤੇਦੇਖ। ਜਾਹੀਤੇਪ੍ਰਮਾਣਨਪਖ। ਅੰਕੀਸਦਖ
 ਪ੍ਰਸੂਹੋਜੇਈ। ਆਨਤਮੋਖ। ਨਿਜਾਇਕਸੋਈ ੧੮੨। ਖਰਾਇਦੀਕੇਦੇਖਪਛਾਣ। ਖਟਿਓਖੈਦਖਤੁਤੇਸੇ

53535

ਜਾਣਾ। ਖਟਬੁਧਸਹਿਤ ਅਠਗਾਂਦੇਖ। ਸੁਖਰਖਦੇਦੇਹਾਇਕੀਪੰਖ। ੧੮੩। ਇਕੀ ਦੁਖਜਬਦੇਹੰਨਬਿ
 ਆਪੇ। ਤਬਜੇਅਤਮ ਮੁਕਤ ਅਲਾਪੇ। ਮੋਖਕਾਨ ਅਤਮ ਜਨਮਾਨੇ। ਅਨਮੀਥੀਦੀਚੇਤਨਜਾਨੇ।
 ੧੮੪। ਅਰੰਭੁਵਾਦਤਿਨੰਮਤਮਾਹੀ। ਇਸੁੰਤਕੁਲਾਨਾਦਕਦੁਸਾਹੀ। ਜੀਵੰਸਕਹੇਵਸਤੁਭੇ
 ਦਾ। ਜਾਹੀਤੇਮਤਥਰੋਪੀਥੈਦਾ। ੧੮੫। ਅਸੰਗਤਤਾਤੇਗ੍ਰਹਣਨਜੰਗ। ਤਬਾਬਸੇਸਕਮੰਤਮ
 ਜੰਗ। ਪੰਚਕਲੇਸਤੇਅਤਮਰਹਤਾ। ਹੋਏਸੁ ਮੋਖਪਤੰਜਨਕਹਤਾ। ੧੮੬। ਪੰਚਕਲੇਸਕਾ
 ਜੇਤੇਰੁਪਾ। ਸੁਣਅਥਾਸਿਖਮੇਕਦੁਅਨੁਪਾ। ਆਵਿਦਿਆਦੇਪ੍ਰਕਾਰਤੁਜਾਂਦਾ। ਮੂਲਾਤੁਲਾ
 ਰਿਦੇਪਛਾਦਾ। ੧੮੭। ਮੂਲਾਦੇਪ੍ਰਕਾਰਸੇਹੋਈ। ਅਸਤਮਭਾਨੰਪਾਦਕਸੇਈ। ਤੁਲਾਚਾਰਪ੍ਰ
 ਕਾਰਏਜਾਨਾ। ਤਨਅਸੁੰਚਮੇਸੁਚਬੁਧਮਾਨਾ। ੧੮੮। ਅਨਤਮਦੇਹਾਇਦੁਪੈਜੋਈ। ਆ
 ਤਮਬੁਧਜੇਤਿਨਮੇਹੋਈ। ਅਨਿਤੰਚਤਰਦਸੁਚਉਦਭਉਨ। ਤਾਂਮੇਨਿਤੰਬੁਧਹੋਜਓਨ।
 ੧੮੯। ਵੈਖੇਭੋਗਜੇਸਭਦੁਖਦਾਈ। ਸੁਖਸੁੰਦੁਬੁਧਤਾਮੇਆਈ। ਅਵਿਦਿਆਚਾਰਪ੍ਰਕਾ
 ਰਏਕਾਰਜਾਪਾਤੁਵਸਭਾਦੁਸੁੰਤਸੇਆਰਜਾ। ੧੯੦। ਯਾਗਨਅਨਖਾਇਸਕਾਭਾਈ। ਸਿੰਦੂਜਾ

ਈ

੬੩੦ ਪ੍ਰੀਤਬਛਾਈ ਪ੍ਰੀਤਕੁਲ ਵਿਖੇ ਜਾਹੋ ਏਹਾ ਜਾਨੀ। ਦ੍ਰੋਪਦੁਪ ਸੋਕਥੋਗੀ ਜਾਨੀ ੬੬੧। ਜਾਮੋਕੁ
 ਕਰਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ। ਕਹੋ ਅਸਮਤਾ ਨਧਾ ਬਿਨਕੁਤਾ। ਵਿਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੋ ਭਿਰਮੇ ਹੋਈ। ਅਸਮਤਾ ਰੂਪ ਜਾਣ
 ਹੁਸੇਈ ੬੬੨। ਗਵਰੀ ਕਏ ਭੰਤ ਮਨੀਚਾ। ਸੁਖ ਮਹੀ ਕਾਰ ਕ੍ਰੋਧਾ ਬੀਚਾ। ਮੰਦਤੰਤਰੀ ਨੇੜ ਦੋਖਾ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਸਮਝਏ ਤਿਨ ਕੋ ਸੋਖਾ ੬੬੩। ਸਬਦਾ ਵਕ ਜੋ ਵਿਸੇ ਪਛਾਨਾ। ਤਾਮੇ ਬੁਧ ਅਸਕਤ ਜੋ ਮਾਨਾ। ਅ
 ਭਿਨ ਵੇਸਕਾਰੇ ਏਹੁਪ। ਸੁਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਕਹੁ ਜੁਭਿ ਨੁਪਾ ੬੬੪। ਨੀਰਖੀ ਰਗਸੀ ਦੇਕਾ ਦੇਖਾ। ਕਰਕੇ ਬੁਧਤੁ ਅਪ
 ਹੀਪੇਖਾ। ਪੰਚਕਥੇ ਸਏ ਜਬਨ ਬਿਜਾਏ। ਤਬ ਸੋਆਂਤ ਮੁਕਤਾ ਮਨਾਪੇ ੬੬੫। ਮਾਇਆਈ ਸਤੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਬਖਾਨੇ
 ਪ੍ਰਵਾਮਵਾਦ ਸੋਨਿ ਜਮਤਮਾਨੇ। ਦੁਧਦਧੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਸੋਆਖੇ। ਬੰਹੀਰਜਾ ਬ੍ਰਿਛ ਅਭਿਰਬਹੁ ਰਾਖੇ ੬੬੬। ਈ
 ਸਜੀਵ ਮੇਵਾ ਸਵਰੇਦਾ। ਕਹੋ ਅਸੰਗਤ ਬ੍ਰਹਮੀ ਬੇਦਾ। ਜਾਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨ ਜਾਣਾ। ਸਾਖੀ ਕਹੇ ਸੋਕਰੋ ਬਖਾਣਾ
 ੬੬੭। ਚਵੀਤੰਤ ਮਾਇਆ ਤੇਰਹਤਾ। ਸਾਂਖੀ ਮੋਖਾ ਅਤਮਾ ਕਹਤਾ। ਚਵੀਤੰਤ ਅਭਕਰੋ ਬਖਾਨਾ। ਵਿਖੇ ਪੰਚਪੁਨ
 ਪੰਚੋਪਨ ੬੬੮। ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਸਕਰ ਵੰਤਰ ਚਾਗ। ਚੋਵੀਤੰਤ ਤੂਏ ਨਿਹਾਗ। ਚੋਵੀਤੰਤ ਜਬਦੇ ਨਾ ਬਿਆ
 ਪੇ। ਤਬ ਨਿਜਮਤ ਸੋਮੁਕਤੀ ਬਾਪੇ ੬੬੯। ਕੇਵਲ ਮਾਇਆ ਤੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕਹੇ। ਪ੍ਰਵਾਮਵਾਦ ਨਿਜਮਤ ਮੇ

ਗਯੋ ਜੀਵਦੀਸ ਮੇਰੇ ਦਥਾਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਤਾਤੇ ਹੈ ਨਾਇਵਾਨੇ ੨੦੦। ਨਾਰਦ ਪੰਚਗਤੀ ਜੋਈ ਅਕਤ
 ਚਾਰ ਕੋਮਾਨਤ ਸੋਈ। ਸਲੋਕ ਸਮੀਪ ਸਰੂਪ ਸਜੁ ਜੁ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹੇ ਅਗੁ ੨੦੧। ਵਿਸੁਚੇ
 ਕੇ ਮੇਜ ਬਜਾਰ ਹੀਏ। ਸਲੋਕ ਅਕਤ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੁਕ ਹੀਏ। ਵਿਸਨ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਹੋਯੋਈ। ਸਮੀਪ ਅਕ
 ਤ ਪ੍ਰਚੋਨੇ ਸੋਈ ੨੦੨। ਵਿਸਨ ਨਿਯਾਈ ਜੋ ਹੋਯਾਵੈ। ਸਰੂਪ ਅਕਤਿ ਸੁਜਾਣ ਕਹਾਵੈ। ਹੋਏ ਅਭੇਦ ਭੇਦ
 ਤਹਾਗਾ ਜਾ ਜਾਣੈ ਅਕਤਿ ਸਰੂਪ ਸਜੁ ਜੁ ੨੦੩। ਚਾਹੁ ਭੁੰਤ ਵਿਸੁਕਤੀ ਜਾਣੈ ਨਿਰਪਲੋਕ ਕਾਲਖਾਵੈ
 ਸੁੰਤਾ ਤੇਰੇ ਓਰ ਕੀ ਮਿਟੇ ਕ੍ਰਾਂਤ ੨੦੪। ਵਾਸੁ ਦੇਵ ਮੂਰਤੀ ਚਾਗ। ਓਤ ਪਤਮਾਨੇ ਸੁਦਸਹ ਪਿਆਰ। ਸੀਕ੍ਰ
 ਖਣਨ ਮਜੀਦ ਸੋਆਖੇ। ਪ੍ਰਦਮਨ ਨਾਮ ਹੋਮਨ ਸੋਭਾਖੇ ੨੦੫। ਅਨਰੁਧ ਨਾਮ ਹੋ ਕਾਰ ਬਖਾਨੇ। ਅਰਤ ਚ
 ਰ ਸੋਓਤ ਪਤਮਾਨੇ। ਜੀਵੀ ਪ੍ਰਮੇਰੇ ਦਸੋਆਖੇ। ਤਾਤੇ ਜਲ ਖਮਿ ਭਿਆਗਾਖੇ ੨੦੬। ਵਕਚਾਰ ਦੇ
 ਅਤਮ ਮਾਨੇ। ਮੁਇਅਮੋਖ ਸੋਕ ਬੇਦਵਾਨੇ। ਓਤ ਪਤ ਚਾਰ ਤੰਤ ਤੇਆਖੇ। ਵਾਦ ਸੰਪਾਤ ਸੁਤਾ ਮੇਰਾਖੇ
 ੨੦੭। ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਤਿਨ ਮਤਮਾਹਿ। ਤਾਤੇ ਗ੍ਰਿਹੇ ਜੋਗ ਸੋਨਾਹਿ ੨੦੮। ਵੇ। ਬਾਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਭ ਰਿਸ਼ਲ
 ਪ੍ਰਬੇਰਾ ਬੇਰੁ ਪਾਅਸੁਧ। ਮੋਖ ਦੇਖ ਸਹਸਰ ਬਸੇ ਕਹੇ ਬੇਕੀ ਬੁਧ ੨੦੯। ਚੈ। ਜੀਵ ਪ੍ਰਮਾ ਅਭੇਦ ਗਿਆਨ

ਸੁਦੇਸ਼ ਸੁੰਤ ਅਮਰ ਬਖਾਤ

॥ ਤੇਰੇ ਏਕੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਨਾ ਸੇ ਨਿਰਦੁਸ਼ਨ ਦੁਸ਼ਨ ਹਰਤਾ ਧੇਰ ਅਨਸਾਰੀ ਪ੍ਰਤਕ ਹਤਾ ॥ ੨੦੬ ॥
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਗਜ ਅੰਦਿਓ ਕਾ ਜਾਮੇ ॥ ਪੇਚ ਮੁਟ ਸੰਬੀਕਾ ਤਿਓ ਤਾਮੇ ॥ ੨੦੭ ॥ ਕੰਨੁ ਲੀਆ ਰੁਪ ਜੋਖਟ ਸੀਪੁ
 ਕਾ ਕਹ ਓਗੁਰੁ ਦੁਰਸੇਧਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਸਹਤ ਮੇ ਓਹ ਧਰ ਓਗੁਰੁ ਓ ਅਰਕ ਮਨ ਮੇਦਾ ॥ ਕੁਇ ਓ ਅਰਕ ਮਨ ਮੇ
 ਦ ਮੇਖਾ ਅਰੇਖ ਬਤਾਈ ॥ ਨਾਨ ਮਤੁ ਕੀ ਮੇਖਾ ਆਪੁ ਅਸੀ ਗਤ ਗਾਈ ॥ ਕੁਨਿਤ ਸੀਤ ਨਿਰਬਾਣਾ ਸਿਖ ਜੇ
 ਪ੍ਰਮਾ ਅਨੁਪਾ ਖਟ ਸੀਪੁ ਤੀਧਾਰ ਰਿਦੇ ਮੇ ਸਮਜੇ ॥ ੨੦੮ ॥ ਕਾਰੁ ਸਹਤ ਸਹੂਪ ਮੇ ਲਿਓ ਸੇਗਰ
 ਓਰਧਾਗ ॥ ਫਲ ਜੇਤਾ ਕੀ ਅਓਧਾ ਅਸ ਮੇ ਪ੍ਰਤਕ ਰੇ ਓਗਰਾ ॥ ਮੇ ਪ੍ਰਤਕ ਰੇ ਓਗਰਾ ਸਾਹ ਸੇ ਮੇ ਓਰਧਾ
 ਰੇ ॥ ਜਾ ਕੋ ਪਾਇ ਸੁਖੇਨ ਆਪੁ ਆਪੁ ਨਿਹਾਰੇ ॥ ਕੁਨਿਤ ਬੀਤ ਨਿਰਬਾਣਾ ਪੁਛੁਣਾ ਬਿਨਾ ਬਚਾਰੁ
 ਰੁਪ ਅਵੰਤ ਜਾਣੁ ਸਹਤ ਫਲ ਮੇ ਪੀਕਾਰੁ ॥ ੨੦੯ ॥ ਯਦੁ ਪਕਾਰੁ ਬੀਚਰੇ ਰੁਪ ਫਲਾ ਵਪੀਤੀ ਨ
 ਤੰਦੁਪ ਮੇ ਪ੍ਰਤਕ ਰੇ ਸੇ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਓਤੋ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ਫਲ ਲਖਾ ਚਿਤਾ ਅਕਾਰਤਾ ਖਟ ਸੀਪੁ ਤਕਾ ਮੀਤਾ
 ਮੇਖਾ ਦੁਸ਼ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੁ ਦੇ ਅਧਧਾਰ ਸੇ ਚੀਤਾ ॥ ੨੧੦ ॥ ਚੈਃ ਮੇਖਾ ਦੁਸ਼ਨਾ ਤਾ ਕਾਨਾ ਮਾ ਓਰਜ ਬਤ ਜ ਸਰ
 ਕਾ ਮਨ ਕਾ ਮਾ ਮੇਖਾ ਵਿਖੇ ਕਰ ਮੇ ਸੀਰੀਤਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਜਲ ਮੇ ਮੁਲੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ॥ ੨੧੧ ॥ ਚੈਃ ਵਿਖੇ ਕਰ ਕੀ

ਜੇਸੇ। ਚਕਦੀਚਾਰੇ। ਦਿਨਜਿਉਤੈਸੇ। ਅੰਖਾਵਿਖੇਮੇਸੇਚਿਤਲਾਵੈ। ਅਮੁਖੁਓਂਤਮਸੇਈਕਹਾਵੈ।
੨੧੭। ਸਮਧਾਕਰਧਰਗੁਰਕੇਪਾਸਾ। ਜਾਕਰਕਰੇਸੇਯਹਅਰਦਾਸਾ। ਹੇਤੁਮੇਖਗੁਰੂਜੀ। ਭਨੇਦੀ
ਨਨਦੁਖਸੁਖਦਾਤਾਰਨਾ। ੨੧੮। ਗਦਿਸ੍ਰਾਂਤਨਿਰਪਾਭਿਤੁਕਾਜਾਨਾ। ਛੁਪਾਜੁਗਤਦਤੇਕਾਮਾਨਾਅੰਖ
ਦੁਸਨਾਫਲਦੇਦੇਖਾ। ਅਭਿਧਾਗਿਆਨਾਨਿਰਸੀਸੇਪੇਖਾ। ੨੧੯। ਕਾਰਣਸਾਧਨਪੁਰਬਤੀਨਾ। ਹੋਇ
ਜੇਸੇਸੁਪੁਛਪੁਛੀਨਾ। ਤਨਿਕਾਂਡਕਾਜੇਜੇਰੁਪਾ। ਕਯਹੋਅੰਖਮੇਗਹਿਯੋਅਨਪਾ। ੨੨੦। ਵੇਡਾਬਿਰ
ਤਦੇਖਜੇਚਪਲਤਾਸੀਘਰਜਿਸਤੋਜਾਇ। ਪ੍ਰਸਿਧਜੇਸਾਪ੍ਰਤਿਸਾਵਿਥੈਪੁਨਸੇਦਿਓਬਤਾਇ
੨੨੧। ਸ੍ਰੀਗਰਚਾਹੇਚਿਤਕੀਨਾਸਚਪਲਤਾਜੋਇ। ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਮੇਕਹਤਹੈਲਾਏਨਾਮਹਰਸੋਇ। ੨੨੨
ਚੈਃ। ਨਾਮਗੁਰੂਤੇਪਾਇਯਾਜਾਇ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਯਹਕਯਾਕਯਮਾਇ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਪ੍ਰਮਾਣਿਜਾਇ। ਸੇ
ਅੰਬਆਗੇਕਰੋਬਖਾਣਾ। ਸਤਿਗੁਰਸਿਖਕੋਨਾਮਪਨਦੇ। ਗੁਰੁਕਾਸਿਖਦੁਰਭਾਰਹਿਯੋ। ੨੨੩। ਮਾਈ
ਮੇਧਨਪਾਇਓਹਰਨਾਮਮਨਮੇਰਧਾਵਨਤੇਛੁਟਿਓਕੂਬੈਠੈਬਿਸਰਾਮਾ॥ ਨਾਮੇਗਤੇਹਉਮੇਜਾਇ
ਨਾਮਰਤੇਸਾਚਿਹੋਸਮਾਇ। ਹਉਮੈਦੀਰਘਰੇਗਤੇਦਾਹੁਭੀਇਸਮਾਇ। ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰੇਜੇਆਪਣੀ

ਗੁਰਕਾਸਬਦਰਮਾਹਿ ੨੨੧ ਗੁਰਕਿ ਜਾਸਬਦਕਹੈ ਸੋ ਆਖੈ ਸੋਹਿ ਜਾਣੈ ਸਿਖ ਭੀ ਰਗਾਥੈ ਸੋਭੈ ਸੋਭੈ ਜਪੈ ਦਿਨਗਤਾਰੇ
 ਜੀਅ ਚਲੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ੨੨੨ ਸੋਹਿ ਸੰਤਿ ਨਾਮ ਹੈ ਸਾਰਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੰਤ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਸੋਹਿ ਨਾਮ ਸੰਤਿ ਪੈ
 ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਪੈ ਅਰਥ ਚਿਤਾਰਾ ੨੨੩ ਗੀਗਾ ਜਲ ਪੈ ਜੈ ਸੇ ਸਾਰਾ ਸੁਬਨ ਦੀ ਕੇ ਨੀਰ ਮਝਾਰਾ ਧਾਤੁ ਮੇਜੈ
 ਭਿਸਾਇ ਨਾ ਸਾਰਾ ਤਿਉ ਤੁਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਨਿਹਾਰਾ ੨੨੪ ਸੰਤ ਕੋ ਹੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ਜੈ ਸੇਤਰ ਕੇ ਛਿਤ ਜਨ੍ਹ ਪਾਰਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਪਿਆਲਾ ਦੀਆ ਮੁਰਦਾ ਨਗਤਿ ਨ ਜਿੰਦਾ ਕੀਆ ~~ਸੋਹਿ ਨਾਮ~~ ਪੀਆ ਪਿਆਲਾ
 ਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਲਾ ੨੨੫ ਵੇ ੧ ਜ ਕੇ ਅਵਤਿਸਾ ਦਿਨਗੇ ਸੋਹਿ ਸੋਹਿ ਜਾਪਾ ਪਾਪ ਤਾਪ ਤਾ ਕੇ ਗਏ ਜਪੈ ਜੈ ਸੋਹਿ
 ਆਪਾ ੨੨੬ ਚੋ ੧ ਸੋਹਿ ਨਾਮ ਚਪਲਤਾ ਹਰਤਾ ਗੀਗਾ ਜਲਾ ਜਿਓ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਸੋਹਿ ਜਪਤ ਸੋਹਿ ਹੋ ਜਾਵੈ
 ਸੋਹਿ ਜਿਓ ਭ੍ਰਿਗੀ ਕੀਟਾ ਪਿਆਵੈ ਨਾਮ ਗੁਰੁ ਇੰਜ ਪੀਏ ਕੈ ਸੋਹਿ ਸੁਹਗਰ ਨਾਨਕ ਰਾਖੈ ਜੇਸੇ ੨੨੭ ਵੇ ੧ ਨਾ
 ਭੁਖ ਕਾਰੇ ਭਿਠੈ ਹੋਇ ਹਕਾਰੇ ਨੀਨਾ ਜਾਨ ਅਜ ਪਾਜਾ ਪਏ ਹਿਨ ਨਕ ਗੁਰੁ ਹੋਰੀ ਨਾ ੨੨੮ ਚੋ ੧ ਕਾਰਣ ਸੂਪ
 ਕਹੈ ਪੁਰਾ ਆਪਾ ਛਲਾ ਅਭਿਪੀ ਜੈ ਨਾਮ ਅਤਾਪਾ ਨਾਮ ਸਰੂਪਾ ਵਿਖੈ ਜਗੁ ਭੇਦਾ ਕ੍ਰਿਤ ਮਏ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ ਮਥ
 ੨੨੯ ਤੁਮੇ ਬਖਸ਼ਿ ਪੁਰਮਾਣਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੇਵਾ ਕਬਖਾਣਾ ਕ੍ਰਿਤ ਮਨਾਮ ਨਾਮ ਕਥੇ ਤੇਰੇ ਜਿਹ ਬਾ

ਸਤਿਨਾਮ ਤੇਗ ਪੁਰਾ ਪੁਰ ਬਲਾ ਆਉਤ ਮੁਨਾ ਤੁਹੈ ਏ ਜਾਨ ਸਤਿਨਾਮ ਚਿਤਾਨਿ ਦਸੁ ਪੁੰਛਾਨਾ ਸ
 ਹਤਿ ਇਪਾਧੀ ਕਿੰਤੁ ਮਰੇ ਪਾ ਚੇਤਨ ਸੁਧ ਸੁਭ ਕਾਰੁ ਪੇਖਾ ੨੩੨ ਚਿਪਾ ਚਨ ਨਿਮਿਤ ਸੋ ਕਹੀਏ ਨਤਾ੨
 ਤਨਿ ਜਾਈ ਨਹੀਏ ਰੁਪ ਭੁਤਾ ਕਪਰ ਸੁਭ ਜਾਣਾ ਬਿਵਹਾਰ ਸਿਧ ਸੁਭ ਨਤੁ ਮਾਣਾ ੨੩੩ ਸਤਿ ਚਿਤਾਨਾ
 ਰਿਕਾਰਨ ਜੇਈ ਅਏ ਪੀ ਜਾਨੇ ਤਿਸ ਕੀ ਸੋਈ ਅਨੇਗ ਜਕਾ ਜਿਉ ਬਿਵਹਾਰ ਤੇ ਸੋਹੀ ਤੁਤਾ ਹਿਨਿਹ
 ੨੩੪ ਕਾਰੁ ਹੁਪ ਠਲੇ ਪੀ ਜੇਈ ਕਹੇ ਆਪ ਮੇ ਜਾਨੇ ਸੋਈ ਜਪੁ ਹਰੀ ਤ ਜੇ ਭਾਖੀ ਪਾਛੇ ਅਥ
 ਸੋ ਕਹੇ ਗਹੇ ਮੇ ਆਛੇ ੨੩੫ ਕਾਰੁ ਹੁਸਤ ਜੇਤਾ ਕੇ ਚਾਰਾ ਮੁਦ ਕੇ ਕਹੇ ਸੋ ਆਪ ਬਚਾਰਾ ਪੁਨ ਅਨੇਕ ਜਨ ਮਕੇ
 ਜਾਗੇ ਸੋ ਤੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਗ ਜਾਗੇ ੨੩੬ ਪੁਰ ਬਠਿ ਤੁਮਿ ਮਾਸਾ ਜੇਈ ਸਮਝੇ ਰੁਨੇ ਸੋ ਤੀਹੀਏ
 ਅਦਿਥ ਆਦ ਜੇਨ ਛਹੁ ਸਹਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਿ ਅਸੁ ਮੀ ਜੇ ਕਹਤਾ ੨੩੭ ਪ੍ਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਨੁ ਹਾਰਾ ਸੋ
 ਤੇਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬੇਰ ਪੁਕਾਰਾ ਤਾ ਕੇ ਆਗੇ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ਜਾਣੇ ਮੁਰਤੁ ਹੋਏ ਗਾਮ ੨੩੮ ਪੁਨ ਸੋ ਬੈਠੇ ਜਗ ਕਰ ਜੇ
 ਨਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਰਬ ਤਰਫ ਸਿਓ ਤੇਨਾ ਤਿਨ ਕੀਰ ਕੁਆਰੀ ਆ ਕੇ ਪਾਇ ਕਹੇ ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਈ ੨੩੯
 ਕਾਰਤੇ ਗਪ ਕਛੁ ਨ ਹਿਗਥੇ ਹੋਇ ਜੇ ਅੰਗੁਰਾ ਸਿਓ ਭੁਥੇ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਰੀ ਜੇ ਹੋਰੀ ੨੪੦ ਸਤਿ ਸਕੇ ਕਹਿ

ਗੀ

ਗੁਰਦੇਵ ਤਾ ॥ ੨੩੬ ॥ ਕਾਰਣੁ ਜੇਇ ਸਿਖ ਤੁਜਾਣਾ ਰੂਪ ਸੇ ਅਧੁ ਸੁਖ ਕਰੋ ਬਖਾਣਾ ਅੰਤੁ ਸੁਖ ਬਹਿਰਜ ਬ
 ਨਾਵੇ ॥ ਤਾ ਕੇ ਸੀਰਾ ਸਕਾਰ ਅਲਾਵੇ ॥ ੨੩੭ ॥ ਬਯਸ ਸੁਖਾ ਸਜ ਬ ਅੰਤੁ ਈ ॥ ਸਾਥ ਕਾਰ ਅਜਾਵੇ ਸੋਈ ॥
 ਚਾਰ ਭੇਰ ਚਾਰ ਨ ਪੇਖਾ ॥ ਅਧਮ ਅੰਦਰੁ ਪ੍ਰਥਮੇ ਦੇਖ ॥ ੨੩੮ ॥ ਚਾਰ ਨ ਕਰਤ ਬ੍ਰਿਤ ਚਲ ਜਾਵੇ ॥ ਤੁ
 ਮੇ ਨ ਕੁਛਾਇ ਸਥਿਤ ਪਾਵੇ ॥ ਅਧਮ ਅਵਸਥਾ ਸਿਮਰਨ ਜਾਣਾ ॥ ਅੰਤੁ ਸੇ ਅਗੇ ਕਰੋ ਬਖਾਣਾ ॥ ੨੩੯ ॥ ਬ੍ਰਿਤ
 ਚਲਤ ਕੋ ਮੇ ਨ ਲਿਆਵੇ ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਕਰਕੇ ਤਾ ਮੇ ਜਾਵੇ ॥ ਜਬ ਤਾ ਮੇ ਕੁਛ ਬਿਰਹੋ ਜਾਇ ॥
 ਨ ਕਹਾਇ ॥ ੨੪੦ ॥ ਹਰਿ ਅਲਖ ਸੁਦਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਤਾ ॥ ਜਾਮੈ ਸਮੁਤ ਬੈਠ ਅਕਾਂਤ ॥
 ਕਹਿ ॥ ੨੪੧ ॥ ਛੰਦਾ ਸਮਰਨ ਮੇ ਜਾਗੇ ॥ ਬ੍ਰਿਤ ਨ ਗਾਗੇ ਤਾਰ ਸਧਾਗੇ ॥ ਜਾਨ ਪਰੀ ॥ ਜਿਉ ਬਛਗਾ ਪਰਿ ਮਨਿ ਮੁਨੀ
 ਰਗਾਗਾ ਜਿਉ ਹਰਿ ਨੁਕੁਧ ਨਹੀ ॥ ਕਹੁ ਨਿਰਬਾਣ ਅਵਸਥਾ ਜਾਣ ਮਧਮ ਪਛਾਣੇ ਜਾ ਸਧਰੀ ॥ ਜਾ ਕੇ
 ਧ੍ਰਿਅ ਏਤ ਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤ ਸੇ ॥ ਜਾਵਤ ਅਪਹਰੀ ॥ ੨੪੨ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਸਥਾ ਉਤਮ ਕੁਜਨ ਕੀ ਰਾਖੀ
 ਜੇਇ ਨਾਣਾ ॥ ਠਨੁ ਤਲਖ ਨੇਤੀ ਸ੍ਰੀ ॥ ਪਚਤਰ ਬੀਮਾਨ ॥ ਐਧ ਚਤਰ ਬੀਮਾਨ ਉਪਾਸਨਾ ਹੀ ਗਰੇ ਠਨੁ
 ਜਾ ਕੇ ਸਮਨਹੀ ॥ ਓਰ ਕਿਸੀ ਮੇ ਅਸਾ ਬਨਾ ॥ ਕੁਨਿਤ ਸੇ ਤ ਨਿਰਬਾਣ ਤਿਆਗ ਸਰੁ ਅਉਲਾਰ ਸਤਾ ॥

ਤਿਭੇਗੀ

ਸੋ ਸੋ ਸੋ ਜ ਤੁਓ ਤ ਅ ਨ ਹੇ ਅ ਵ ਸ ਥਾ ੨੪੪। ਰੁਜਨ ਅ ਵ ਸ ਥਾ ਚਾਰੇ ਮੇਜਾ ਨੀ ਆਪ ਪੁਤਾ ਪੁਮ ਦੇ ਸੋ
 ਆਪੁ ਥੁਤਾ ਏ ਏ ਜ ਪੇ ਜੋ ਅੰ ੨ ਜਾ ਪ। ਜ ਪੇ ਜੋ ਅੰ ੨ ਜਾ ਪ ਕਓ ਏ ਮੇ ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਨਾ। ਕੋ ਚੇ ਤ ਕੁਥ ਤ
 ਜੁਰਤ ਸੋ ਜ ਨੂੰ ਮੇ ਕੇ ਸੇ ਮਾਨ। ਰੁਨਿਤ ਸੀਤ ਨਿਰਥਾ ਵ ਜੋ ਗ ਸੇ ਕਥਨਾ ਤ ਜਨਾ। ਅਥ ਸੇ ਆਗੇ ਕਹੋ ਜ
 ਥਾ ਥ ਕਰਤਾ ਰੁਜਨ। ੨੪੫। ਚੇਤ ਨਾ ਥੇ ਵਾ ਅਭਾਸਾ ਬਿਨ ਫਕਤ ਬ੍ਰਿਤ ਜ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਕਿਰ
 ਅ ਕਛ ਕਰ ਨ ਕੇ ਸ ਮਰਥ ਨਾ ਹਿ ਪਛਾਣਾ। ਸ ਮਰਥ ਨਾ ਹਿ ਪਛਾਣ ਜਾਨਾ ਜਿਉ ਪਥਰ ਜਨਾ। ਏਨਾ
 ਪਥ ਏਤਿ ਆਗ ਜੋ ਗਨਾ ਇਸ ਕੇ ਫਨ। ਰੁਨਿਤ ਸੀਤ ਨਿਰਥਾ ਵ ਹੋ ਤਿਉ ਜਿਸਾ ਬਿਨ ਰਜਤਨ। ਸੋ ਤਿਸ
 ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਜਾਣ ਨੈ ਬ੍ਰਿਤ ਚੇਤਨਾ ੨੪੬। ਚੈ। ਅਭਾਸਾ ਬਿਨ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤ ਨ ਰਹੇ। ਚੇਤਨਾ ਬਿਨ ਸੇ ਜਗ
 ਨਹੀ ਅਪੇ। ਅਭਾਸਾ ਅਕਾਸ ਨੀਰ ਵ ਸ੍ਰਾਤਾ। ਸੀ ਮਕਸਮ ਏਤੁ ਇਉਂ ਅਕਾਂਤਾ ੨੪੭। ਚੈ। ਚਿਦਾ ਭਾਸਾ ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ
 ਜਾਣਾ। ਅਨਾਦੀ ਸਹਜ ਅਧਨਾ ਸਪਛਾਣਾ। ਸਾਖੀ ਕਾ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਸੇ ਗਾ। ਜਾਣ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਜੋ ਹਨ ਸੇ ਗਾ ੨੪੮
 ਤਨੇ ਜੋ ਹੀ ਗਤਾ ਅਧਨਾ ਸਾ। ਕਰਮ ਜ ਜਾਣ ਤੁਏ ਪ੍ਰਕਾਸਾ। ਕ੍ਰਾਂਤ ਜਨਾ ਸੁਕੇ ਹੋ ਤੇ ਕਾਨਾ। ਜਾਨ ਏਨਾ ਸਾਖ
 ਹਿੰਦ ਕਾਨਾ ੨੪੯। ਅਰਤਿ ਤਿਉ ਤੁਜੇ ਜੋ ਹੀ ਏ। ਥਾ ਸਾ ਅਨਾ ਬ੍ਰਿਤ ਰੁਪ ਹੋ ਸੇ ਏ। ਚਿਤ ਅਭਾਸਾ ਬ੍ਰਿਤ

ਭਿਨ ਜਾਣਾ ਹੋਇ ਨ ਕੁਛ ਬਿਵਹਾਰ ਪਛਾਣਾ २੫੦ ॥ ਭੈ ਬਿਵਹਾਰ ਬ੍ਰਿਤ ਤੇ ਕਹੇ ॥ ਸੋ ਨ ਹਿਰੇ ਰਜ ਬਾਰ ਬਨੇ
ਜੇ ॥ ਅੰਤ ਸਕਰਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਣਾ ॥ ਸਹਤ ਅਭਾਸਤੁ ਸਾਰੇ ਮਾਨ २੫੧ ॥ ਸ੍ਰਦਾਇ ਏਵੀ ਦੁਰਾ ਦੇਖਾ ॥ ਪਟਾ
ਰਕ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਪੇਖਾ ॥ ਅਭਾਛ ਸਹਤ ਨ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਿਜਾਨਾ ॥ ਤਥਾ ਪਟਾਰਕ ਵਿਖੇ ਪਛਾਣਾ २੫੨ ॥ ਅੰਤ
ਸਕੂਨ ਸਭਾਸ ਜੋ ਯੀਏ ॥ ਗਿਜਾਤੁ ਤਿਨ ਮੇਤਾ ਕੋ ਕਯੀਏ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਏਹ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਤੀਨਾ ॥ ਸੇਤੁ ਸਾਖੀ ਨ ਖੋਖ
ਬੀਨਾ २੫੩ ॥ ਅੰਦਿ ਦਿਯਾ ਹੋ ਨ ਸੁਆਮੀ ਰਾਖਤਾ ॥ ਜਾਣ ਸਚ ਮੇਸੂ ਠਾ ਮਾਖਤਾ ॥ ਯਹ ਪਟ ਹੋ ਜੋ ਏਹ ਗਿ
ਆਨਾ ॥ ਅਭਾਸ ਸਹਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਮਾਨ २੫੪ ॥ ਮੇਜੋ ਕਹੇ ਪਟ ਪਟ ਜਾਨਾ ॥ ਜਾਮੇ ਰੁਪਈ ਸੁਣੇ ਬਖਾਨਾ ॥ ਮੇ
ਸਬਰ ਕਾ ਅਰਥ ਗਿਜਾਤਾ ॥ ਪਟ ਪਟ ਹੋ ਜਾਣ ਤੁੰਤਾ २੫੫ ॥ ਤਕਾ ਗਿਜਾਨ ਤੀ ਸਗ ਜਾਨਾ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਸਾਂਖਤਿ
ਹੋ ਮਾਨਾ ॥ ਜਾਣਤੁ ਰੁਪਈ ਹੋ ਸਭ ਧੀਰ ॥ ਸਾਖੀ ਬਿਨ ਨ ਖਾਹਿ ਜਾਨ ਨ ਪੀਰ ॥ ੨੫੬ ॥ ਨਰਣੀ ਕਾ ਸਥਾ ਤਨ ਬਿਵ
ਹਾਰ ॥ ਸੋਰੀ ਬਣਤ ਨ ਹੋ ਬਿਨ ਜਾਗ ॥ ਸਭਾਸ ਬ੍ਰਿਤ ਸਾਖੀ ਤਨ ਜੋਈ ॥ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਜੋ ਹੋਈ २੫੭ ॥ ਤਿਨ
ਮੇ ਕੋਈ ਟੋਕਾ ਹੋਇ ॥ ਤਾਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ਅੰਸੇ ਜੋ ਜੋ ਨਹੀ ਮਾਨੇ ॥ ਸੇਸੇ ਸਭ ਤੁਜਾਣ ਦਵਾਨੇ २੫੮
॥ ਸੁਖ ਮਥੂਨ ਕੇ ਹੋਇ ਬਿਜੇ ॥ ਨਰਣੀ ਕਾ ਸਥਿ ਨਿਕਟ ਹੋਭੰਗਾ ॥ ਸਭਾਸ ਬ੍ਰਿਤ ਬਿਨ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤੇ ॥ ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ

ਥੇਤਬਗਾਹਿਧਰਤੇ ੨੫੬। ਮੁਹੁਣਾਨਿਦ੍ਰਾਮੇਤਰੇਦੇਖਾਸਰਸਾਥਿਰਤਾਬਿਨਗਜਾਨਨਪੇਖਾਜੇਵਹ
 ਕਹੇਸਭੀਬਿਵਹਾਰਾਮੰਤਰਕਰਨਕਾਧਰਮਾਥਿਚਾਰ ੨੬੦। ਅਰਨਮੁਹੁਣਾਨਿਦ੍ਰਾਮਾਹੀਅੰਤਹਕੂ
 ਨਤਮੁਲੈਹੋਜਾਹੀ। ਤਿਨਕਾਕ੍ਰਿਆਗਿਜਾਨਾਬਿਵਹਾਰਾਸੇਨਾਦੇਖੈਕੋਈਬਿਚਾਰ ੨੬੧। ਸਾ
 ਧੀਕਿਉਅਹੁਰਾਮਾਨੋ। ਮੇਸੇਜਬਥਕਹੇਜਬਾਨੋਤਾਕਾਰੁਪੁਨਾਰਿਚਿਵਹਾਰਾਕਹੁਤਮਤਾ
 ਕੋਕੀਆਥਿਚਾਰ ੨੬੨। ਜਬਥਮੇਸੀਕਰਹੇਸੰਕਾ। ਤਿਨਕੋਪੁਛਤੁਹੋਨ੍ਹੀਬੰਕਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁਪਾਥਿਹਾ
 ਕਹੈਜੇਈ। ਹੋਜਾਨਤਕਿਨਹੀਤੁਮਸੇਈ ੨੬੩। ਜੇਵੇਕਹੇਹਮਹੋਜਾਨਤਾ। ਪ੍ਰਾਣਿਤਿਨਾਸੋਕੋਓਨਹੀ
 ਮਾਨਤਾ। ਜੇਵੇਕਹੁਹਮਨਹੀਜਾਨਤੋ। ਤਾਂਹੀਤੇਹਮਨ੍ਹੀਮਾਨਤੋ ੨੬੪। ਤਬਤਾਤਿਨਕੋਬੋਹਿਓਚਾਰੁ
 ਅਮੇਸੇਮਾਨਤਨਿਪਟਗਾਆਰ। ਸੰਸਕ੍ਰਤਿਪਾਦਿਅਰਥਹੋਜੇਈ। ਪ੍ਰੇਸੁਦੇਬਿਨਨਖੇਨਕੋਈ। ਪੁਨ
 ਸੋਹਿਰਦੇਬੰਚਾਥਿਚਾਰੇ। ਹੋਨਮੁਖਸੋਤਿਨਓਚਾਰੇ। ਤਾਕਾਕਥਨਵੁਠਸੇਜਾਨੋ। ਸੰਤਬਚਨਏਸਤਪੁਛ
 ਨੇ ੨੬੫। ਪਰਕਾਰੁਪੁਜੈਹੋਬਿਵਹਾਰਾ। ਨਾਨਤਨਰਸਭਕੁਸਲਈਚਾਰ। ਗਾਗਰੁਪਰਸਜੋਬਿਵਹਾਰਾ। ਸ
 ਮਏਨਹੀਜਿਉਮੁਗਰਗਾਆਰ ੨੬੬। ਪੁਨਓਤਾਖੇਹੋਨਹੀਸੋਈ। ਮਿਥਾਕਥਨਾਜਿਉਤਿਸਕਾਹੋਈ

ਥਿਦਵਾਨਨਕੀਸਰੁਮਭਾਰਾਤੇਸੇਅਨਿਜਲੇਹੁਨਿਹਾਰ २੬੮॥ ਸਾਖੀਰੂਪਥਿਦਵਾਰਜੇਇ ॥ ਜੇਤਮਪਾਯ ०
 ਥੇਰੁਸੋਇ ॥ ਗੁਰਤੰਗੁਪਥਸੀਸੁਨਿਵਾਏ ॥ ਨਿਜਮਤਿਬੁਧਲਖਣੁਠਗਵਾਏ २੬੯॥ ਤਾਹੀਕੇਮਾਤਿਬੁਧ
 ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਗੁਰਤੰਮਸਾਖੀਲਹੋਨਿਹਾਰ ॥ ਨਹੀਤੇਮੁਨੁਤੇਮੁਨੁਹੀਗੋ ॥ ਸੀਤਨਮਤਏਸਤੁਤਮਗਹੋ २੭੦॥
 ੨੦ ॥ ਅੰਮੇਸੇਗੁਰਸਿਖਕੋਕਿਓਨੀਯੋ ॥ ਸਿਖਓਰਪਾਰ ॥ ਅਬਸੇਸੁਹਗਰਕੋਜੋਸਿਖਕੋਸਹਿਤਮਿਆਹ २੭੧
 ਚੋ ॥ ਅੰਮੇਰਨਸੰਗਕਿਆਪਨੁਬਿਬਾਦ ॥ ਰੋਸੇਖਸੁਹਅਬਤਿਆਗਬਖਾਰ ॥ ਤਾਕਾਰੁਪਜੋਹੋਥਿਦੁਹਾਰ
 ਮੇਅਬਕਹੋਤੁਸੁਹਸੇਪਾਰ २੭੨॥ ਅੰਤਸਕਰਨਬਿਤਸਹਜਿਤਨਾ ॥ ਲੇਸੁਸੁਪਤਮੇਦੇਖੇਤਿਤਨਾ ॥ ਤਾਕ
 ਥੀਰਅੰਤੁਥਿਦੁਹਾਰ ॥ ਕਿਆਗਿਜਾਨਨਕੇਈਨਿਹਾਰ २੭੩॥ ਹੀਸੁਖਸਾਆਪਸਾਸਿਬੁਤਜੋ ॥ ਨਕੀਚ
 ਜਾਨਤਕਿਸਤੇਹੀ ॥ ਅੰਤਹਕਰਨਤੇਜੇਇਨਾਨੇ ॥ ਬਥਿਰੇਜਾਨਸੇਕਹਾਨੀ ॥ ਸਿਯਾਨੇ २੭੪॥ ਅੰਤਹਕਰਨ
 ਬਿਤਕੇਸਹਤ ॥ ਸਰੁਸੇਕਹਤਨਾ ॥ ਤੇਮੇਰਹਤ ॥ ਬਿਨਅਨਭਉਸਿਬੁਤਨਹੀਹੋਇ ॥ ਅੰਤਹਕਰਨਤਹਾ
 ਨਹੀਦੇਇ २੭੫॥ ਤਾਤੇਤੁਅਬਏਥਿਚਾਰ ॥ ਅੰਤਹਕਰਨਨਾਸਾਬਿਦੁਹਾਰ ॥ ਅਨਭਉਜਿਸਤਿਸਸਾਖੀ
 ਜਾਣ ॥ ਜਗਤਮੇਸੇਕੇਰਖਖਾ २੭੬॥ ਜੇਅਨਭਉਯਾਹੋਏਥੀਰ ॥ ਸੇਸਮਰਈਆਜਾਏਥੀਰ

ਦਿਤਾ ਆਰਕਾਬੁਦ ਕਪਾਸਾ ਪਰੇ ਕੀ ਭਤ ਮਲਹੋ ਪਛਾਣਾ ॥ ੨੭੭ ॥ ਅਨਭਉ ਜਿਸ ਤਿਸਾ ਸਿਮਰਨ ਹੋਇ
 ਪ੍ਰਸਿਦਿ ਨ ਜਾਇ ਨੇਕ ਮੇਜੋ ਸਾਖੀ ਕਾਏ ਗਿਆਨ ਬਿਦਗਾ ਅੰਤ ਹਕਰ ਨਾ ਬਿਨ ਮੁਖਿ ਚਾਰ ॥ ੨੭੮ ॥
 ਆਦਿ ਦਿ ਜਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ^{ਹੋ} ਅਰੁਨ ਅਨਭਉ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਖੀ ਗੁਨੁ ਸੋ ਅੰਤ ਹਕਰ ਨਾ ਦਿਤਾ ਅਰੁਨ ਸਿਮਰਨ
 ਹੋ ਨ ਜੇਨ ਪੁਨੁ ॥ ੨੭੯ ॥ ਕੁਨੁ ਲੀਆ ਉਦਾਸੀ ਨ ਸਮੀਪ ਚਿਦ ਸੋ ਸੋ ਸਾਖੀ ਜਾਣਾ ਗਇਨ ਨ ਛੁਟੇ ਹਰਿ ਤੇ
 ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਪਛਾਣ ਨੇਕ ਦੇ ਦੇਖ ਨਿਆਈ ॥ ਤਿਨ ਨ ਛੁਟ ਕਰ ਜੁਗਤ ਸੋ ਸਾਖੀ ਨੇਤ
 ਬਨਾਈ ॥ ਭਨਤ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੀਤੁ ਸੁਧਾ ਚੇਤ ਨ ਦੇਕ ਸਮੀਪ ਤੁੰ ਸਾਖੀ ਸੀਨ ਹੋ ਓਰਾ
 ॥ ੨੮੦ ॥ ਸਾਖੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰੇ ਪਤ ਜਾਣਾ ਅੰਤ ਹਕਰ ਨਾ ਮਾਗਿ ਜਾਨ ਕੀ ਓਪਾਧਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ
 ਮਾਨ ਓਪਾਧਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਮਾਨ ਨ ਵਾਸਤੁ ਮੇ ਕਈ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਜੁਗਤ ਦੇ ਓਪਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੋਈ ॥ ਭਨ
 ਤ ਸੰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਅਰੁਨ ਦੇ ਆਖੀ ॥ ਸ੍ਰਬਰੂਪ ਸਰੂਪ ਰੇ ਓਪਾਧਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਮਹੇ ਸਾਖੀ ॥ ੨੮੧ ॥ ਇਹੀ
 ਸਾਖੀ ਤੇਰ ਮਜ ਸਿਖ ਹੋ ਸਚੇਤ ਸਦਾ ਪਾਨ ਚੇਤ ਨ ਭਿਨ ਨ ਹੋ ਕਦੁ ਜਾਵਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨ ਜਾਵਤਾ ਦ੍ਰਿ
 ਸਾਖੀ ਛੁਨ ਨਿਰਕੀ ਪਤਨੀ ਨਿਆਈ ॥ ਨੀਰਰੂਪ ਸੋ ਬੀਰ ਨੀਰੋਤੁ ਜਦੀ ਸੁਨਾਹੀ ॥ ਭਨਤ ਸੰਤ ਨਿਰ

ਚਾਹੁ ਭੇਦੁ ਦੇਹੁ ਜੇਹੀ ॥ ਤੁਥੇ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਅਰਪਤ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸਮੇਰੇ ॥ ੨੮੨ ॥ ਵੇ॥ ਕੇਵਲ
 ਕਾਤਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਥਮ ਨਰੀ ਅਮਾਪ ॥ ਮੇਰੇ ਜਾਨਿਓ ਉਗ੍ਰਿਓ ਸਗਾ ਸਾਬਿਤ ਕਰ ਜਾਪ ॥ ੨੮੩ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤਾ
 ਕਰੈ ਹਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਇਓ ਭਧਤਾਇ ॥ ਚੇਤਾ ਸੁਰਤਾ ਧਿਯਾ ਲਾਜੇ ਪਿਯਾਨ ਨਾਮ ਰਹਾਇ ॥ ੨੮੪ ॥ ਚੈ॥
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤਾ ਚੇਤਨ ਅਰਨ ਕੇਈ ॥ ਘਾਛੇ ਹਮ ਕਰ ਅਏ ਮੇਈ ॥ ਚੇਤਾ ਸੁਰਤਾ ਧਿਯਾ ਲਾਜੇ ਪਿਯਾਨ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ
 ਕੇਵੇ ਕਰੇ ਅਵਾਨ ॥ ੨੮੫ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤਾ ਵਰ ਮੁਣਨ ਕਾ ਜਾਨ ॥ ਸੁਸੁਪਤ ਉਥਤ ਪੁਰਸਕਾਮਾਨ ॥ ਨਾਮ ਕਾਰੇ
 ਸਦ ਸਤ ਜੋ ਕਾਨ ॥ ਕਹੀਏ ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਹੋਇ ਦਿਆਨ ॥ ੨੮੬ ॥ ਨਾਮ ਦਸਤ ਹਮ ਕਰੀ ਬਖਾਨ ॥ ਘਾਛੇ ਹੋ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਨ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਦੇਸਨ ਕਾਨ ॥ ਸੁਧ ਅਰੇ ਪਤਾ ਮੇਲਾਨ ॥ ੨੮੭ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ
 ਮੇਰੇ ਜਾਣਾ ॥ ਵਸੇਦ ਸਾਥੈ ਦੇਸ ਪਛਾਣ ॥ ਕਾਨ ਹੋਤ ਕਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਅਤਿ ਅਕ੍ਰਿਤ ਦਿਕ ਦਿਕ ਲੋਪਾਰ
 ॥ ੨੮੮ ॥ ਮਰਨ ਮੂਰਛਾ ਮੇਰੇ ਜੋਇ ॥ ਸੁਸੁਪਤੀ ਆਦਰ ਬਲ ਕਰਹੋਇ ॥ ਤਕੇ ਨਾਮ ਲਖ ਲੇਤੁ ਕਾ
 ਸ ॥ ਅਤਿ ਜੰਤਾ ਅਧੁਨ ਸੁਫਲ ਰਖਿਆਨ ॥ ੨੮੯ ॥ ਕਾਰਣ ਸਹਤ ਪ੍ਰਥਮ ਬਖਾਇ ॥ ਅਤਿ ਜੰਤਾ ਬੁਧ
 ਨ ਕਹਤ ਬਖਾਇ ॥ ਅਮਰੁ ਦੁਨ ਦਿਰਤੀ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਨ ॥ ਪ੍ਰਯਾਸ ਬਦ ਦੇਤੀ ਨੇਲਾਨ ॥ ੨੯੦ ॥ ਸਬ

ਜਨਮਕਰੰਗਜੁਆਖੋਂ ਸੋਅਜੋਗਾਬਿਨਸਮਏਭਾਖੋ। ਸਬਜ ਪਉਦਕਰੰਗਜਣਵੇ ਸ੍ਰੇਦੇਕੀ
 ਸੇਜੁਪਤਿਅਵੇ। ੨੬੦। ਅਉਰੰਗਜੇਤੰਤਕੋਰੇ। ਤਕੋਰੇਖੋਜੇਸੇਰੇ। ਹਰਤਰੰਗਮਜਗਤ
 ਜੁਭਾਖਾ ਸੋਮੇਸਤਿਗਰਹਿਰਦੇਰਾਖਾ। ੨੬੧। ਜਪੀਏਨਾਮਏਇਕਕਾਨਾ। ਕਿਸਕਕਾਨਮੇਕਹੋਇ
 ਜਾਨਾ। ਸਰਬਕਾਨੈਜਪਏਜੋਗਾ। ਅਜਪਾਸਾਪਨਾਇਸਕਾਭੋਗੈ। ੨੬੨। ਹਿਸਤੰਤਨਦੀਕਾਜਾਮੇਦੇਖਾ
 ਰਪ੍ਰਮਾਣੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪੇਖਾ। ਓਠਤਬੋਠਤਯੋਵਤਨਾਨਾ। ਗੁਰਨਾਨਕਜਨਕੇਸਦਕਾਮ। ੨੬੩। ਜਲਖ
 ਜਾਨਨਮੇਜਾਨਹੈਨਖਖੁਬਨਮੇਖੁਬਾ। ਰੋਮਰੋਮਮੇਰਮਰਯਾਨਾਨਕਸਾਹਿਮਬੁਝਾ। ਜਲਖਜਾਨਨਮੇ
 ਜਿਓਰੇਈਜਾਨਾ। ਅਧਕਜਿਓਸਭਮੇਕਿਸੂਗੁਪਾਨਾ। ਤੈਸੇਸੂਬਓਪਾਸਨਾਮਾਹਿ। ਓਮੁਮਤੰਗ
 ਰੇਏਕੋਹਾਹਿ। ੨੬੪। ਜਲਖਖੁਬਨਮੇਖੁਬਹੈਜੇਸੇ। ਓਤਮਸਕੁਮੇਏਹੋਤੰਤੰ। ਗੁਰਨਾਨਕਏਅਰ
 ਬਓਚਾਗਾ। ਸੋਮਬੁਝਨਖਨਾਮਹਮਾਰਾ। ੨੬੫। ਰੋਮਰੋਮਮੇਜੇਹੋਰਹਿਅਹ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਏਹਿਰ
 ਓਨਾਦਿਅਹ। ਕਚਕਚਮੇਕੋਸੰਗਾਈਏ। ਸੁਤੀਪ੍ਰਮਾਣੁਮੇਭੋਭਿਤਾਈਏ। ੨੬੬। ਅਤ੍ਰਿਪ੍ਰਾਣ
 ਨਖਬਾਹਰਜਾਵੇ। ਸਖਮਰੋਮਾਮਾਹਸਪਾਵੇ। ਬਾਹਜਪ੍ਰਾਣਜਬਾਅੰਤੁਆਵੇ। ਸਖਮਤਿਉਤੇ

ਸੀਗਸਧਾਵੈ ੨੬੮। ਜਲਪਾਨਸੀਗਮੁ ਕੁਕਾਜੈਸੀ। ਸਰੁ ਕਚ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜੋਤੈਸੀ। ਏਕ ਸੁਆਸੀਗਰੁ ਜਨ ਜੋ ਕਰੇ
 ਸੁਣੁ ਅਥ ਛਲ ਜੋਤਾ ਕਾਧਰੇ ੨੬੯। ਸਤੁ ਕਰੇਨੁ ਛਲਨਾ ਅਤੈ ਹੋਇ। ਰਿਗੁ ਓਪਾਸੁ ਕਰੇ ਜਿ ਕੋਇ
 ਸਾਭੈ ਤੀਨ ਕ੍ਰੇਨੁ ਕਚਤਨੇਸੀ। ਸਰੁ ਹੀਤੁ ਜਨ ਕਰਤ ਲਖ ਮਨੇਸੀ ੨੭੦। ਆਗੇ ਸੁਣੁ ਅਥ ਕਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣੁ। ਸਾਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਰਬ ਧਾਇ। ਗੁਰਮੁਖ ਰੋਮ ਰੋਮ ਹਰਾਇਆਵੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਗਲੀ ਗਿਣਤ ਮਟਾਵੈ ੨੭੧।
 ਗੁਰਮੁਖ ਪਤ ਸੇਤੀ ਪਰ ਜਾਵੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਬਹੁ ਨ ਜਨੀਆਵੈ। ਜਾਣੁ ਤੁਹਿ ਏਨੁ ਛਲੇਈ। ਗਿਸੁ ਧ੍ਰੁਮਾ
 ਫੁੱਲੇ ਜੋਈ ੨੭੨। ਏਕ ਸਮੇ ਕੁਆਲੇ ਤਾਈ। ਕੁਨੈ ਏਗਰਾਗਰਾ ਜੇਨਾਹੀ। ਸੁ ਤ ਚਿਤਨਾਰ ਗੁਰਿ ਕੇ ਸੀ
 ਗਾ। ਬਸਨਤਿ ਆਗਰਿ ਓਬਹੁ ਨਿਗਾ ੨੭੩। ਪੰਜ ਅਧਾਨਿ ਜਲ ਪਾਰਾਸਾਧੇ। ਰੇਨੁ ਬਛੁ ਕਰਕ ਸਟਾਅ
 ਰਾਸੇ। ਤਬ ਕੰਧ ਰਮਨ ਅਤਿ ਦੇ ਆਲਾ। ਕਹ ਕਮਾਲੁ ਜ ਕੁ ਸੁਗ ਪਾਸਾ ੨੭੪। ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਿਸੁਈ
 ਦੁਆਲਾ। ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਨ ਛਿਰੇ ਬਿਹਾ ਲਾ। ਨਾਮ ਰਸਾ ਜਪੁ ਪ੍ਰਤਿਪਿ ਆਲਾ। ਨਿਰੰਕ ਸੁਖ ਲਹ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਧਾ ਲਾ ੨੭੫
 ਕਹਤ ਕਮਾਲ ਨ ਮੋਹ ਸੁਆਪੁ। ਪਰਿਓਏ ਹਿਮੁ ਕੇ ਵਸੁ। ਤਬ ਕੀ ਬੀਰ ਕੀ ਅਓ ਪਦੇਸਾ। ਹਿਰਦੇ ਤਾ ਕੇ ਭੁ
 ਰਿ ਆਪੁ ਦੇਸਾ ੨੭੬। ਤਬ ਕੁ। ਓਰ ਆਨੰਦ ਭਾਇਯੋ। ਸੁਣੁ ਅਥ ਜੋ ਜੋਤਿ ਸਨੇ ਕਹਿਯੋ। ਜਲ ਪਾਰਾ ਪੰਜ

ਅਗਨੀਆਦ ਸਾਧਤਰਾਮੇ ਸਤਪ੍ਰਮਾਦ ੨੦੭। ਸਤਿਗੁਰਮੁਖ ਪੁਰਖਿ ਪਾਕੀਨੀ ਨਾਮੁ ਦਸੁ ਮੋਇ ਪਾਵ
 ਨ ਦੀਨੀ। ਹੋਸੀ ਮੇਰੇ ਰਿਸੇ ਮਝਾਗ ਗੁਰਬਿਨ ਮੇਨਾ ਨਈ ਨਿਗਰਾ ੨੦੮। ਤਾਹੀ ਤੇ ਮੇਰੁ ਦੁਖ ਪਾਏ
 ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਜਿਨ ਨਗਰਿ ਆਏ। ਅਬ ਮਹਿ ਹਿਰਦੇ ਆਈ ਸਾਂਤ। ਕਰੁ ਉਪਾਸਨ ਬੈਠਾ ਅਕਾਂਤ
 ੨੦੯। ਬੀਗਾ ਬੀਗਾ ਕੀਲਹਰ ਮੇਰੀ ਦੁਟੀ ਜੀਜੀਗ। ਮ੍ਰਿਗਸਾਨਾ ਪ੍ਰਬੈ ਠੈਕੁ ਮੀਗ। ਕਮਾਨ ਕਰੇ ਏਹੀ ਗਾ
 ਲਹਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਚਲੇ ਜੇ ਅੰਤਰ ਬਹਰਾ ੨੧੦। ਤਾਕੇ ਸੀਗ ਜੇਨਾ ਮਾਧਿ ਜਾਵੈ। ਨਤ ਨ ਚਿਨਾ ਮਾਨੰਦ ਅਬ
 ਪਾਵੈ। ਜਲਧਾਰਾ ਜੋ ਕਸਟ ਜੀਜੀਗ। ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਕੀ ਬੀਰ ੨੧੧। ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਣਿ ਏਹੇ ਮ੍ਰਿਗਸਾਨਾ। ਤਾ
 ਮੇਰੁ ਜੇ ਮੇਰਿ ਸਨਗੁ ਪਾਲਾ। ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਛਲ ਅੰਧੀ ਜੇਈ। ਜਪੁ ਵਨਾਮ ਮੇਰਾ ਨੀ ਮੋਈ ੨੧੨। ਤਾਮੇ ਜੇਦੁ
 ਸੁੰਤ ਪਰਸੰਗ। ਸੇ ਮੇਲਹੇ ਗੁਰਗੋਇਨ ਮੀਗ। ਦੇਹ ਅਸਰੇ ਕਰਿ ਸਕੇਹੈ ਏਹੇ। ਸਤਿਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਿਤ
 ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ੨੧੩। ਨਾਮੁ ਅਸਰੇ ਦੇਹ ਤੂ ਜਾਣਾ। ਤਾਮੇ ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਪਰਮਾਣਾ। ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਰੇ ਸੇਗ
 ਜੇ ਜੀਤਾ। ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਦੇ ਪਾਰ ਅਕੀਤਾ ੨੧੪। ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਰੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਵਾਸਤੁ ਸਤਿ ਚਿਤ ਨਾਮ
 ਅਥੰਗ। ਪ੍ਰਾਣ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਕਾਲ ਖਾਇ ਸੁੰਤਾ। ਕਰੇ ਚੁਪਤੁ ਤਿਯਾਗ ਕ੍ਰਾਂਤ ੨੧੫। ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਪੁਨ

ਪਾਪ ਜੁਕੀਏ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੁ ਇਹ ਕਾ ਤੇ ਸਹੀਏ। ਅਗਿਆਨ ਮਨ ਤੇ ਸਿਖ ਜਾਣ। ਵਾਸਵ ਤੁਝ
ਮੇਂ ਨਹੀ ਪਛਾਣ। ੨੧੬। ਨਗਰ ਬਗੀਚੇ ਸੀ ਵਦੁ ਸਾਂਤ। ਤਮੇ ਸਮਝੇ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਕਾਂਤ। ਨਿਰਸੀ ਦੇਹੇ
ਦੇ ਚਿਰ ਜਾਨੀ। ਕਿਸ ਤੇ ਹੋ ਗੁਰ ਦੇ ਹਥ ਪਾਨੀ। ੨੧੭। ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਇਹੋ ਜਾਣ। ਸੋ ਅਬ ਸਦੇ ਮੇਂ ਕਰੋ
ਬਖਾਣ। ਤਾ ਕੇ ਨਾਮੁ ਪਰੰਗ ਜੇਈ। ਗੁਰੁ ਸੁਰਾਵੁ ਪ੍ਰਮਾਨਖ ਸੇਈ। ੨੧੮। ਅੰਧਾਨ ਜੇ ਤਾ ਕੇ ਹੋਨ
ਦੁਵਰੇ। ਏਕੇ ਕੇ ਜਿਓ ਪੰਚ ਦਾਸਾਰੇ। ਅਕਾਸ ਪੈ ਵਾਸਗਨ ਜਲ ਜਾਣ। ਪ੍ਰਥਵੀਏ ਪੁਜਨਾ ਮਧ
ਛਾਣ। ੨੧੯। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜਹਿ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ। ਤਨ ਮੇਂ ਕਹੁ ਜਿਉ ਮੁਕਤ ਕਾਸੇ। ਤਨ ਮੇਂ ਸਿਖ ਜੇ
ਹੋ ਅਵਕਾਸ। ਸੋ ਤੁਜਾ ਵਰੁ ਪਾਕਾਸ। ੨੨੦। ਅੰਧਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਣੁ ਜੇ ਜਾਵੇ। ਬੇਗ ਸਰੂਪ ਸੋ ਪੈਵ
ਕਾਵੇ। ਅੰਤੁ ਸਨਤਾ ਜੇਈ ਪਚਾਵੇ। ਗੁਰ ਕਰੁ ਪਸ ਅਗਨ ਕਹਾਵੇ। ੨੨੧। ਰੁਪੁਰੁ ਲਖੀ ਜੇ ਤਨ
ਮੇਂ ਬੀਗ। ਦੂਤਾਰੁ ਪੁਜਾਨ ਸੇਨੀਗ। ਤਨ ਮੇਂ ਅਸਤੀ ਜੇ ਹੋਯੇ। ਕਠਨ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕਹਿਯੇ
੨੨੨। ਅੰਧਾ ਗੁਰ ਤਤ ਜਿਉ ਮਿਲੇ। ਦੇਖਤੁ ਸਿਖਏ ਜੇ ਸੰਭਲੇ। ਅੰਧਾ ਗੁਰ ਜੇ ਅਕਾਸ। ਦੂਰ
ਆਦੁ ਆਰੇ ਮਿਲਿਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ। ੨੨੩। ਤੇ ਸੇ ਤਨ ਕਾਭੀ ਤੁਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੇਰ ਦੂਰ ਮਿਲਿਯਾ ਪਛਾਣੇ।

ਥਾਕੀ ਚਾਰਤੁ ਅੰਸੇ ਦੇਖਾ ਧਾਰਾ ਸੀ ਰਮਿ ਲੇ ਸੁਖੇ ॥ ੩੨੪ ॥ ਸਾਮਰੀਗ ਅਕਾਸਕਾ ਜਾਣਾ ਸ੍ਰੇ ਦੇ ਮੇ ਸੇ ਕਾਰਿ
 ਓਥੇ ਪਾਣੀ ਸਬਜ ਪੈਣ ਤਤਕਾਰੀਗਾ ਸੁਰਖ ਅਗਨ ਕਾ ਜਾਣ ਨਸੀਗਾ ॥ ੩੨੫ ॥ ਸ੍ਰੇ ਤਨੀਰ ਤਤਕਾਰੀਗਾ
 ਛਿਤਕਾ ਤੇ ਸੇ ਪੀਤ ਪਛਾਣਾ ਸਬਰਾ ਕਾਸਕਾ ਗੁਣ ਤੁਰੇਖਾ ਹਰਣ ਅਰਪੁਨੀਰੁ ਪੁਸੈ ਖੇਖਾ ॥ ੩੨੬ ॥ ਸਪ੍ਰਸ
 ਪੈਣ ਕਾਰਿ ਪਾਪੁ ਕਾ ਅਨਸਨਾ ਸੀਤ ਓਸ ਨਿਹਾਰਾ ਰਖ ਅਗਨ ਕਾਰੈ ਜੋਗਾ ਸਪਤ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਾਰੈ ਤਸਾ ॥ ੩੨੭ ॥ ਰਕਤ ਪੀਤ ਸ੍ਰੇ ਤਤਕਾਰੀਗਾ ਚੈ ॥ ਧੁਮਰ ਲਖ ਸਰਗਾ ਅਥ ਸ੍ਰੇ ਜਲ ਕਾ ਗੁ
 ਣੇ ਜੋਈ ਅਟਪ ਕੋਰ ਪਛਾਣੇ ਸੇਈ ॥ ੩੨੮ ॥ ਕਟਕ ਮੰਧਾ ਤਰਸ ਜੋ ਕਾਰੀ ਗਤੀ ਛੁਨ ਅਥ
 ਲਖਟ ਕੋਰੇ ਬਿਚਾਰੀ ਛਿਤਕਾ ਗੁਣ ਲਖ ਗਿਧਿ ਰੈ ਜੋਈ ਸਰਗੁ ਅਸਰਗੁ ਦੁਪਾਰੈ ਸੇਈ ॥ ੩੨੯ ॥
 ਅਥ ਸ੍ਰੇ ਸਿਖ ਤਤਕਾਰੀਗਾ ਏਸੇ ਜਿਨ ਕੇ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਣੇ ਅਨਤ ਨ ਕਰਕੇ ਏਸ ਤਤਕਾਰੀਗਾ
 ਕਾਸਤ ਤਕਾ ਲਖ ਰੈਸਾ ॥ ੩੩੦ ॥ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਚਲਣਾ ਜੋਈ ਪੈਣ ਤਤਕਾਰੀਗਾ ਜਾਣੇ ਸੇਈ ਅਨਤ ਨ
 ਕਰਕੇ ਤਪ ਪਛਾਣਾ ਅਗਨ ਸੁਭਾਵੇ ਨਿਸਚੇ ਜਾਣਾ ॥ ੩੩੧ ॥ ਅਨਤ ਨ ਕਰਕੇ ਸੀਤ ਲਗੀਏ ॥

ਜਲ ਸੁਭਾਵ ਦੇਵੇ ਨੇਕ ਹੀਏ ਅਨਤਨ ਕਰਕੇ ਹੀਏ ਕਠੋਰ ਦੁਖਾ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋਰ ੩੩੨ ਅ
 ਬਸੁਦਾਇਨ ਕੇ ਜੋਧੇ ਪਰਮਾ ਅਤਮ ਸੁਭੇ ਮੇ ਦੇਖ ਅਭਰਮਾ ਕਾਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਮੇ ਦੇਖ ਇਨ ਕਾ ਦ੍ਰਿ
 ਸ਼ਾਂਤ ਸੋ ਪੰਖਾ ੩੩੩। ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਗਨ ਕਾ ਅਗਨ ਮੇ ਜਾਣਾ ਤੁਨਿ ਰਬਾ ਵਸਰ ਪਪਛਾ ਮੋਹਨੀ ਰਕਾ
 ਨੀਰ ਮੇ ਦੇਹਿ ਤੁਨਿ ਰਬਾ ਵਸਰ ਪਪਛਾ ਦੇਹਿ ੩੩੪। ਛਿਤ ਕਾ ਕੁੰਝੋ ਛਿਤ ਮੇ ਹੋਈ ਸਮਝੇ ਦੇਹਿ
 ਮੁਖ ਸੋਈ ਅਬੁਤ ਸੁਦਾ ਅਸਥਾਨ ਦੁਵਾਰੇ ਰਸ ਅਰਪੰ ਜਪੰ ਦੰਗ ਸਾਰੇ ੩੩੫। ਸਿਸਵਾ ਸੁਰੇ
 ਮੁਖ ਅਕਾਸਾ ਸ੍ਰੋਰ ਵਾਕ ਦੁਰ ਦੇਰਾਸਾ ਨਾਰਵਾ ਸੁਖੇ ਵਕਾ ਦੇਖਾ ਤੁਚਾ ਪਾਨ ਦੇ ਦੁਰੇ ਪੋਖਾ ੩੩੬
 ਅਗਨੀ ਦੁਖਿਤ ਪਛਨ ਨੇਤ ਪਾਰ ਦੁਵਾਰ ਜਗ ਪਾਨ ਨਿਰਵਾ ਸਮੁਖ ਮਸੁਕ ਮਾਹਿ ਰਸਨਾ
 ਨਿਰੁ ਜੁਗਾ ਦੁਰ ਕਹਾਹਿ ੩੩੭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਸ ਕਟ ਮੁਖ ਜਾਣੇ ਆਵਗਾਦਾ ਜੁਗਾ ਦੁਰ ਪਛਾਣੇ
 ਅਸਥਾਨ ਦੁਰ ਕਰੇ ਧਾਣਾ ਆਪ ਆਪ ਮੇ ਧੀਧਾਇ ਹਜਾਣਾ ੩੩੮। ਅਕਾਸ ਅਪਨ ਦੁਰੇ ਆ
 ਪਾ ਸਬਦ ਆਪ ਦੇ ਅਪ ਅਤਾਪਾ ਮ੍ਰਿਗ ਸਬਦ ਮੇ ਜੋ ਮੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਮੇ ਹੀ ਤਤਿ ਮੇ ਪਹੁੰਚੇ ੩੩੯।
 ਪਵਨ ਸੁਸਪਰਸ ਮੇ ਪੰਖਾ ਤੁਚਾ ਦੁਵਰੇ ਬੀਧੀ ਦੇਖਾ ਕੇ ਮੇ ਜੋ ਮੇ ਹਸਤੀ ਜਾਣਾ ਤੇ ਮੇ ਹੀ ਤਤਿ ਮੇ

ਪਛੁਣ ੩੪੦) ਅਗਨ ਅਪਹਰੁ ਪੁਮੇਰਾਈ ਜੇਰੁ ਅਰਬਿ ਬਹੁਇਆਈ ਕੇਸੇ ਜੇਸੇ ਚੀਪਪਤੀ
 ਗ) ਰੁਪਦੇਖ ਕੇਜਲੇ ਨਿਗੀਗ ੩੪੧) ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਲਜਲੇ ਦੇਖ) ਰਸ ਅਪਨੇ ਧੀਧਾਪੇਖ)
 ਦੇਸੇ ਜੇਸੇ ਮਛਲੀ ਨੀਗ) ਧਾਪੀਰ ਸਕਰਤ ਜੇਰੀਭੀਰ ੩੪੨) ਨਾਮਕਾ ਦੁਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜਾਨ ਬਾ
 ਧੀਰੀਧੀਵੇਖ ਪਹਿਜਾਨ ਕੇਸੇ ਜੇਸੇ ਰੁਗੀਧ) ਸੀਗਸੁਰੀ ਧੀਰੇ ਸੀਥੀਧ ੩੪੩) ਦੇਰਦੇਰ ਰੁ
 ਤਤੇ ਜਾਨੇ ਦੇਰਦੇਰੀ ਉਪਜੀਮਾਨੇ ਸੇਰੁ ਦਾਕਨਕੁ ਜਾਨ ਤੁਚਾ ਪਾਨਵ ਯਕੇਮਾਨ ੩੪੪)
 ਚਪਪਾਦਤੇ ਜਕੇਰੀਧ) ਰਸਾ ਉਪਸਥਨੀਰ ਕੇਜੇਈ) ਗੁਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇਕਾਰਜਾ ਅੰ
 ਸੇ ਕੇਰੇਸੁ ਬੇਰ ਅਚਾਰਜ ੩੪੫) ਰੁਤ ਅਸਧਾਰੁ ਸਤ ਗੁਰਕਾਰਜਾ ਰਸਾਨਾ ਦੇਰੀ ਸਮੇਰੇਤੁਆ
 ਰਜਾ ਰੁਤ ਅਸਧਾਰੁ ਹਰਜਤੇ ਜਾਣਾ ਕਰਮਾਇਰੀ ਪੰਚਪਛੁਣ ੩੪੬) ਰੁਤ ਅਸਧਾਰੁ ਸਤਤੇ
 ਦੇਖ) ਅੰਤ ਸਕਰੁ ਜਚਾਰੇਪੇਖ) ਗਬ੍ਰਿਤੀ ਰੇਰਚਤਰਬਾਰੇਈ) ਅਨ ਅਰਬੁ ਧਾਚਿਤ ਅੰਤਿਸੇ
 ਈ ੩੪੭) ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ਪੁਜੇਤਾਮੇਰੇਈ) ਅਨ ਸਰਪੁਰੇ ਜਾਨੇ ਸੇਈ) ਕੇਵਲ ਜਲਤੇ ਕੇਈ
 ਮਾਨੇ) ਸੇਤੁਲ ਪੁਲੇਨਿਪਦਾਵਾਨੇ ੩੪੮) ਗਬ੍ਰਿਤ ਪਾਚਤੁ ਮਨਕੀ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਿਪ੍ਰਜੇ

ਵਕਲਪਪਛਾ) ਜਥਾਪਦਰਸਤਥਾਗਿਆਨਾਪ੍ਰਮਾਣੁਪਤੁਏਪਛਾ ੩੪੬) ਜਿਏਰਤੇਰਸੇਰੋਗਾਬਿਪ੍ਰਜੇ
 ਬ੍ਰਿਤੀਠਠਜਿਓਚੋਗਾਗੁਜਰੇਕੇਰੇਏਸਰਪਾਦੁਧਾਬ੍ਰਿਤੀਕਾਨਾਮਕਿਕਲਪਾ ੩੪੭) ਸਬਰਪਛਾਤਅਰਥ
 ਕੋਜਾਣਾਅਰਥਸੁਨਵਕਲਪਪਛਾਏਅਗਿਆਨਾਅਸ੍ਰੋਕਰਤੀਸੇਈ) ਨਿਦ੍ਰਾਬ੍ਰਿਤਪਛਾਨੇਸੇਈ ੩੪੮
 ਪਰਬਦੀਯੇਨੀਯੇਪਦਰਥ) ਅਤਿਨਕਾਚਿਤਨਕਰੇਜਥਾਰਥ) ਸਿਬ੍ਰਤਾਬ੍ਰਿਤਏਪਾਚੋਜਾਣਾਅਨਕੀ
 ਬ੍ਰਿਤੀਪੰਚਪਛਾਣ ੩੪੯) ਨਿਸਚਾਅੰਤਸਕਰਨਮੇਜੇਈ) ਬੁਧਜਾਣਤੁਕਹੀਏਸੇਈ) ਪ੍ਰਥੀਅੰਸ
 ਜੇਤਾਸਅਜਾਣਾਸੇਨਹਿਰੇਰਜਥਾਰਥਪਾਵੇ ੩੫੦) ਜਾਗਰਤਮੇਬਧਨਨਾਰਥਪਦਾਰਥਭੇਦਤੇ
 ਜਾਣਅਨੁਪਾਸਫਰੇਮੇਤਤੈਸੇਜਾਣੇ) ਪ੍ਰਿਤਗੁਸਕਅਨਾਰਪਛਾਣ ੩੫੧) ਬੁਧਅਭਾਵਸਬੁਪਤੀ
 ਦੇਖਾਅਨੁਪਾਸਧਾਥੀਸੇਅਰਥਪੇਖਾਸਮਾਧੀਮੇਬੁਧਸਾਥਿਤੁਰੁਪਾਬੁਧਾਬ੍ਰਿਤੀਏਪਾਚਅ
 ਨੁਪਾ ੩੫੨) ਚਿਤਵਦਰੁਪਤਾਚਿਤਪਛਾਣਕੇਵਲਪਉਣਤੇਕੇਅਵਾਣਾ) ਬ੍ਰਿਤੀਪੰਚਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸੋਭਾਥੀ) ਬਿਨਕੀਨਿਰੁਣਨਾਪ੍ਰਥਮੇਆਖੇ ੩੫੩) ਨੇਰੁਬਿਨਾਏਖਣਾਜੇਈ) ਅੰਧੇਧਾਮਾਰ
 ਕਰੇਸੇਈ) ਜਿਹਨਾਬਿਨਬੋਨਣਹੋਜੇਈ) ਗੁਰੋਸਬਦਕਕਰੇਸੇਈ ੩੫੪) ਪੈਰਾਬਿਨਚ
 ਨਣਸੋਭਾਥੀ) ਦੁਰਦੇਸਰੀਗਾਰਕਆਖੇ) ਹਥਾਬਿਨਕਰਨਸੋਭਨੇ) ਕ੍ਰਿਤਸੁਫਨਕੀਸੇਨਹੀ

ਬਨੇ ੨੫੮। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਹਾਜ਼ਾਹ ਬੁਧੀ ਵਨ ਸਭ ਕਰਤ ਬਖਾਣ। ਚਿਤ ਵੇਦ ਜੋ ਜੋ ਸਭ ਤੁ
 ਰ ਕਾ। ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਪੰਥ ੨੫੯। ਸ੍ਰੀ ਕਾਰਨਾਮੁ ਤਾ ਕਾ ਜਾਣਾ ਅੰਤ ਕਰਣੇ ਮੋਗਰ ਰੁਪ
 ਛੁਣਾ। ਨਰਾ ਅਗਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਕੀ ਭਾਖੇ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਲਖ ਬਿਨ ਸਮਝੇ ਜਾਯੋ ੨੬੦। ਦੇਹੀ ਦੇਹ
 ਮਲ ਹੋਵਾਗ। ਹੋ ਅਵ ਵੇ ਕੀ ਮੇਤੁ ਧਾਰਾ। ਸਰਬ ਰੁਪ ਮੇਸੁ ਮੇਸੁ ਰਿਕਾਗ। ਵੇ ਵੇ ਕੀ ਮੇਤੁ ਦੇਹ
 ਬਚਾਗ ੨੬੧। ਅਲਪ ਗਾ ਸੁ ਬਗ ਨ ਜਾ ਮੇ ਕੇਈ। ਨਰ ਵੇ ਕਲਪਾ ਚਿਰ ਨ ਖਰੇ ਸੇਈ। ਸਧਾ
 ਰ ਵੇ ਕਾਰਜ ਸਾਤਿਗੁਰੂ ਦੇਹ। ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਕਾ ਲਖ ਨਿਰਮਲ ਦੇਹ ੨੬੨। ਸਧਾਰ ਵਰਜ ਗੁਣ ਤਿਨ ਮੇ
 ਜੋਈ। ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰੇਣ ਰਸ ਤਿਸੁ ਤੇ ਹੋਈ। ਨਾਮ ਅਸਾ ਨ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ। ਸੁਣ ਅਭ ਕਹੋ
 ਰੇ ਕਾ ਚਿਤਿ ਟਿਰਿਆ ੨੬੩। ਅਪਾਨ ਨਾਮ ਪਉ ਵੇ ਕਾ ਜਾਣਾ। ਵਾਸਾ ਗੁਪਾ ਮਾਹ ਪਾਠ ਛਾਣਾ। ਕ੍ਰਿ
 ਜਾਤਾ ਕੀ ਮੇਲ ਤਿਯਾਗ। ਪ੍ਰਾਨਾ ਮਾ ਅਬਸੁ ਹੁਤ ਜਾਗ ੨੬੪। ਵਾਸਾ ਤਾ ਕਾਂ ਹੁੰਦੇ ਪਛਾਣਾ
 ਛੁਪਾ ਲਗਾ ਵੇ ਕ੍ਰਿਆ ਮਾਣਾ। ਸਮਾਨ ਨਾਮ ਪਉ ਵੇ ਜੋ ਜੀਯਾ। ਨਰ ਕੇ ਲਤਿ ਸੁਣ ਸਾਕ ਜੀਯੇ
 ੨੬੫। ਹਰ ਸਪਚਾ ਵੇ ਕ੍ਰਿਆ ਅਭਿਸ। ਉਦਾਨ ਨਾਮ ਤੁਸੁ ਹੁਤ ਕ੍ਰਿਸਾ। ਵਾਸਾ ਤਾ ਕੀ ਰਠ ਅਸਥਾ
 ਨ। ਨਿਗਨ ਨਭਿ ਗਲ ਨ ਕ੍ਰਿਆ ਮਾਨ ੨੬੬। ਵਿਆਨ ਨਾਮ ਪਉ ਵੇ ਜੋ ਜੀਯਾ। ਵਾਸਾ ਤਾ ਕਾ ਸਭ ਅ

ਗੋਇ। ਸਭ ਅੰਗ ਮੇਥਨ ਦੇ ਭਾਈ। ਕ੍ਰਿਆ ਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ੩੬੭ ॥ ਨਾਗਨ ਅਪੋ ਹੁਤ ਜਾਣੇ। ਵਾ
ਸਾਥਿ ਦਰਮਾਹ ਪਹ ਚਾਣੇ। ਹਿਦ ਕੀਤਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਭਾਈ। ਕੂਰਮ ਪੋ ਹੁਤ ਜਾਣੇ ਸੇਧਾਈ ॥ ੩੬੮ ॥ ਵਾਸ
ਤਾ ਕਾ ਨਾਭ ਮੇਥੇ ਖਾ। ਪਲਕ ਹਸਾਵਣਾ ਕ੍ਰਿਆ ਖੇਖ। ਕ੍ਰਿਕਲ ਅਪੋ ਹੁਤ ਜੋਈ। ਵਾਸਾ ਤਾ ਕਾ ਹਿਰਦੇ
ਜੋਈ ॥ ੩੬੯ ॥ ਗਢਿ ਕਠਿ ਪੁਜਾਵਣਾ ਕ੍ਰਿਆ ਮਾਨ। ਦੇਵ ਦਰ ਤੋ ਪੋ ਹੁਤ ਜਾਨ। ਵਾਸਾ ਤਾ ਕਾ ਕੀਠੇ ਮੇਥੇ
ਖਾ। ਭਿਖਾ ਸੀਤਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਖੇਖ ॥ ੩੭੦ ॥ ਧਨ ਜੇਨਾ ਅਪੋ ਹੁਤ ਜੋਈ। ਵਾਸਾ ਸੀਸ ਲਖ ਤਾ ਕਾ ਹੋਈ। ਦੇ
ਹਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕਠੁ ਨਾਵਣਾ ਕ੍ਰਿਆ। ਤਿਸੁ ਗਏ ਫਲੇਨਾ ਤਿਨਾ ਹੀਰਾ ॥ ੩੭੧ ॥ ਕਥਿਤਾ ਭਿਖਾਨਾ
ਲਮੁਤ ਤੇਨਾ ਗਠਿ ਦਰਮਾਹ ਭੁਜੇ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਕ੍ਰਿਕਲ ਜੋਈ। ਪੈਨ ਹੋ ਕਹੀ। ਸਮਾਨ ਰਸ ਕੇ ਪੰਚਾ ਕੂਰ
ਮ ਪਲਕ ਲਗਾ। ਨੀਰਤਤ ਕਾਰਜ ਦੇਵੇ ਨਾਨ ਹੋ ਸਹੀ। ਪ੍ਰਾਣ ਕਰ ਭੁਖ ਹੋਈ। ਕ੍ਰਿਕਲ ਤੇ ਛਿਕ ਜੋ
ਈਵੇ। ਨੀਤਤ ਕਾਰਜ ਦੇਵੇ ਪੋ ਹੁਤ ਜੋਈ। ਆਸਾ ਸਭਿ ਦਾਨ ਕਰ ਦੇਵ ਦਤ ਤੇ ਜਿਭਾਈ ਪੋ ਹੁਤਤ ਕਾ
ਰਜ ਦੇਆਗੇ ਕਹੂੰ ਜੋ ਕਹੀ ॥ ੩੭੨ ॥ ਚੈਃ। ਭਿਆਨ ਸਰਬ ਜੀਗੇ ਮੇਥੇ ਖਾ। ਬਲ ਕੇ ਦੇਸੀ ਸੋਤ ਪੰਖਾ
ਸਧਾਰਨ ਪਪੁਏ ਨਹੀ ਬਣੇ। ਮਾਨ ਸਧਾਰਣ ਕੇਈ ਗਣੇ ॥ ੩੭੩ ॥ ਸੁਣ ਅਬ ਦੇਵਾਇ ਦੀਭਾਈ। ਨੀ

ਪੰਚ ਪਾਛਾ ੨੮੨ ਦੇਹਾ ਪਾਵਨ ਪਸਰਨ ਓਛੁ ਨਨ ਚੰਦਨ ਪੁਨੁ ਸੀਕੋਚਾ ਪੈਣ ਅੰਸ ਦੇ ਪੰਚ ਹੋ ਬਲ
 ਤਨਾ ਮੇ ਸੋਚਾ ੨੮੩ ਛਪਾ ਪਿਪਾਸਾ ਨਿਦਰਾ ਆਲਸ ਦੇ ਖਕ ਕਤਾ ਵੀ ਨੀਕਾਰ ਜਤਨ ਬਿਖੇ ਚੋ ਤਿ
 ਨ ਮੇ ਕਰ ਕੁਤਾ ੨੮੪ ਚੰਦ੍ਰ ਰੇਤ ਪਿਤ ਸ੍ਵੇਤ ਨਾਨਾ ਰਕਤਾ ਕਾਰ ਜਨਿ ਰੇ ਲਖ ਤੁਛ ਕਤਾ ਅਸਤੁ ਮਾ
 ਸਨ ਪ੍ਰੀਤੁ ਚਰੇ ਕਾਰ ਜਨਿ ਪ੍ਰਥਵੀ ਲਖ ਤੁਝੇ ਮਾ ੨੮੫ ਨਿਬ ਮੁਖ ਅਕਾਸ ਹੋਰ ਹਿਅ ਰਾਮ ਅੰ
 ਸਤਿਨ ਪੈਣ ਕੇ ਦਿਆ ਪਸਰਨ ਅੰਸ ਪੈਣ ਕਾ ਜੋਈ ਨਿਅ ਅਕਾਸ ਪਛਾਨੇ ਸੋਈ ੨੮੬ ਅ
 ਗਨ ਕੇ ਦੀਆ ਕ੍ਰੋਧ ਅਕਾਸ ਤਾਤੇ ਨਿਦ੍ਰਾ ਲਈ ਸੋਈ ੨੮੭ ਨਿਬ ਕਾਸ ਨੇ ਜਲ ਕੇ ਦੀਨਾ ਸਾਨਾ ਅੰ
 ਸਨ ਭਤਿ ਸਕੀਈ ੨੮੮ ਅਤ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪੈਰਿ ਤਕੇ ਰੋਮ ਅੰਸਨ ਭਲੀ ਸੋਤਿ ਸਕੇ
 ਪਾਵਨ ਮੁਖ ਪਾਵਨ ਕੀ ਜਾਨ ਓਛੁ ਨੇਨ ਦੀਨਾ ਅਗਨ ਪਾਵਨ ੨੮੯ ਪਿਪਾਸਾ ਤਿਸਨੇ ਅ
 ਗਨ ਤੇ ਲਾਗਾ ਚੰਦਨ ਤਾਤਿ ਨ ਜਲ ਕੇ ਦੇਈ ਜਲ ਕਾ ਸ੍ਵੇਤ ਅੰਸਾ ਤਿਸੁ ਆਯੋ ਅੰਦਰ ਸਤਾਕ
 ਪ੍ਰਿਥਿ ਆਯੋ ੨੯੦ ਤਾਅੰਸ ਜੋ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇਗਾ ਲੀਆ ਪ੍ਰਨੇ ਸਤੁ ਬਾਹੇਗਾ ਛਪਾ ਸੇ ਮੁਖ
 ਅਗਨ ਦੇਖਾ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਦੇਈ ਤਿਸੁ ਜਲ ਕੇ ਪੇਖਾ ੨੯੧ ਪ੍ਰਿਤ ਅੰਸ ਤਿਨ ਜਲ ਤੇ ਲੀਓ ਆਲਸ ਅੰ

53535

ਸਤਿਨਾਮੁ ਤੇਰੀਉ ਨਾਨਕ ਅੰਸ ਤਿਨ ਛਿਤ ਤੇ ਪਾਯਾ ਅਪੁਆਪੁ ਮੁਖੇ ਤਰਹਾਯਾ ॥ ੨੬੧ ॥
 ਜਲਨੇ ਰੀਠ ਕਤ ਛਿਤ ਅੰਸ ਤਿਸ ਤੇ ਲੀਨਾ ਜਲਨੇ ਮੀਸਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਸਾਥਿ ਅਪੁਰਾਖੇ
 ਹਉ ਸੇਖ ਜਤਰ ਚਤੁਰਨ ਮੇਗਈ ॥ ੨੬੨ ॥ ਅੰਸੇ ਪਰਸਪਰ ਮਿਲੇ ਪਚੀਸਾ ਗਿੰਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰ
 ਚੰਨੇ ਜਗਦੀਸਾ ਜਿ ਰੇ ਰੇ ਮੇਲ ਸਮਗਰਿ ਨਗਰੇ ਨੰਗਰੇ ਕਰ ਚੇਵੁ ਪਾਠ ॥ ੨੬੩ ॥ ਗਿੰਨ ਬ੍ਰਹ
 ਮੰਡਾਇ ਹਪੰ ਚਰੂ ਕਾਇਲ ਮੇਨਾ ਮਰੀਸਾ ਅਨਸੂਤਾ ਅੰਗ ਬਾਹਰ ਪੰਚੇ ਭੂਤਾ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹ ਤਿਸ ਲ
 ਖੇਨ ਉਤਾ ॥ ੨੬੪ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਰਾਸੇ ਇਹ ਸਹਰੰਗਾ ਤਿਸ ਕੇ ਲਖ ਭੂ ਪੋਹ ਨ ਮੰਗਾ ਜਿਸ ਤੇ ਭੂਸੇ
 ਇਹ ਸਹਰੰਗਾ ਸੋ ਲਖ ਭੂ ਪਤੁ ਆਪ ਅਨੁਪ ॥ ੨੬੫ ॥ ਅੰਗ ਬਾਹਰ ਸੇਤੀ ਵਸਤਾ ਸਮਸਤ ਸਿਖਰ
 ਤੁਹਰੰਗੁ ਮਸਤਾ ਤੁਮੇ ਸੁਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋ ਜੋਇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਰ ਪਛਾਨ ਸੋਇ ॥ ੨੬੬ ॥ ਸਰਬ ਭੂ
 ਤ ਆਪਦਰਤਾਗਾ ਸ੍ਰਬਨੇਨ ਆਪ ਪੇਖਨ ਹਾਰਾ ਸਗਲ ਸਮਗਰੀ ਜਾਕਾਤਾ ਅਪਨਾ ਜਸਾ
 ਪਹਿਸੁਨਾ ॥ ੨੬੭ ॥ ਆਵਨ ਜਾਨ ਇਕ ਖੇਨ ਬਨਾਯਾ ਆਗਾਯਾ ਕਰੀ ਕੀਨੀ ਆਯਾ ਸਰਕੇ ਮੁਖ
 ਅਨਪਤੋਹੇ ਜੇਕੁ ਛਕਹਿ ਨਾਸੇ ਆਪੇ ਕਹੇ ॥ ੨੬੮ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਚਤੁਰਤ ਕਤ ਨਰ ਚਯੋ ਜਾਨੇ

ਚਤੁਰਸ੍ਰਾਜਾਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਾਜਿ ਆਨਾ ਨ ਕਾਲੀ ਨ ਤਾਜਿ ਮੋਮਾਨਾ। ੩੬੬। ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਾ ਆਨਾ
ਨ ਕਾਜੇਈ ਫਿਰਹੋਇਆ। ਸੁਖ ਸੁਖੁ ਨ ਉਭੈ ਤਨ ਜੋਇ। ਕਹੇ ਆਪ ਮੇਜਾ। ੩੬੭। ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਖ ਸੁਖੁ
ਨ ਪਸਾਰਾ। ਰਾਵਰੂਪ ਸੋਨ ਖਰਿ ਚਾਕਾ ੪੦੦। ਕੇਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਕਿਆ ਤਿਸ ਰੂਪ। ਸੁਖ ਬੁਝਾ ਜੇਨ ਪੁਖ
ਨਯ। ਸਚ ਦਾਨਿ ਦ ਸੁਪਰੂਪ ਪੰਡਾ। ਨਖ ਸਰੂਪ ਅਦੁਤੀ ਸੋ ਜਾਣਾ ੪੦੧। ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਹੀ ਸੋ ਦੁਖਾ ਦੇਹ
ਦੇ ਕਾ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਹੋਆਇ। ਅਨੁਤਾਮ ਕਹੇ ਹੋ। ਸਭੁ ਜਗ ਜਾਣ ਸੁਖਿ ਖਰੇ ਪਾਏ ੪੦੨
ਤਾ ਕਾ ਕਹੇ ਕੋ ਦਸਨ ਥੀਯਾ। ਸੀ ਜੋਗ ਸੋ ਜਾਇ ਤਦਾ ਤਮ ਫਯ। ਸੀ ਜੋਗ ਸੁ ਖੀਰ ਨੀ ਸੋ ਬਣੇ ਸਮੁਦਾ
ਇਤ ਦੇ ਬ ਬੇ ਕੀ ਗਣੇ। ੪੦੩। ਰਜੁ ਸੁ ਪਾਨਿਆਈ ਜਾਨ। ਹੋਕਲ ਪਤ ਕੋਤ ਦਾ ਤਮਾਨ। ਹੋ ਸਤਿ ਅ
ਸਤ ਉਭੈ ਤੇਰ ਪਿਤਾ। ਭਿਨਿਆ ਭਿਨਨਾ। ਕੋ ਕਹਤਾ ੪੦੪। ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਵਿ ਦ੍ਰਿਵਿ ਉਭੈ ਨਹੀ ਤੇ। ਅਨਰ ਵਾਚਲ
ਖੋਟੁ ਕਤੀ ਸੋ ਨਿਰਸਕਤ ਜਿਉ ਨਰ ਮੇਰੇ ਹੋ। ਚੇਤਨ ਮੇਰੇ ਤਿਉ ਜਾਣ ਸੋ ਅਹੋ ੪੦੫। ਸਮਾਸੁ ਹੀ ਅਸੁ ਜੁਗ
ਤਨ ਹੋ ਜੋਈ। ਸੁਣ ਅਬ ਜੈ ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਈ। ਨਿਦੁ ਕਰਾ ਜਿਉ ਸੁਫਨ ਮਾਣਾ। ਪਰੇ ਰੂਪ ਨਰ ਦੇ ਕਾ
ਪਾਗ ੪੦੬। ਤੇ ਸੋ ਚੇਤਨ ਦੇ ਕਹੀ ਦੇਖ। ਦੇ ਕਾ ਅਨੇਕ ਸਕਤ ਤੇ ਪੰਖ। ਚੇਤਨ ਸਕਤ ਤੇ ਮੇਤਤ

੨੮
 ਗਾਣਾ ਸਿੰਗਾਣੀ ਕਾਰਤਾ ਤੇ ਮਾਨਾ ੪੦੭) ਰਜਤ ਮਸਤਿਗਾਣਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰਏ। ਰੂਤ ਪੰਚ ਸੋ ਤਿਉ ਤੇ
 ਕਰਏ। ਰੂਤ ਪੰਚ ਫਿਰਾਗਾਣਾ ਕੇ ਸਾਹਿਤ। ਪੰਚ ਧੀ ਸਪਰਕਿਰਤਾ ਕਹਿਤ। ੪੦੮। ਪੈਰੀ ਸਤ
 ਤਾਈ ਗਿਣ ਲੋਕਾਈ। ਰਤ ਮਗੁ ਹਕਾਰਜ ਦੀ ਓ ਬਤਾਈ। ਤਮਗਾਣਾ ਕਰਜਤ ਮਹੀ ਜਾਣਾ ਰਜ
 ਗਾਣਾ ਕਰਜ ਕਰੇ ਬਧਾਣਾ ੪੦੯) ਪਦਨ ਪੰਚ ਪੁਨ ਪੰਚ ਪਥਾਣਾ ਕਰਮਾਇ ਦੇ ਪੰਚ ਪਛਾਣਾ
 ਰਜ ਗਾਣਾ ਕਰਜ ਸੋ ਰਜ ਰੂਪਾ ਸਤਿਗੁਣ ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਮਨੁਖ ੪੧੦) ਦੇਵ ਚਤੁਰਦਸਾਇ
 ਯਾਹਿ ਯਾਨਾ। ਅੰਤ ਸਕਰਨ ਚਤੁ ਮੰਦੇ ਯਮਾਨਾ। ਸਿੰਗਾਣਾ ਕਾਰਜ ਪੈ ਸਤਿ ਰੂਪਾ ਧੀ ਜਾ ਬਿ
 ਰਛਾ ਦਿਰਸਤਾਤ ਮਨੁਖ ੪੧੧) ਪਦ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾਰਤੋ ਮੇਜਾ। ਮ੍ਰਿਤ ਬਕਾਰ ਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਮਾਨਾ। ਪਿ
 ਰ ਬ੍ਰਮੰਡਤ ਬਾਹੁ ਹਕਾਰਜਾ ਗਾਣਾ ਸਰੂਪ ਤੁਲਥ ਤੋ ਮਾਰਜਾ ੪੧੨) ਓ ਪਾਰਾਨ ਨਿਮਿਤ
 ਪਰਕੁ ਕੋਨ। ਮੁਏ ਬਤਾਯਾ ਏਕ ਹਵਾ ਰਵਨਾ। ਸਕਤ ਸਹਤ ਜੋ ਚੇਤਨ ਗਾਨਿ ਓ। ਓ ਪਾਰਾਨ ਨਿਮਿ
 ਤ ਸੋ ਕੁਨਿਓ ੪੧੩) ਨਤਾ ਤੇਤ ਨਿਆਈ ਜਾਨਿ। ਓ ਪਾਰਾਨ ਨਿਮਿਤ ਸੋ ਮਾਨਾ। ਕਾਰਜ ਕਾਰਣ
 ਜੋ ਪੁਰਗਾਇਯੋ। ਤਾ ਕੋ ਹੀ ਯਾਨੁ ਲੇ ਮੇ ਪਾਇਯੋ ੪੧੪) ਪੰਚ ਕੋ ਸਕੁ ਰੂਪ ਪੈ ਜੋ ਏ। ਰੂਨੇ

ਸੁਆਮੀ ਦਾਸ ਕੋ ਸੋਈ। ਅੰਨ ਮੇ ਕੇ ਸਪਾਹ ਮੇ ਜਾਣੁ। ਅੰਨ ਮੇ ਤਬਾਬਿ ਹੀ ਯਾਨ ਪਛਾਣਾ ੪੧੫
ਅੰਨ ਦੇ ਮੇ ਕੇ ਸਪੰਚ ਮੇ ਹੋਈ। ਸੁਣ ਅਬ ਰੁਪਾ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋਈ। ਅੰਨ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਹਾਰੇ। ਪੇਰ
ਲੇਜ ਦੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਰੇ ੪੧੬। ਕੁੰਘਰੇ ਜੇ ਦੇ ਹੋਰਾ ਵਿਚਾਹ। ਕੁਮਾ ਸਿਥਿ ਨਿਹਲੇ ਏਹ ਚਾਰਾ ਏਨੇ
ਕੁਥਿ ਪਯੋਤਨ ਜੋਈ। ਅੰਨ ਮੇ ਕੇ ਸਪਾਹ ਨੇ ਸੋਈ ੪੧੭। ਸੇ ਸੇ ਇਨ ਤੇ ਹੋਈ ਸਰੀਰਾ ਸੁਣ
ਅਬ ਰੀਤ ਕਹੇ ਮੇ ਪੀਰਾ। ਅੰਨ ਰਸ ਰੁਗਾ ਰਿਪਾ ਬਿਪ ਜਾਣਾ। ਓਤ ਅਮਧ ਮਮੀ ਪਧ ਛਾਣਾ ੪੧੮
ਓਤ ਅਮਨ ਕੇ ਪਹ ਚੇ ਜਾਣੀ। ਜੇ ਅਪ ਮਹੇਤ ਕਤਰ ਰਸਾਇ। ਇਸੀ ਤ੍ਰਿਪੁਰ ਸੁਭ ਏ ਸੀ ਜੇ ਗਾ
ਕਤਰੇਤ ਕਾ ਦੇਵੀ ੪੧੯। ਤਾ ਤੇ ਹੋਵੇ ਤਨ ਓਤ ਪਾਤਿ। ਪੀਤਾ ਏਹ ਸਾਸ ਤਨ ਹੀ ਮਨ ਮਤਾ ਅੰਨ
ਭਗਰਿ ਮਾਤੁ ਜਾਣੁ। ਕੁਠ ਅਰੇ ਮੇਲ ਸੁਹਾਈ ਪਛਾਣਾ ੪੨੦। ਸਿਤਾ ਅੰਨ ਜੇ ਰੁਖ ਫੁਕਰੇ। ਤਾ ਤੇ
ਬਧੇ ਜਯੋ ਸਾਸ ਤਰ ਰੇ। ਪਛਾਰਾ ਦਿਸ਼ਾ ਤ ਸੁਜਾ ਮੇ। ਕਲਰਨ ਧਰ ਸੁਤੈ ਸੇਤਾ ਮੇ ੪੨੧। ਅਸਪ
ਦੇ ਬਿਤ ਜਾਣਾ। ਅੰਨ ਤੇ ਰਹ ਫੁਕੇਤਿ ਹਾਨ। ਜਯੋ ਸੁਖ ਪਤ ਤੇ ਹੋਈ ਪਰ ਧੁਪ। ਨਰ ਕੇ ਆਵਤ ਸੁ

ਕ

ਤਨੁ ਸੁਖ ਸੁਖਾਇ ਸੋ ਬਾਹਰ ਆਵੈ ॥ ਜਨਮ ਬਿਕਾਰ ਸੁਖਿ ਖਰਾਵੈ ॥ ੪੨੨ ॥ ਏਹੁ ਜਨਮ ਅ
ਸਤੁ ਅਭਿਰਾਮੁ ਪੁਨ ਭਵੁ ਨ ਛੇਤਿ ਤਨੁ ਨਾਸ ॥ ਖਟ ਬਿਕਾਰ ਯਾਹਿ ਦੇਹ ਕੇ ਅਤੁ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ੪੨੩ ॥
ਏਹੁ ਅੰਨ ਦੇ ਸਕੇ ਬੀਪਨ ਚਾਰ ॥ ਸੁਣ ਅਥਾ ਸਿਖ ਤੁਰ ਦੇ ਨਿਗਾਰ ॥ ਥਾ ਸਿਯੋਰ ਸਯੋਰ ਸਯੋਰ
ਥਾ ਤੇ ਸੈ ਗੁਰ ਸਯੋਰ ਤਰ ਬਖੇਯ ॥ ੪੨੪ ॥ ਏਹੁ ਜਨਮ ਬਿਕਾਰ ਥਾ ਸਾ ਬਿਰਾਮ ਅਭਿਮ
ਨਾ ਰੁਪ ਰੁਪ ਸਾ ਅਯੋ ਦੇ ਨਿਸ ਚੇਕਰ ਜਾਨ ॥ ੪੨੫ ॥ ਥਾ ਸਥੀ ਪਰਸ ਦੇ ਕਹੈ ਦੇ ਜ ਬਾਇ ਸਿ
ਗਿਆਨ ॥ ਕੋ ਸੁ ਅੰਨ ਮੇ ਜਾਣੁ ਤੁਗ ਸਿਭਿ ਤਥੇ ਪਛਾਨ ॥ ੪੨੬ ॥ ਅਪਣੀ ਤਨੁ ਕੁਲ ਪਰਮ ਕੋ ਭਿਚ
ਸਹ ਬਤੇ ਦੇਖ ॥ ਦੇਖ ਅਰੋਪ ਤ ਅੰਨ ਮੇ ਗੁਰ ਸਿਯੋ ਅੰਨ ਮੇ ਪੇਖ ॥ ੪੨੭ ॥ ਦੁਸਤ ਸੁਖ ਚ ਅਰਾ ਬਿ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖ ਦੇਖ ॥ ਸੁਣ ਅਥਾ ਆਗੈ ਕਹਤ ਹੈ ਕਾ ਸਿਭਿ ਜੇ ਸੇ ਪੀਰ ॥ ੪੨੮ ॥ ਲੋਕ ਦੇ ਦਰ
ਨਨਾ ਜਕੇ ਦਰ ਤੇ ਜ ਬਾ ਅਨਸਾਰ ॥ ਕੋ ਸੁ ਅੰਨ ਮੇ ਜਾਣੁ ਅੰਨ ਸਿਯੋ ਭਿਪਾਰ ॥ ੪੨੯ ॥ ਅਨਿ
ਸੁਖ ਪਤ ਗਰੀਹਾ ਵਿਖੇ ਜੇ ਸੇ ਨਖ ਹੈ ਬੀਰ ॥ ਤੇ ਸੈ ਅਗ ਸੁਰ ਜਾਣੁ ਤੁਥ ਸਰ ਸਗੁ ਸੇ ਸਗੀਰ ॥ ੪੩੦ ॥

ਅੰਨਕੇਸਸਰੁਹੋਛੇਜਈਦਈਪੁਰੁਆਪ)। ਬੀਰਜਮੇਪੰਚਤਤਜੋਰੋਸੇਲਖੋਅਤਾਪ)। ਅਕਸਅਵਕਾਸਸਰੁਮੇ
ਜਾਣ)। ਬੇਗਜੋਤਮੇਪਉਦੁਪਛਣ)। ਤੇਜਸੁਤਮੇਓਸਨਤਾਰੋਹੁ)। ਅਪਸਰੁਪੁਨੁਆਪਹੋਸੋਈ) ੪੩੨। ਰਕ
ਤਸੇਤਮੇਪ੍ਰਬਵੀਦੇਖ)। ਆਦਰੁਆਗੇਪ੍ਰਾਣੇਮੇਪੇਖ)। ਪੰਚਪੰਪੁਨਪਾਚੇਪ੍ਰਾਣ)। ਦਸਿਸਮਾਦਾਇਪ੍ਰਾ
ਣੇਮੇਜਾਣ) ੪੩੩। ਨਮਾਕ੍ਰਿਆਜੋਇਨਅਸਿਥਾਨ)। ਆਛੇਸੇਕਰੇਬਖਾਨ)। ਕੋਸਪ੍ਰਾਣੇਮੇਪ੍ਰਭਜਾਨ)।
ਕਹੇਮਨੇਮੇਕਿਆਪਛਾਨ) ੪੩੪। ਪੰਚਕਰਮਾਇੰਦ੍ਰੀਜੋਦੇਖ)। ਛੇਵਾਸਨਸੰਗਤਾਕੇਪੇਖ)। ਕੋਸਮਨੇਮਾਯਨ
ਖਾਇਹਬੀਰ)। ਅਵੁਜਵੁਏਅੰਤਰਲਿਗਸਰੀਰ) ੪੩੫। ਚਿਦਰਾਸਸਹਿਤਏਹਦੇਖ)। ਕ੍ਰਿਆਪ੍ਰਸਪ੍ਰਮਿ
ਛਿਆਪੇਖ)। ਦਿਸੁਤਾਅੰਧਿਗਕਾਜਾਨ)। ਕੋਲੁਬੈਲਾਕਾਡੀਕਾਮਾਨ) ੪੩੬। ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਜਨੁਕਹ
ਤਸਿਆਨੇ)। ਚੇਦਰਾਸਸਹਿਚੇਤਨਮਾਨੇ)। ਕੋਈਕਹਿਤਹੋਇੰਦ੍ਰਜਾਣਿ)। ਮਨਕੋਚੇਤਨਥਾਪੇਨਾਣਿ
੪੩੭। ਅਜਗਤਿਨਤੀਜਗਤਿਪਛਣ)। ਬਿਨਸਮਏਸੋਕਹਿਅੰਜਾਣ)। ਕੋਸਮਨੇਮੇਪ੍ਰਭਜਾਨ)।
ਜਗਤਅੰਜਗਤਸੋਪਾਛੁਪਛਣ) ੪੩੮। ਬਿਗਿਜਾਨਕੋਸਰੁਪਹੋਜੋਈ)। ਸਤਿਗੁਰਮੁਖੇਬਖਾਨੇਸੋਈ
ਸਰਾਸਾਬੂਤਸੇਲਖਨਤੁਹਿਜਾਨ)। ਗਿਆਨਾਇੰਦ੍ਰੀਸੰਗਾਨਤਾਨ) ੪੩੯। ਖਾਟਿਕਾਨਾਕੋਸਦ

ਗਿਆਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਗਰਹਿ ਦਿਹੁ ਆਗਾਥਾਨ ਕੇਵਲ ਧੁਪ ਜੋਗ ਜਾਤਾ ਮਾਨੇ। ਸੇਨ ਪਿਰੇ ਰਜ ਥਾਰ ਥਾਨੇ।
 ੪੪੦। ਇਹੇ ਧੁਪ ਭੇਡੇ ਧੁਪ ਜਾਨੇ। ਚੇਤਨ ਸੀਗ ਸੁ ਚੇਤਨ ਮਾਨੇ। ਲੇਸਟ ਅਗਨ ਸੀਗ ਜਿਓ ਪਾਇ
 ਤਿਹਾ ਦੁਪ ਦਰਸ ਕਰੇ। ੪੪੧। ਗਰਹਿ ਜੋਗ ਪੰਛੇ ਮੁਕਤ ਕੇਵਲ ਤਿਆਗ ਜੋਗ ਪੇ
 ਚਾਨਾ। ਗੋਸੁਟ ਅਨਿਰ ਮੇਕੇ ਸ। ਸਮੁਤ ਤਾ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਸੇ। ਪ੍ਰਸੰਪ ਪ੍ਰਸੰਪ ਜੋ ਅਨੰਦਾ ਅ
 ਨਿਰ ਮੇਕੇ ਸੁਖ ਧੁਪ ਚੰਦਾ ਪਛੀ ਕੇ ਸ ਅਨਿਰ ਜੋਗ ਪਾਇ। ਅੰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਪ ਸੁਟੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਤ।
 ੪੪੨। ਸਖਾ ਅਸ ਥਨ ਸਰੀਰ ਭਾਜੇ। ਕੇ ਸਪੰਦ ਪ੍ਰਾਦਿ ਖਾਇ ਜੋ। ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਤੀਸ
 ਗਜੇ ਇ। ਕਹੀਏ ਕਰਣਾ ਨਿਧਿ ਪੂਰ ਸੇਇ। ੪੪੩। ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਪੰਦ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰੀਗ। ਨਾਮ ਭੇਦ ਜੋ
 ਸੁਟ ਸੇ ਪੀਰ। ਅਨੰਦ ਰਾਨ ਕਾਹੇ ਅਸਿ ਥਾਨ। ਅਨੰਦ ਮੇ ਜਾਤੇ ਕੇ ਥਾਨ। ੪੪੪। ਘਾਜੀ ਰ
 ਪ੍ਰਾਗਿ ਯਾ ਯਾ ਛਾਇ ਕਾਤੇ। ਕੇ ਸਨਾਮ ਕਾਤਿ ਤਿਸ ਤਾਤੇ। ਸੁਖ ਅਸੁਖ ਛੇਤਨ ਤਿਸ ਤੇ। ਕਾਰਨ ਸਰੀ
 ਰ ਕਹੇ ਤਿਸ ਤੇ। ੪੪੫। ਜਿਸ ਤੇ ਹਿ ਨਿਜਾ ਮੀ ਚਿਰਾਗਨ। ਤਨ ਪ੍ਰਸੰਪ ਧੁਪ ਸੇਤੁ ਕਾਰਨ। ਕਾਰ
 ਤ ਸੁਖ ਨ ਸਖੇ ਪਤਿ ਮਾਹਿ। ਸ੍ਰੀਗੁਟ ਕੇ ਨ ਧੁਪ ਆਹਿ। ੪੪੬। ਹੇ ਸਤਿਗੁਰਗੁਣ ਕਾਰਨ ਕਾਏ

ਅਨਾਗੀ ਜਾਨਿ ਤਹਿ ਕਾਰਨ ਯਾਏ। ਛੁਕਤੀ ਚੇਤਨ ਕੀ ਸੇ ~~ਜਾਨ~~ ਅਜਾਨਾ ਮਾ ਅਜੰਨ ਪਛੁ
 ਨ ੪੪੭। ਕੇਚਿਤ ਅੰਸੇ ਕਰੇ ਉਚਾਰ। ਕੰਨ ਮਾਗਾਨ ਪੁਖਾ ਚਿਤ ਧਾਰ। ਆਪੇ ਤਾਮੇ ਪੁਛੇ
 ਸੋਇ। ਪੁਰਖ ਜੀਵ ਕੇ ਟੀਸ ਰਹੇਇ ੪੪੮। ਪੁੰਜੀ ਦੁਜੇ ਕਹਿ ਕੇ ਜਾਨ। ਸੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀ ਕਾਰ
 ਜਮਾਨ। ਆਟਿ ਕਰਿ ਚੇ ਕਾਇਤਾ ਜਿਓ ਨਾਹੇਇ। ਜਿਕ ਦੁਤ ਕਰਿ ਪਟ ਤਿਓ ਨਖ ਸੋਇ।
 ੪੪੯। ਟੀਸੁ ਮੇਅਗਿ ਆਨ ਜੇ ਆਖੋ। ਜੀਵ ਸਮਾਨ ਭਾਇਆ ਸੋਭਾਖੋ। ਅਜੰਨ ਮ
 ਗਿ ਜਾਨ ਜੇ ਕੇਈ ਭਨੇ। ਦੁਵੈਤ ਪਤੀ ਦੇ ਸੁਸੇ ਭਨੇ ੪੫੦। ਮੈਖ ਅਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੋਆ
 ਖੋ। ਉਠ ਰਸੁ ਆਬ ਸੇਜੇ ਭਾਖੋ। ਪੁਰਖ ਦੁਕ ਕੇ ਕਰੇ ਬਖਾਨ। ਠਾਕੀ ਛੁਕ ਤਿਕੇ ਅਗਿ
 ਜਾਨ ੪੫੧। ਟੀਸੁ ਛੁਕਤਿ ਅਧੀਨ ਮੁਆਖੋ। ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਸੁਭਾਖੋ। ਸੇ ਨਹਿ ਬੇਏ
 ਤਾਮੇ ਸੇਜਾਣ। ਮਾਇਆ ਭਾਸਾ ਚੇਦ ਟੀਸੁ ਮਾਨ ੪੫੨। ਸਤੇ ਗਿਆਨ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ਅਧੀਨ
 ਮੇਸੇ ਗਾਵਤ ਬੇਦ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਆਇ ਦਿਨਾ ਚੇਤਨ ਭਾਸੇ ਜੋਇ। ਜੀਵ ਕਹਿਤ ਹੋਏ ਧੁਧ ਜ
 ਨ ਸੋਇ ੪੫੩। ਆਇ ਦਿਨਾ ਧੀਨ ਤੁਭਾ ਕੇ ਮਾਨ। ਟੀਕਾ ਅਧੀਨ ਜਿਓ ਨਿਪ ਪਛਾਨ

53535

ਤੇ ਕਸ ਫਨ ਮੇ ਜਿਓ ਸੋ ਮਾਨੇ ਤੇ ਸੇ ਤ ਕੇ ਕਹੇ ਸਿਆਨੇ ੪੫੩) ਅਨਿ ਪ੍ਰਗਿ ਪਤੰਤ੍ਰੀ ਸੇ
 ਜਾਨੀ ਅਵਿਦਿਅ ਕਾਰਿ ਸੇ ਲੇਵੇ ਮਾਨ ਅਰਿਯਾਨ ਅਪ੍ਰੀਨ ਨਾਈ ਸ੍ਰੁਯੇ ਈ ਕ੍ਰੋਸਤਿ ਦੁ
 ਦੀਨ ਪਨਰ ਸੇ ਇ ੪੫੪) ਅਰਿਯਾਨ ਅਪ੍ਰੀਨ ਜੇ ਈ ਸ੍ਰੁਮਾਨ ਤੇ ਨਰ ਜਾਨ ਤੁਨਿ ਪਦਾਇ
 ਵਾਨ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤਿ ਨ ਪਰ ਤੁਕਨ ਮਿਥਿਆ ਬਾਦੀ ਸਮਾਇ ਅਜਾਨ ੪੫੫) ਸਵੈਯ
 ਤੀਨ ਸਰੀਰ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਰੁਪ ਪਨ ਕੇ ਕੇ ਸਾਧਿਆਰੇ ਹੋ ਚੇਤ ਛਕਤ ਕੇ
 ਕਾਰ ਜਦੇ ਹੋ ਸੋਈ ਸ੍ਰੁਮਾਨ ਜੇ ਏਹ ਚੰਦ ਪਾਏ ਛਕਤੀ ਅਜੰਤ ਅਨਾਦੀ ਸੇ ਅੰਤ ਨਥੇ
 ਸੇ ਪੰਨ ਏਹ ਬੇਰ ਚਿੰਤਾਰੇ ਗਾਹ ਦੇਵ ਕੋ ਨਹੀ ਚੁਠਾਹੇ ਏਸੀ ਭਾਤ ਮੁਨੀ ਸ੍ਰੁਭਾਖ ਆਰੇ
 ੪੫੬) ਚੋ: ਹੋਸਤਿ ਕਾਰੇ ਮੇ ਪਾਛਿ ਆਜੇ ਜੋ ਆਪਿ ਹੋ ਉਤਰ ਦੀਆ ਸੇ ਸੇ ਦੇ ਸਕਾ
 ਲ ਜੇ ਵਸਤੁ ਜੀਵਾ ਕਹੀ ਏ ਕਾਰਨਾ ਤਿਧ ਸਤਿ ਸੀ ੪੫੭) ਵਿਸਤੋ ਜ ਪ੍ਰਾਗਾਨ ਮ
 ਜੀ ਜਾਨ ਪੁਨ ਸੁਖ ਕਾਨ ਦੇਹ ਮਾਨ ਨੇਨ ਕ੍ਰੋਠ ਹਿਰਦਾ ਅਸਥਾਨਾ ਦੇ ਜਿਸ ਮੇ ਸੇ
 ਕਰ ਬਖਾਨ ੪੫੮) ਸੁਪ ਜ ਬਾਰ ਬਾਬਿ ਪੁਰ ਜੇ ਪੋਰਾ ਜਾ ਕ੍ਰਿਮੁ ਕ੍ਰਿਮੁ ਚੇਤ ਜੀਵ ਚੋਰਾ